

H.de Roos:

de **Kameleon** opnieuw in actie

**DE KAMELEON OPNIEUW IN ACTIE
DOOR**

H. DE ROOS

Geïllustreerd door

G. VAN STRAATEN

LEEFTIJD TOT 12JAAR

6e DRUK

UITGEVERIJ KLUITMAN - ALKMAAR

HOOFDSTUK I

De Kameleon helpt bij het waterskiën en Gerben fantaseert

In een groot kolenvuur maakte smid Klinkhamer een ijzeren buis gloeiend heet. Daarna klemde hij de buis tussen een bankschroef en trok er vervolgens een bocht aan. De buis werd nu in een koelbak gedompeld en dan was het karwei weer klaar.

Klinkhamer had het druk. Hij was de enige smid van het dorp en deed letterlijk van alles. Hij repareerde boerenwagens, maaimachines, kachels, fietsen en auto's, waterleidingen, dakgoten, kortom te veel om op te noemen. Hij was werkelijk een allround vakman en het was dus geen wonder dat de boeren uit de verre omtrek bij hem kwamen wanneer er iets gerepareerd moest worden. Maar dikwijls had Klinkhamer het te druk. Zijn zoons Hielke en Sietse kwamen hem dan helpen. Maar de jongens waren nauwelijks veertien jaar en moesten dus nog naar school. Vaak zei Klinkhamer: „Ik wou dat jullie een paar jaar konden overslaan en pardoes twintig werden, dan had ik er twee flinke knechten bij.”

Zover was het echter nog lang niet en dus werkte Klinkhamer

voorlopig in zijn eentje verder.

Het was nu volop zomer en dat betekende voor onze smid een extra drukke tijd. Dagelijks waren er spoedreparaties aan maaimachines welke nu volop in bedrijf werden gesteld. De boeren konden hun machines geen dag missen.

Klinkhamer wiste zich het zweet van zijn voorhoofd en wilde juist aan een nieuw karwei beginnen, toen Hielke de smederij kwam binnenhollen en riep:

„Vader. De telefoon!”

„Hm. Wie is het?” vroeg Klinkhamer.

„Mijnheer Groen.”

„Wie?”

„Mijnheer Groen van ,De Rode Leeuw’!”

„Zo? En wat wil die hotelhouder?”

„Ik weet het niet, vader. Maar hij had wel haast, zei hij.”

„Natuurlijk,” mopperde Klinkhamer, „wie heeft er tegenwoordig geen haast? Enfin, ik zal eerst even horen wat hij verlangt.”

Klinkhamer legde zijn gereedschap neer en liep naar het binnenplaatsje tussen de smederij en het woonhuis. Daar deed hij zijn klompen uit en via de keuken kwam hij in de gang waar het telefoontoestel aan de muur hing. Hij nam de hoorn op en zei ietwat korzelig:

„Met Klinkhamer.”

„Ha mijnheer Klinkhamer, met Groen! Kunt u zo vlug mogelijk een badkuip komen plaatsen?”

„Een badkuip? Vandaag? Maar man, dat is onmogelijk!”

„Klinkhamer, luister even. Ik heb een gast! Een mevrouw! En zij verlangt een kamer met bad! En u weet dat heb ik niet!

Daarom moet ik nu zo gauw mogelijk een bad hebben!”

„Ga dan in het meer zwemmen!” zei Klinkhamer.

„Niet ik, maar die dame wil een bad hebben! Dat begrijpt u toch wel? Klinkhamer, ik reken erop dat u ervoor zorgt!

Afgesproken?”

„Ja, hoor eens, ik heb wel wat anders te doen dan een bad plaatsen voor een veeleisende dame. Waarom moet zij het meteen hebben? Het is pas maandag! Zij kan toch wel wachten tot het eind van de week, zou ik menen?”

„Zij wil niet zo lang wachten, Klinkhamer. Ik moet ervoor zorgen dat mijn gasten zoveel comfort krijgen als ze verlangen, nietwaar? En als die dame vijftig keer per dag een bad wil nemen, moet zij dat weten, mits zij mij maar goed betaalt. Ik moet er per slot van rekening van leven, nietwaar?”

„Nou vooruit dan maar. Ik zal je helpen. Waar staat de kuip?”

„De kuip? Die heb ik niet. Daar moet u voor zorgen!”

„Maar m’n goeie man!” riep Klinkhamer, „als zo’n kuip nog

besteld moet worden, duurt het minstens een paar dagen voor hij hier is!”

„Kan het niet vlugger?”

„Onmogelijk!”

„Bestelt u hem dan meteen?”

„Oké!”

Klinkhamer legde de hoorn op het toestel en zei tegen Hielke en Sietse die nieuwsgierig in de gang stonden te wachten:

„Zoeken jullie eens het telefoonnummer van De Wit in de stad. Je weet wel, die grossier in sanitair. Ik moet een badkuip bestellen.”

De jongens namen het telefoonboek en gingen op de onderste trede van de trap zitten om het nummer te zoeken. Klinkhamer wilde juist de gang verlaten toen de telefoon opnieuw rinkelde. Meteen nam Klinkhamer de hoorn weer op.

„Met Klinkhamer.”

„Mijnheer Klinkhamer, u spreekt met mevrouw Batenstein. Ik logeer in het hotel. Ik wens vanavond een badkuip te hebben! Heeft u mij verstaan?”

„Ik heb geen badkuip, mevrouw! Dus kan ik hem niet plaatsen!”

„Pardon mijnheer! Ik zal zorgen dat er vanmiddag om drie

uur een bad aanwezig is. Kan ik erop rekenen dat u voor de rest zorgt?”

„Tja. Als u er kans toe ziet, ben ik tot uw dienst!”

„Goed, dan bel ik u nog wel!”

Hiermee was het gesprek afgelopen.

„Zoek maar niet langer, jongens,” zei Klinkhamer, „voor de kuip wordt al gezorgd!”

„Gaat u vanmiddag naar ‚De Rode Leeuw’?” vroeg Sietse.

„Ja, om drie uur. En ik hoop dat jullie mij helpen, want zo’n karweitje neemt nogal wat tijd!”

Hielke en Sietse beloofden dat zij present zouden zijn. Zij gingen met vader mee terug naar de smederij waar inmiddels een boerenknecht stond te wachten.

Het was Gerben, met wie de jongens reeds vele grappige avonturen hadden beleefd. Hij was vergezeld van een mijnheer, die de jongens nooit eerder hadden gezien.

„Hé jongens!” riep Gerben luidruchtig, „ik heb een vrachtje voor jullie. Hierzo! Mijnheer Snorreman...”

„Pardon,” viel de mijnheer hem in de rede, „mijn naam is Koremans!”

„Precies!” zei Gerben, „dank u. Nou jongens, deze mijnheer zoekt een fijne ligplaats voor zijn jacht. Willen jullie met hem het meer even rondvaren en hem alle plekjes wijzen?”

„Als u toch zelf een boot heeft, mijnheer,” zei Sietse, „waarom vaart u dan daarmee niet het meer rond?” „Wel jongeheer, ik ben hier totaal onbekend met de ligplaatsen. Als jullie ze mij willen wijzen, heb ik er graag wat voor over.”

Klinkhamer mengde zich nu ook in het gesprek.

„Mijnheer,” zei hij, „de jongens zullen u graag van dienst zijn en u hoeft hen daarvoor niet te belonen! Integendeel! Ik heb hun een boot gegeven voor hun plezier en niet om er geld mee te verdienen. Voorts moet u weten dat ik de voorzitter ben van de Vereniging voor Vreemdelingenverkeer en dus voel ik het als een plicht om u te helpen.”

„Ziet u wel, mijnheer Korrelman,” zei Gerben, „hier bent u aan het juiste adres! Spreek met Klinkhamer en het is in een wip voor elkaar. Maar nu moet ik ervandoor!”

„Een moment, vriend,” zei mijnheer Koremans, „hier, steek een sigaartje op. Dat is voor je goede dienst en tevens voor het steeds verdraaien van mijn naam!”

„Dat mag ik niet weigeren,” zei Gerben glunderend. Hij stak de sigaar aan en ging dan welgemoed verder.

„Een grappige snaak is dat,” zei mijnheer Koremans lachend, terwijl hij Klinkhamer ook een sigaar aanbood. „Ik ontmoette hem bij de polderdijk. Ik stond juist door mijn kijker te turen.

Hé mijnheer, zei hij, zoekt u de uitgang van het meer? Ik zoek een mooie ligplaats, zei ik. Dan moet u naar de smederij van Klinkhamer gaan. De jongens weten alle mooie plekjes. Komt u maar meel En zo bracht hij mij hier.”

„Gerben is altijd hulpvaardig,” zei Klinkhamer. „Maar ik moet u wel waarschuwen, hij kan fantaseren tot hij het zelf gelooft.”

„Dat heb ik al gemerkt,” grinnikte mijnheer Koremans. „Hij begon mij te vertellen dat het reuzengevaarlijk is om door een kijker te turen, als de zon op het water schijnt. Volgens hem had de veldwachter daardoor koolzwarte bliksemogen gekregen. En nu ziet hij alles even zwart en somber en daardoor zet hij iedereen op de bon, ook al ben je totaal onschuldig!”

„Ha ha,” lachte Klinkhamer. „Laat veldwachter Zwart het niet horen, want dan zwaait er wat voor Gerben. Overigens is het hier een heel gemoedelijk dorp, mijnheer Koremans. En van de politie zult u heus geen last hebben. Integendeel! Onze veldwachter is een zeer correct man.”

„Dat geloof ik graag. En ik hoop hier zeker een paar weken te blijven. Maar ik moet eerst een ligplaats voor mijn jacht hebben.”

„Gaat u dan maar met ons mee, mijnheer,” zei Hielke. De jongens brachten mijnheer Koremans achter de smederij,

waar in het bleekveldje een boothuis "was gebouwd aan de rand van de vaart. In dit boothuis lag een kleine motorboot welke eerder lomp dan sierlijk was. In het midden van de boot zat onder een ijzeren kap een sterke automotor. ,Kameleon' heette de boot. Ze was zo bont geschilderd dat het steeds leek alsof ze een andere kleur had. Stond je er vlakbij, dan was ze groen. Ging je wat verderaf staan, dan leek ze grijs en op nog groter afstand leek ze geel. Vandaar die naam ,Kameleon' omdat dit een soort hagedis is die van kleur kan veranderen.

Mijnheer Koremans volgde de jongens in het boothuis en keek dan verwonderd naar de ,Kameleon'.

„Dat is een typisch bootje,” zei hij. „Kunnen wij daar wel mee op het meer varen?”

„Wij kunnen er wel mee naar Amerika varen!” zei Sietse.

„Onze boot is reuzesnel en sterk.”

„Stapt u maar vóór in, mijnheer,” wees Hielke.

Even aarzelde mijnheer Koremans, maar dan ging hij toch aan boord. Sietse startte de motor en ze voeren achteruit naar het midden van de vaart. Nu schakelde Sietse de versnelling op vooruit en voeren zij naar een brug die over de vaart lag. Met een kalm gangetje gingen zij eronderdoor en nu lag een groot meer voor hen. Sietse stuurde naar rechts en volgde de

oever welke begroeid was met riet.

Af en toe waren er open plekken in de rietkraag waar men gemakkelijk een boot kon aanleggen. Mijnheer Koremans bekeek die aanlegplaatsen goed, maar deed nog geen keus. Ze voeren steeds verder totdat ze bij een weiland kwamen waar over een grote lengte geen spoor van riet viel te bekennen. Hier ging mijnheer Koremans aan wal.

„Het lijkt mij hier wel aardig,” zei hij. „Wat denken jullie ervan, jongens?”

„De bodem is hier nogal modderig,” zei Sietse. „U kunt hier bijna niet zwemmen.”

„En u kunt van hier niet naar het dorp wandelen,” voegde Hielke eraan toe, „want er is geen weg. Alleen maar weilanden en sloten.”

„Aha,” zei mijnheer Koremans. „Dus als ik een boodschap in het dorp heb, moet ik daar steeds met mijn jacht heen varen? Maar dat wordt mij te lastig. Laten we maar verder gaan.”

Sietse stuurde de ‚Kameleon’ nu dwars het meer over naar de andere oever, een polderdijk.

„Wat is daarginds?” vroeg mijnheer Koremans en hij wees naar een gebouw met veel vlaggen.

„Dat is het Paviljoen, mijnheer,” zei Hielke. „Een restaurant. Wij kunnen er wel even langs varen.”

Sietse wendde het roer en even later bereikten zij het Paviljoen, waar vele boten lagen en waar op het terras de bezoekers zaten te genieten van het uitzicht over het meer. Een motorboot met een prachtige kajuit vertrok juist in de richting van het dorp aan de overkant van het meer.

„Verroest!” riep mijnheer Koremans. „Zie ik dat goed? Is dat de ‚Elisabeth’ uit Amsterdam?”

„Jawel mijnheer,” zei Hielke, „het staat op de achtersteven!”

„Drommels, dan is dat mijn vriend Caspers!”

Mijnheer Koremans begon met beide armen te zwaaien en riep luid: „Caspers! Mijnheer Caspers!”

Dat konden de inzittenden van de motorboot evenwel niet horen want de afstand was reeds te groot.

„Jammer dat jullie boot zo traag is, jongens,” zei mijnheer Koremans spijtig. „Nu vaart mijn vriend juist voor mijn neus weg!”

„O, maar dan geef ik wel meer gas,” zei Sietse en hij drukte het gaspedaal dieper in.

Tot grote verwondering van mijnheer Koremans begon de ‚Kameleon’ plotseling als een raceboot het water te doorklieven. De voorsteven kwam hoger en aan weerskanten spoten twee hoge golven uiteen. De sneldraaiende schroef deed het water achter de boot schuimen en kolken van

jewelste. In een ommezien hadden ze een flinke snelheid en werd de ‚Elisabeth‘ zienderogen ingehaald.

„Nee maar!” riep mijnheer Koremans verbaasd. „Het is bijna niet te geloven. Het lijkt wel een toverboot. 't Is gewoonweg fantastisch!”

Weldra stuurde Sietse de ‚Kameleon‘ vlak naast de ‚Elisabeth‘. Mijnheer Caspers, die achter het stuur stomd, keek verstoord opzij, maar dan herkende hij mijnheer Koremans en hij stopte de motor.

Hielke maakte de ‚Kameleon‘ aan het motorjacht vast, zodat beide boten nu broederlijk naast elkaar dobberden. Mijnheer Caspers en zijn vrouw en dochter, keken alle drie heel verwonderd naar het bootje waarmee mijnheer Koremans zo plotseling was komen opdagen.

„Waar kom je zo eensklaps vandaan?” vroeg mijnheer Caspers. „Ik heb dit bootje helemaal niet gezien!”

„Dat klopt, want wij waren achter jullie,” zei mijnheer Koremans lachend. „Wij hebben jullie even ingehaald!”

„Mij ingehaald? Met dat lompe bootje? 't Is niet te geloven!” vond mijnheer Caspers en zijn dochter vroeg:

„Is het een racebootje? Mag ik dan even getrokken worden op mijn ski's? Onze boot gaat daarvoor te langzaam.”

Hielke en Sietse vonden het best. Zij wilden weieens zien hoe

men op een paar smalle plankjes over het water kon glijden..
„Maar als onze boot maar niet te diep gaat van achteren,”
waarschuwde Sietse. „Zij kan niet best trekken. Het is een
duwboot.”

„Wel jô, dat is alleen maar zo bij een zwaar schip,” zei Hielke.
„Van zo’n paar plankjes zal hij niet ondergaan.”

De jongedame, die Truus heette, haalde een lang touw uit de
kajuit.

„Maak dit maar aan jullie boot vast,” zei ze.

Hielke bevestigde het touw achter aan de ‚Kameleon’, terwijl
mijnheer Koremans op de ‚Elisabeth’ overstapte. Juffrouw
Truus verscheen nu in een fleurig badpak en ging op de rand
van de ‚Elisabeth’ zitten met de ski’s aan haar voeten. Zij hield
de ski’s schuin omhooggericht in het water en nam met beide
handen een ronde stok vast die aan het einde van het touw
was bevestigd.

„Zo jongens,” zei ze. „Ik ben klaar! Beginnen jullie maar
meteen zo snel mogelijk te varen.”

Sietse gaf vol gas en de ‚Kameleon’ stoof weg. Het touw rolde
spoedig geheel af en met een ruk trok het strak. Juffrouw
Truus, die ineengedoken de schok opving, veerde omhoog
en gleed dan met de ‚Kameleon’ mee. Het gelukte prachtig!
De ski’s scheerden over het water en heel sierlijk zocht

juffrouw Truus haar weg tussen de vele boten door waarin vele toeschouwers vol bewondering zaten te kijken.

Hielke en Sietse vonden het geweldig. Het bleek dat de ‚Kameleon’ voldoende snelheid bezat om een skiër boven water te houden. En dat betekende dus voor de jongens dat zich hier een ‚nieuwe mogelijkheid opende om van de watersport te genieten. Zij knikten dan ook veelbetekenend naar elkaar en dat beduidde: ‚Dat gaan wij ook proberen. Wat die juffrouw kan, kunnen wij ook!’

Sietse stuurde langs het Paviljoen, waar de gasten opgetogen in hun handen klaptten. Juffrouw Truus begon nu kunststukjes uit te voeren. Zij gleed zigzag achter de boot aan en ging beurtelings op één been staan. Hielke zat er vol studie naar te kijken. Hij moest die kunstsjes ook leren.

Zij voeten nu rond het eiland midden in het meer. Daarbij passeerden zij een grote vrachtboot en moest juffrouw Truus door de hoge golven, die de boot veroorzaakte, heen. Zij dobberde daarbij flink op en neer, maar bleef toch zonder veel inspanning op de been. En voort ging het weer. De ‚Kameleon’ voer steeds op volle snelheid, waarbij Sietse af en toe de hoorn liet klinken om vrij baan te houden.

Juffrouw Truus genoot zichtbaar en wist van geen ophouden. Ook de jongens vonden het geweldig en steeds opnieuw

voeren zij het meer rond.

Maar plotseling stopte de motor en midden in het meer ging juffrouw Truus naar beneden als iemand die door het ijs zakt. Natuurlijk kon zij goed zwemmen en met forse slagen kwam zij naar de ‚Kameleon’. Haar ski’s duwde zij voor zich uit. Weldra klom zij bij de jongens aan boord en vroeg ietwat spijtig:

„Is de motor stuk?”

„De benzine is op,” zei Sietse, terwijl hij in de tank keek.

„Jammer,” zei Truus. „Het ging zo fijn!”

Zij viste de ski’s binnen boord en Hielke palmde de lijn in. Sietse draaide de kraan van de reservetank open en kon de motor opnieuw starten.

„Wat is dat nou?” vroeg juffrouw Truus verwonderd.

„Hebben jullie mij voor niets te water laten duiken?”

„Welnee,” zei Sietse, „wij varen nu op de reservetank. Maar met een kwartiertje is alles werkelijk op!”

Ze gingen terug naar de ‚Elisabeth’ welke een plaatsje aan de wal had gezocht.

„Je was geweldig, Truus!” riep mijnheer Koremans. „Alle mensen hebben je bewonderd. En die dekselse boot van die brave jongens doet het toch maar! Maar waarom hielden jullie er zo plotseling mee op?”

„De benzine is op,” zei Truus. „Het ging fantastisch! Die boot gaat precies hard genoeg.”

Hielke en Sietse zaten intussen de ski's te bekijken. Het waren twee smalle lange plankjes. Zij waren van voren een weinig omhoog gebogen en in het midden was een riempje waar je je voet tussen kon steken. Dat was alles!

De vader van Truus reikte Sietse een blik benzine aan, dat de jongens dankbaar aanvaardden. De tank was nu gauw weer gevuld en er kon dus weer volop gevaren worden. Truus wilde nog graag even skiën en omdat de jongens het starten nog eens wilden zien, werd de lange lijn weer netjes opgerold en zette Truus zich weer gehurkt op de rand van de ‚Elisabeth’.

Opnieuw voer de ‚Kameleon’ weer op volle kracht weg, een ruk aan de lijn en Truus veerde omhoog en volgde de ‚Kameleon’ weer even sierlijk als bij de eerste keer. Ze gingen in een wijde boog om het eiland en kwamen dan weer bij de ‚Elisabeth’ terug. Vlak bij het motorjacht liet Truus de lijn los en op één ski gleed zij naar de boot. Op het moment dat zij minder snelheid kreeg, wist zij de rand van het jacht te pakken en trok zich vlug aan boord.

Haar vader vond dat het nu mooi genoeg was geweest en mijnheer Koremans kwam weer bij de jongens in de

Kameleon. Er werd hartelijk afscheid van elkaar genomen, waarbij de jongens aan Truus beloofden, dat zij weer met haar zouden gaan skiën als zij nog eens terugkwam. „En ik kom vast terug!” riep Truus. „Tot ziens!” De Elisabeth vervolgde zijn tocht naar de andere kant van het meer en de Kameleon ging langs de polderdijk op zoek naar een aanlegplaats voor het jacht van mijnheer Koremans.

„U zou het beste bij een boerderij kunnen aanleggen,” zei Hielke. „Dan kunt u daar boter, melk en eieren kopen.”

„Dat is niet gek,” vond mijnheer Koremans. „Weten jullie een geschikte boer?”

„Bij Jellema,” zei Sietse. „Daar is een steigertje voor de wal en dan kan Gerben u af en toe gezelschap houden met zijn mooie verhalen.”

Mijnheer Koremans begon te lachen.

„Het is goed,” zei hij, „laten wij daar maar eens gaan kijken.”

Sietse stuurde nu naar een boerderij, waarvan het rode pannendak boven de polderdijk uitstak. Bij het steigertje legden zij aan en beklommen de dijk. Op het erf naast de grote hooischaar zagen ze Gerben lopen.

„Hallo Gerben!” riepen Hielke en Sietse.

Gerben bleef wachten tot mijnheer Koremans en de jongens het erf bereikten.

„Zeg Gerben,” zei Hielke, „mijnheer Koremans komt hier met zijn jacht te liggen. Kan hij bij jullie melk en zo krijgen?”

„Ik denk het wel,” antwoordde Gerben.

„Ja?” vroeg mijnheer Koremans, „zal uw baas er geen bezwaar tegen hebben?”

„Ik vermoed van niet,” zei Gerben, „maar u moet het hem zelf maar gaan vragen, want ik spreek niet meer tegen hem!”

„Waarom niet, Gerben?” vroegen de jongens verbaasd.

„Hij kan van mij wat!” riep Gerben met een boos gezicht.

En dan in een opwelling van drift sloeg hij met een stok een klein ruitje in de schuur stuk!

„Als het moet, breek ik de hele boerderij af!” riep hij, woest met de stok maaiend.

De jongens gingen verschrikt een stapje achteruit. Mijnheer Koremans schudde afkeurend zijn hoofd.

„Ik weet niet wat u bezielt,” zei hij. „Is de boer dan zo slecht voor u?”

„Slecht?” riep Gerben spottend. „Hij is nog veel erger! Stelt u zich eens voor! Hij wil de koeien laten grazen op een pas gemaaid weiland. Op een land waar geen sprietje gras meer te bekennen is. En daarom wil hij de koeien groene brillen opzetten, dan denken ze dat er wél volop gras is. Is het niet meer dan erg om die arme dieren zo voor de gek te

houden?”

Kwaad stompte Gerben de resten van het gebroken ruitje uit de sponningen.

Hielke en Sietse trokken hun schouders op. Was Gerben nu werkelijk kwaad of was hij het niet? Mijnheer Koremans keek hem strak aan en zei heel nuchter:

„Jij bent weer braaf aan het fantaseren, hè?”

Op dat moment verscheen mevrouw Jellema om de hoek van de schuur.

„Goedemorgen,” zei ze vriendelijk. „Krijgen wij bezoek? Zeg Gerben, heb je de ruit er al uit? Fijn! Dan kunnen ze weer bij hun nest komen. Die arme dieren rekenen er ieder jaar op dat wij een ruit open maken,” verklaarde zij aan mijnheer Koremans. „Het is toch een wonder, hè, dat zij het hier terug weten te vinden?”

„Pardon mevrouw,” zei mijnheer Koremans, „ik kan het niet goed volgen. Voor wie moest die ruit eruit?”

„Wel. Voor de zwaluwen! Heeft Gerben het niet verteld?”

„Nee!” riep Hielke lachend. „Hij zei dat hij de hele boerderij wel wilde afbreken!”

„Ho! Ho! Stop even!” riep Gerben. „Ik heb gezegd: Als het moet! Maar gelukkig moet het niet, want ik zou deze boerderij missen zoals de zwaluwen hun nest!”

De jongens begrepen best dat Gerben hen weer eens voor de mal had gehouden en mijnheer Koremans zei hoofdschuddend: „Het komt met jou nog eens zover, dat als je wel de waarheid spreekt, niemand je wil geloven!”

Boer Jellema kwam er ook bij.

„Jellema,” zei Sietse, „zet u de koeien groene brillen op om ze wijs te maken dat er volop gras op een pas gemaaid veld staat?”

„Zegt Gerben dat?” vroeg Jellema lachend. „Nou, jullie weten wel hoe hij kan fantaseren, nietwaar?”

„U heeft mij zelf dat verhaal eens verteld,” zei Gerben. „Het kan waar zijn dat ik goed kan fantaseren, maar zulke onzin heb ik nog nooit uit mijn duim gezogen!”

„Hoei!” riepen Hielke en Sietse. „Jij bent de grootste leugenaar van het dorp.”

En dan holden zij de boerderij rond, achtervolgd door Gerben, die zich zogenaamd zwaar beledigd voelde.

Mijnheer Koremans sprak intussen met Jellema en zijn vrouw. De boerin bood hem gul aan om de maaltijden op de boerderij te gebruiken. Dan had hij meer vrije tijd om van zijn vakantie te genieten. Dat aanbod nam mijnheer Koremans natuurlijk heel graag aan. Toen Hielke en Sietse, nog hijgend van het harde lopen, terugkwamen, wist mijnheer

Koremans dat hij nu de beste en mooiste ligplaats van het meer had gevonden! Met de ‚Kameleon’ voeren zij naar zijn zeiljacht de ‚Meermin’, dat bij de brugwachterwoning lag. De jongens hielpen bij het hijsen van het zeil en dan voer de ‚Meermin’ naar de boerderij van Jellema.

Hielke en Sietse zwaaiden nog een groet naar mijnheer Koremans en stuurden de ‚Kameleon’ dan onder de brug door en naar huis. Het was tijd voor het middagmaal.

Aan tafel vertelden de jongens van het waterskiën en waar mijnheer Koremans nu een ligplaats had gevonden. Het verhaal van Gerben over de ingeslagen ruit en de groengebrilde koeien vond Klinkhamer vermakelijk.

„Die Gerben toch!” zei hij. „Hij heeft altijd iets bijzonders!”

HOOFDSTUK II

Storm in de badkuip

's Middags, klokslag drie uur, ging bij Klinkhamer de telefoon.

Hotelhouder Groen kwam melden dat de badkuip was aangekomen. Mevrouw Klinkhamer, die de telefoon had _ aangenomen, beloofde dat zij haar man zou waarschuwen. Zij ging naar de smederij en riep: „Vader! De badkuip voor ‚De Rode Leeuw’ is er!”

„Oké moeder,” riep Klinkhamer, „wij gaan er zo meteen heen!”

Hielke en Sietse moesten lachen omdat moeder zei — de badkuip voor de ‚Rode Leeuw’ — want dat kun je immers tweeledig opvatten?

„Sta niet zo dom te giechelen, jongens,” zei Klinkhamer. „Ga de kar alvast maar laden.”

Van achter de smederij haalden Hielke en Sietse een tweewielige handkar en legden daar dikke plastic buizen en koperen pijpen op, benevens een gasfles met brander plus een grote leren tas vol gereedschap. Klinkhamer controleerde of er niets vergeten was en toen gingen zij op weg naar ‚De

Rode Leeuw'. De wielen van de kar ratelden weldra door de stille dorpsstraat en vervolgens over het Raadhuisplein, waar het hotel van mijnheer Groen stond. Voor de ingang van het hotel hielden ze halt en begonnen de kar te lossen. Hielke zwaaide een lange plastic buis naar binnen, maar sloeg daarbij bijna de uniformpet van het hoofd van veldwachter Zwart. Hij had niet gezien dat Zwart nieuwsgierig was komen kijken, wat er in het hotel ging gebeuren.

„Hé jij!” riep Zwart kwaad, „doe je dat met opzet?”

„Welnee,” zei Hielke, „ik had u niet gezien.”

„Hm,” zei Zwart, „je bent gewaarschuwd!”

En dan vroeg hij aan Klinkhamer wat er in het hotel moest gebeuren. Terwijl Klinkhamer hem de nodige inlichtingen gaf, hadden de jongens de kar gelost en droegen alles dan verder het café binnen. Mijnheer Groen kwam er nu ook bij en wees Klinkhamer de grote badkuip die naast het biljart stond.

„Dat is een dure,” prees Klinkhamer. „U pakt de zaak goed aan, mijnheer Groen.”

„Maar, dat doe ik niet!” antwoordde de hotelhouder. „Dat doet mevrouw Batenstein. Zij betaalt alles! Het is een rijke dame, moet u weten.”

„Zo, zo,” zei Klinkhamer. „Dat is prettig voor u. Zulke gasten zijn goud waard. En waar moet de kuip staan?”

„Boven! Tweede kamer links.”

„Drommels, moet dat zware ding de trap op? Wie zal mij daarbij helpen?”

„Ik,” zei mijnheer Groen.

Klinkhamer keek bedenkelijk. Mijnheer Groen was nogal tener en zeker geen Tarzan. Maar enfin. Zij moesten het maar proberen.

Met z'n vieren droegen zij de kuip naar de trap die in de hoek naast het buffet was aangebracht. Mijnheer Groen en de jongens droegen de voorkant, terwijl Klinkhamer de achterkant voor zijn rekening nam. Langzaam ging het tree voor tree de trap op, waarbij het maar goed was dat Klinkhamer veel kracht bezat, want hij kreeg het meeste gewicht te torsen. Zonder ongelukken kwamen zij boven in een gang met vele deuren.

Mijnheer Groen opende een van de deuren en riep hijgend: „Hier moet-ie zijn!”

Hoewel het nog enige moeilijkheden opleverde om de draai naar binnen te maken, kwam de kuip toch zonder iets te beschadigen in de kamer. Hij werd in de hoek gezet die de hotelhouder aanwees en nu kon Klinkhamer beginnen met

het aanleggen van de leidingen.

De smid stond nog even met mijnheer Groen te overleggen, toen een tussendeur openging en een dame van middelbare leeftijd in de opening verscheen. Het was mevrouw Batenstein, een nogal grote vrouw met een strenge gelaatsuitdrukking. Zij keek Klinkhamer en de jongens hooghartig aan en zei:

„Zóóó? Is de kuip eindelijk boven? Dan maar gauw de leidingen leggen! Ik wil niet dat dit karwei lang duurt, want dat verstoort de rust. Ik ben hier speciaal gelogeed omdat het hier zo vredig is! Houdt u daar even rekening mee?”

Klinkhamer keek haar verbaasd aan. Hij vond de mevrouw verre van sympathiek en een moment dacht hij erover om weg te lopen. Maar daarvan zou mijnheer Groen dan de dupe worden en daarom trok Klinkhamer zijn brede schouders maar op en zweeg.

„Mevrouw,” zei de hotelhouder, „Klinkhamer zal alles zo vlug mogelijk in orde maken. Maar hij moet wel in uw kamer zijn om diverse aansluitingen te maken.”

„Juist! Hij kan zijn gang gaan. Ik zal wel verdere aanwijzingen geven!”

En onder het toezicht van mevrouw Batenstein kon Klinkhamer met het aanleggen van de waterleiding beginnen.

Er moest een gat in de tussenwand gemaakt worden om er een buis door te steken.'

„Hier zit ook een gat,” zei Sietse en hij wees naar een andere wand.

„Daar heb ik niets aan,” zei Klinkhamer. „Ik moet de andere kant uit.”

„Maar waarom is dat gat daar?” wilde mevrouw Batenstein weten.

„Wellicht is daar vroeger een gasleiding geweest,” veronderstelde Klinkhamer, „of het is een doodgewoon muizengat.”

„Wat?!” riep mevrouw verschrikt. „Een muizengat? Maar hier zijn toch geen muizen?!”

Dit laatste vroeg ze aan mijnheer Groen, die haar meteen probeerde gerust, te stellen door te zweren dat er werkelijk in het hele hotel geen muis, hoe klein ook, aanwezig was. En dat er ook nimmer een zou komen zolang hij daar de baas was.

„Ik wil u graag geloven, mijnheer Groen,” zei mevrouw, „maar zodra ik merk dat er wel muizen zijn, vertrek ik op staande voet!”

Hielke had intussen een boor genomen en boorde op aanwijzing van Klinkhamer een gat in de tussenwand.

Sietse ging in de kamer ernaast kijken waar de boor uit de

wand moest komen. Hij was net op tijd om een prachtige leren koffer van mevrouw Batenstein weg te trekken, anders had Hielke daar ook een gat in geboord! En dan had er wat gezwaaid, want mevrouw volgde alles met argusogen.

„Zet die koffer aan de andere kant van het bed, jongen,” commandeerde zij Sietse.

Sietse trok de koffer met een ruk achter het ledikant.

„Je moet hem tillen!” riep mevrouw ontstemd.

„Ik kijk wel uit!” bromde Sietse. „Hij is mij te zwaar!”

Mevrouw wilde Sietse nog een standje geven, maar op dat moment duwde Hielke een buis door het gat en die buis schoof precies langs de benen van mevrouw. Zij schrok zó, dat zij een luide gil gaf en een sprong in de lucht maakte.

Sietse stond heel oneerbiedig krom van het lachen.

„Wat gebeurt hier?” kwam Klinkhamer verbaasd vragen.

„O, niets,” zei mevrouw korzelig. „Het heeft niets te betekenen!”

Sietse ging gauw terug naar de andere kamer en nog proestend van het lachen vertelde hij Hielke, hoe de mevrouw een lichtsprong maakte. Daar moest Hielke natuurlijk ook om lachen.

„Het kan hier nog gezellig worden,” dachten de belhamels. Maar voor Klinkhamer was het verre van gezellig. Mevrouw

Batenstein bemoeide zich letterlijk met alles. Wanneer Klinkhamer een bocht in een leiding wou buigen wilde mevrouw hem wijzen waar hij de buigtang moest zetten en als de smid een las vast soldeerde, wilde zij hem zeggen hoe hij de vlam moest richten.

Natuurlijk trok Klinkhamer zich niets van deze aanwijzingen aan, maar hij vond het wel vervelend.

Hielke liet per ongeluk een tang op de grond vallen, waarop mevrouw kwaad riep:

„Maak niet zo’n lawaai, kwajongen!”

Natuurlijk liet prompt daarop Sietse een hamer tuimelen.

Toen mevrouw daarover tegen hem begon uit te varen, zei Sietse kalm: „De zenuwe.”

„Wat zeg je daar?” riep mevrouw verontwaardigd.

„Zenuwe! Ik word zenuwachtig van u!” verklaarde Sietse en hij liet de pas opgeraapte hamer opnieuw vallen.

Hielke verslikte zich van het lachen.

„Sietse!” riep Klinkhamer streng, „laat die hamer liggen en ga hiernaast de leiding vasthouden.”

Sietse ging in de kamer van mevrouw Batenstein en hield een plastic buis volgens aanwijzing van vader op de gewenste hoogte. Geduldig zat hij nu te wachten totdat vader de buis aan de andere kant van het schot, door ze te verwarmen, in de

gewenste bocht had gebogen.

In de kamer van mevrouw Batenstein stonden vele koffers. Sietse telde er wel zeven plus twee grote reistassen. Terwijl hij zo zat rond te kijken, ontdekte hij achter een der poten van het ledikant een muis. Maar dan zeker een dode muis, want het dier bleef heel onbeweeglijk zitten, zelfs toen Sietse ernaar trapte met z'n linkerbeen. Natuurlijk wilde Sietse weten wat het precies was, maar hij mocht de plastic buis niet loslaten. Doch door zijn been nog wat verder uit te strekken, kon hij het harige ding naar zich toe trekken. En juist toen hij het opraapte kwam mevrouw binnen. Sietse wist toen niets beters te doen dan zijn buit in zijn broekzak te stoppen. Klinkhamer en Hielke kwamen ook binnen en dan begonnen ze vlug de leidingen verder aan te sluiten op de toevoer van een daar aanwezige wastafel. Het was tegen zessen dat Klinkhamer het bad vol liet lopen. Alle aansluitingen werden nu gecontroleerd en toen er niets bleek te lekken kon Klinkhamer voldaan zeggen:

„Wel mevrouw, u kunt in 't bad! Alles is klaar!”

„Maer,” zei mevrouw, „ik gae nooit op maendag in 't bad.”

„Wel verdraaid!” riep Klinkhamer verontwaardigd, maar dan wist hij zich te beheersen, hoewel hij die mevrouw, die zo'n haast had om niets, nog veel meer had willen zeggen. Hij

draaide zich om en zei tegen de jongens:

„Ga alles maar oppakken. We gaan naar huis.”

Hielke en Sietse droegen de overgebleven stukken pijp naar beneden en legden ze op de kar. Dan gingen ze weer naar binnen om de rest te halen. Maar voor zij weer de trap op gingen herinnerde Sietse zich dat hij nog iets vreemds in zijn zak droeg.

„Moet je kijken, Hielke, wat ik hier heb!”

Hij toonde zijn broer het harige voorwerp dat hij op de slaapkamervloer had gevonden.

„Verroest!” lachte Hielke, „wat is dat?”

„Het is...” zei Sietse, „ik geloof een opgerolde haarvlecht?”

„Ai jô!” riep Hielke, „dat is van die mevrouw. Zij droeg zo’n haarbol achter aan haar hoofd. Ik heb het zelf gezien. En even later droeg ze hem niet meer! Dat was toen jij mij kwam vertellen, hoe zij een luchtsprong maakte, omdat ik die buis door de wand stak. Nou, en toen is dat ding natuurlijk van d’r hoofd gevallen.”

„’t Is wat moois,” zei Sietse, „en hoe geef ik het haar nu terug?”

„Leg het op het buffet!” zei Hielke lachend. „Dan vindt mijnheer Groen het en maakt hij het wel in orde.”

„Ik weet niet,” zei Sietse twijfelend, maar dan kwam

Klinkhamer de trap af met de gereedschapskast en de soldeerbrander.

„Ik heb de rest al, jongens,” zei hij. „Kom, we gaan naar huis.”

Nu had Sietse geen kans meer om de haarwong ongemerkt naar mevrouw Batenstein terug te brengen en daarom wierp hij het ding gauw achter vaders rug langs naar het buffet. Maar hij wierp te hard, met het gevolg dat de wong tussen de flessen in de kast achter het buffet terechtkwam.

Nu ja, daar zou de hotelhouder hem ook wel zien, dacht Sietse en welgemoed duwde hij samen met Hielke de kar terug naar huis.

Aan moeder vertelden de jongens hoe mevrouw Batenstein als een strenge directrice steeds op alles had toegekeken.

„Dat was ook niet plezierig,” vond moeder.

„Och nee,” zei Klinkhamer, „maar het heeft mijn eetlust niet bedorven. Wij zullen maar denken dat wij die mevrouw wat afleiding hebben bezorgd.”

Hoe groot die afleiding nog zou worden, kon Klinkhamer toen nog niet vermoeden. Maar een uur later gebeurden er vreemde dingen in het hotel. Het was Gerben, die alles aan het rollen bracht. Natuurlijk Gerben weer, zul je denken, maar ditmaal was er bij hem toch van enige opzet geen sprake.

Gerben had die middag op het hooiland gewerkt in de blakende zon, zodat hij, zoals hij dat noemde, fïnaal uitgedroogd was. Daarom kwam hij in ‚De Rode Leeuw’ om zich met een koele drank te verfrissen.

„Heeft u nog sterke drank?” vroeg hij aan de hotelhouder.

„Jazeker,” zei die gedienstig.

„Prachtig!” riep Gerben. „Geef mij dan maar limonade.”

Groen nam een fles je van onder de toonbank en schonk Gerben een glas vol.

Geleund tegen het buffet liet Gerben zich het koele sprankelende vocht lekker smaken.

„Hè,” zei hij, „zo zou ik wel twintig glazen lusten. Maar dan zou ik te dik worden en kon ik mij niet meer bukken om de koeien te melken.”

Hij dronk het glas tot de laatste druppel leeg en terwijl hij met een oog in het glas keek, zag hij door de bodem hoe er iets vreemds tussen de flessen in de kast lag. Gerben zette het glas neer en dan naar de flessen wijzend, vroeg hij:

„Hebben jullie last van muizen?”

„Muizen?!” riep mijnheer Groen verschrikt. „Waar?”

„Daar! Op die plank,” wees Gerben.

Op dat moment kraakte de trap. Mevrouw Batenstein was in aantocht. Dat bezorgde mijnheer Groen nog meer schrik en

zonder zich verder een moment te bedenken, greep hij een biljartkeu en sloeg meteen raak naar de vermeende muis. „Dat lijkt erop!” zei Gerben verbaasd over zoveel onstuimige woestheid. Want het resultaat was, dat er drie flessen wijn sneuvelen en de keu aan splinters vloog.

Gedrenkt in wijn lag tussen de glasscherven de haarwrong van mevrouw Batenstein op de grond. Vlug raapte mijnheer Groen de wrong op, maar mevrouw had het reeds gezien. „Wat zie ik daar?” riep zij boos. „U heeft dus toch muizen? Schande om mij zo te willen misleiden!”

„Mevrouw, ik zweer u...”

„U hoeft niet te zweren. Ik geloof u niet meer! Het bewijs houdt u in uw hand. Laat maar zien!”

Mijnheer Groen opende zijn hand.

„Wat?” riep mevrouw verbaasd. „Maar dat is van mij! Dat is mijn wrong! Hoe komt u daaraan? Ik heb er alles om afgezocht.”

„Zijn hier moeilijkheden?” klonk nu de stem van veldwachter Zwart, terwijl hij binnenkwam. „Ik hoorde glaswerk breken. Wat is er aan de hand?”

„Ja, wat is er precies aan de hand,” zei mevrouw Batenstein. „Ik wil weten hoe mijn haarwrong hier in het buffet is gekomen!”

„Mevrouw, ik zweer u dat ik het niet weet,” zei mijnheer Groen. „Gerben beweerde dat er een muis tussen de flessen zat en toen sloeg ik vlug met een keu. Tja en nu blijkt het een haarwong te zijn. Maar hoe die tussen mijn flessen komt, is mij een raadsel!”

„Weet jij er meer van, Gerben?” vroeg Zwart.

„Dikke?” riep Gerben verontwaardigd. „Ik weet nog minder dan die stoel daar.”

„Dat is wel bekend,” zei Zwart spottend. „Veel weet je zeker niet!”

„En van u kan ik het ook niet leren,” zei Gerben.

„Houd je brutale mond!” riep Zwart bars. „Heb jij die haarwong daar neergelegd, ja of nee?”

„Nee,” zei Gerben. „Hoe zou ik dat ding gepakt moeten hebben? Ik ben hier pas tien minuten.”

„Hm,” zei Zwart. „Mevrouw, wie is er vandaag bij u op bezoek geweest?”

„Ik heb alleen bezoek gehad van de smid en zijn twee zoontjes, veldwachter.”

„Aha! De jongens van Klinkhamer?” vroeg Zwart.

„Maar dan is het zo klaar als een klontje,” riep Gerben. „De twee boefjes van Klinkhamer hebben het ge fikst. Zij zitten altijd vol rare streken. Ja mevrouw, ik spreek uit ervaring. Die

jongens deugen nergens voor! Nietwaar, mijnheer Zwart?”
De veldwachter knikte instemmend.

„Mevrouw,” beloofde hij, „ik zal die kwajongens meteen onder handen nemen.”

„Dan ga ik mee!” riep Gerben. „Ik moet toevallig toch die kant op.”

Gerben moest die kant helemaal niet op, maar hij wilde er graag bij zijn als Zwart Hielke en Sietse de les ging lezen.

En dus ging hij met Zwart mee naar de smederij.

Na het avondeten was Klinkhamer weer aan het werk gegaan.

Een maaimachine moest nog gerepareerd worden. Met een uurtje hoopte hij het karwei klaar te hebben. Doch halverwege werd hij gestoord door de komst van Zwart en Gerben.

„Goedenavond,” groette Zwart met diepe bromstem. „Zijn uw jongens thuis?”

„Jazeker,” zei Klinkhamer, „moet u ze spreken?”

„Ik heb een aanklacht tegen hen,” zei Zwart.

„Drie aanklachten!” riep Gerben.

„Drie?” vroeg Zwart verbaasd. „Hoe kom jij er aan drie? Ik heb er maar een.”

„Dat is nogal eenvoudig,” zei Gerben, „ten eerste hebben zij een wrong ontvreemd!”

„Een wat?“ vroeg Klinkhamer.

„Een wrong!“ zei Zwart. „De haarwrong van mevrouw Batenstein.”

„Maar dat is toch niet waar?“ riep Klinkhamer. „Wat moeten jongens met een haarwrong doen?“

„Bijvoorbeeld verstoppen!“ zei Gerben.

„Juist!“ zei Zwart. „Die wrong hebben zij verstopt tussen de flessen in het buffet.”

„Ja!“ zei Gerben. „En toen dacht mijnheer Groen dat het een muis was. Hij sloeg er een biljartkeu op stuk en tevens drie flessen wijn naar de barrebiesjes.”

„Dat noem ik toch helemaal grijs!“ riep Klinkhamer kwaad.

„Ik zal ze leren steeds kattenkwaad uit te halen. Zij krijgen een pak rammel zoals ze nog nooit gehad hebben!”

Driftig verdween Klinkhamer in huis.

„En wat bedoelde jij met drie aanklachten?“ vroeg Zwart aan Gerben.

„Wel! Een voor de wrong. Een voor de kapotte keu. En een voor de flessen wijn,” verklaarde Gerben glunderend.

„Hm,” bromde Zwart, „laat dat maar aan mij over. Die kwaaië apen zuilen alles vergoeden, al kost het hun ook hun laatste cent uit de spaarpot.”

„Juist. Goed zo!” zei Gerben lachend.

Het duurde vrij lang voordat Klinkhamer terugkwam met zijn beide zoons, die hij stevig bij hun kragen vasthield. Hielke en Sietse hadden reeds een afstraffing gehad. Het huilen stond hun dan ook nader dan het lachen.

Zwart knikte goedkeurend.

„Hier zijn ze dan,” zei Klinkhamer. „Zegt u maar wat er verder gebeuren moet.”

„Wel,” zei Zwart, „er moet natuurlijk een nieuwe haarwong gekocht worden en een nieuwe biljartkeu plus drie flessen wijn. Dat zal die apen dus geld gaan kosten. Zij moeten de rekening maar aan mijnheer Groen vragen.”

„Natuurlijk,” stemde Klinkhamer mee in. „Dus nu meteen naar mijnheer Groen en tevens aan mevrouw Batenstein jullie verontschuldigen aanbieden. Vooruit! Mars!”

Hij duwde Hielke en Sietse de deur uit.

Met sombere gezichten ging ons tweetal op weg naar 't hotel „De Rode Leeuw’.

„'t Is allemaal jouw schuld,” zei Hielke. „Waarom nam je die haarwong mee? Je had er toch niets aan? Nu kost het m'n hele spaarpot!”

„Ik zal alles wel alleen betalen,” zei Sietse.

„Natuurlijk niet! Wij doen altijd alles samen, maar het was toch reuzestom, vind ik.”

„Maar ik deed het toch niet met opzet!” riep Sietse. „Het is alles per ongeluk gegaan.”

„Vertel dat maar aan die mevrouw. Maar ik ben bang dat zij er niets van gelooft.”

„Tja!” zuchtte Sietse. „En die flauwe Gerben heeft alles nog eens extra opgeblazen. Zag je hoe hij zich in zijn handen wreef van plezier?”

„Wij krijgen hem ook nog wel,” zei Hielke.

Intussen hadden zij het hotel bereikt en gingen aarzeland naar binnen. Mijnheer Groen, die bij de leestafel zat, keek hen met vorsen de blik aan.

„Mijnheer Groen,” zei Sietse, „wij komen u vragen hoeveel schadevergoeding wij u moeten betalen.”

„Zooo? Dat zal ik dan eerst eens moeten berekenen. Maar ik kan jullie wel zeggen, dat ik het een misselijke streek vond.

Weten jullie niets beters te bedenken? Zoiets gaat alle perken te buiten! Ik had het werkelijk niet van jullie gedacht.”

Sietse begon hem uit te leggen hoe alles zich had toegedragen en dat er van boos opzet geen sprake was.

„Hm,” zei mijnheer Groen, „’t is wel gek, maar ik geloof je ook nog. Enfin, gaan jullie dan eerst maar eens aan mevrouw Batenstein jullie excuses aanbieden. Ga maar naar boven.”

Hielke en Sietse gingen de trap op en klopten dan aan de

deur van mevrouw's logeerkamer.

„Binnen!” klonk het kortaf.

Met Sietse voorop verscheen ons tweetal voor mevrouw Batenstein.

„Mevrouw...” begon Sietse.

„Aha! De beide boosdoeners?” riep mevrouw en zij wees naar twee stoelen, die naast elkaar stonden.

„Ga daar zitten! Wij hebben iets ernstigs te bespreken.”

Hielke en Sietse namen plaats.

„Zo,” zei mevrouw, „en kijk beiden mij goed aan opdat ik kan zien of jullie wel de waarheid spreken.”

„Ik lieg nooit,” zei Sietse.

„Stil jô!” zei Hielke.

„Vertel mij dan eens gauw, wie van jullie nam mijn haarwong weg?” vroeg mevrouw.

„Ik!” zei Sietse.

„En wat deed jij?” vroeg mevrouw aan Hielke.

„Dikke? Niets! Ik wist niet eens dat hij dat ding had!”

„Hm. En waarom nam jij die wong weg?”

„Ik wist niet wat het was. Het lag onder het bed en toen trok ik het met mijn voet er onderuit en juist toen ik het te pakken had, kwam u binnen en stopte ik het in mijn zak.”

„Waarom in je zak?”

„Ik dacht dat het beter was als u het niet zag.”

„Een vreemde gedachte! En waarom stopte jij het later tussen de flessen in het buffet?”

„Dat ging per ongeluk. Toen ik beneden was ontdekte ik dat het een haarwong was en dat die van u moest zijn. Ik wilde het toen nog gauw op het buffet gooien, maar het kwam tussen de flessen in de kast.”

„Maar waarom bracht je het niet aan mij terug?”

„Dat durfde mijn broer niet,” zei Hielke.

„Durfde hij niet?”

„Ik dacht: dan komt er toch maar ruzie van, want u bent zo gauw kwaad!” bromde Sietse.

„Wat zeg je me daar?” vroeg mevrouw verbaasd. „Ben ik zo gauw kwaad? Dacht je dat ik niet rechtvaardig ben? Ik houd juist alleen van eerlijke mensen.”

„Maar het was niet eerlijk,” zei Sietse kwaad, „om mijn vader vandaag een bad te laten plaatsen, terwijl u het pas in het laatst van de week nodig heeft. Nu moet vader de hele avond doorwerken omdat het andere werk, door uw bestelling, moest wachten!”

„Als je vader het zo druk heeft, had hij dit karwei hier niet moeten aannemen!” verdedigde mevrouw zich.

„Mijn vader deed het om mijnheer Groen te helpen!” zei

Hielke. „Mijnheer Groen was bang dat u anders ging vertrekken.”

„Ach zo?” zei mevrouw, „dus jullie vader was niet zo best over mij te spreken?”

„Natuurlijk niet,” zei Sietse.

„Jij bent wel eerlijk,” zei mevrouw en onwillekeurig moest zij glimlachen. Die jongens waren nog zo kwaad niet.

„Wel,” zei ze nu met veel zachter stem, „ik geloof dat alles op een misverstand berust. Ik begrijp nu dat jullie vader, ondanks zijn drukke werkzaamheden, de kuip heeft geplaatst om een arme herbergier te helpen en niet omdat het voor een rijke dame was?”

„Ja,” zei Sietse, „zo is het!”

„Welnu jongens, dan voel ik het als mijn plicht om jullie vader extra te betalen. Wat zeggen jullie daarvan?”

„Maar mevrouw, dat hoeft niet,” zei Sietse. „Wij zullen vader wel vertellen, dat u niet... eh.. ”

„Nou? Wat dan?” drong mevrouw aan. „Zeg het eerlijk!”

„Eh...” zei Sietse, „dat u niet zo bent als u eruit ziet!”

„Dat heb je heel netjes gezegd,” vond mevrouw. „Ik begrijp wat je bedoelt. Ik lijk erg streng hè, maar dat valt nogal mee, niet waar? Nou en nu denk ik dat jullie vader wel een sigaartje wil?”

„O ja!” zei Hielke, maar dan voegde hij er gauw aan toe: „och nee!”

„Jullie vader krijgt van mij een doosje heerlijke sigaren,” besliste mevrouw. „Kom mee!”

Hielke en Sietse keken elkaar verrast aan. Maar dan volgden zij mevrouw naar beneden. Mijnheer Groen stond reeds in afwachting achter het buffet.

Het viel hem op dat mevrouw en de jongens zo rustig de trap af kwamen, maar hij was helemaal verwonderd toen mevrouw hem vroeg om een doos sigaren van de beste soort.

„Het is voor de smid,” verduidelijkte zij. „U weet wellicht welk merk hij rookt?”

„Zeker mevrouw. Alstublieft mevrouw. Dit merk rookt Klinkhamer graag!”

Mijnheer Groen legde een doos op de toonbank.

„Uitstekend,” zei mevrouw. „Zeg jongens, geven jullie dit aan je vader, en zeg hem dat ik zeer tevreden ben over zijn werk.”

„Dank u wel, mevrouw,” zei Hielke glunderend. „Vader zal er echt blij mee zijn.”

„Mevrouw,” zei Sietse aarzelend, „hoeveel schadevergoeding moet ik u geven voor de wrong?”

„Niets, jongen. Die draag ik nooit meer. Ik wil proberen er nu eens uit te zien, zoals ik werkelijk ben. Als je begrijpt wat ik

bedoel?”

Sietse stak haar de hand toe.

„Hartelijk bedankt mevrouw,” zei hij spontaan.

Mevrouw lachte opgewekt.

„Je moet mijnheer Groen nog vragen hoe groot de schade is,” zei Hielke.

„Och, laat maar,” zei mijnheer Groen. „Het was al een oude keu en die flessen wijn hadden een waardeloze inhoud, die stonden er maar voor de staatsie.”

„Valt dat even mee, jongens?” vroeg mevrouw. „Jullie boffen wel, hè?”

„We mogen niet mopperen!” lachte Hielke. „Nou ja, we hebben wel een pak slaag gehad, maar dat zullen we maar vergeten.”

Opgewekt gingen de jongens naar huis.

„Wat zal vader opkijken,” glunderde Sietse.

„Geloof dat maar,” beaamde Hielke. „En ik hoop dat Zwart en Gerben er ook nog zijn, wat zullen zij schele ogen trekken!”

Welnu, Gerben en Zwart waren er nog. Zij hielden hele gesprekken met Klinkhamer over Hielke en Sietse.

„U moet die jongens veel strenger aanpakken,” zei Zwart.

„En iedere dag een kwartier lang onder een ijskoude douche

zetten,” raadde Gerben aan.

„Hm,” zei Klinkhamer. „Ik geloof niet dat er kruid voor gewassen is.”

„Als ze straks terugkomen, moet u ze meteen naar bed sturen,” zei Zwart.

„Maar ze eerst goed met de mattenklopper geven,” vulde Gerben aan.

Hielke en Sietse die intussen de smederij bereikt hadden, vingen dat laatste deel van het gesprek op. Voor de deur bleven zij even staan.

„Die Gerben kan van mij wat!” siste Sietse boos.

„Ja,” zei Hielke, „vijf hoog het raam uit! En Zwart ook!” En dan gingen zij naar binnen.

De mannen zwegen terstond en keken hen vragend aan.

„Nou? En wat zei mevrouw Batenstein?” vroeg Klinkhamer.

„Dat zij zeer tevreden was over uw werk en dat wij u als extra beloning dit moesten geven.”

Hielke toonde zijn verbaasde vader de doos sigaren.

Zwart en Gerben konden hun ogen niet geloven.

„En jij, Gerben,” zei Sietse, „jij bent een gemene ophitser. En mijnheer Zwart denkt altijd kwaad van ons, ook als er iets per ongeluk gebeurt. Boe!!”

„Ja boel” riep ook Hielke en daarna verdwenen zij in huis.

„Wat zeggen jullie me daarvan?“ zei Klinkhamer.

„Mooie jongens,” smaalde Gerben. „Zij hebben die mevrouw natuurlijk heel wat op de mouw gespeld.”

„Nee Gerben,” zei Klinkhamer nadrukkelijk. „Dan ken jij mijn jongens niet. Het mogen een paar rakkers zijn, maar liegen doen ze nooit. En dat kan ik van jou niet altijd zeggen, want jij zuigt het ene verhaal na het andere uit je duim! Heb jij misschien de hele geschiedenis verdraaid, zodat ik mijn jongens voor niets een pak slaag heb gegeven?“

„Nu nog mooier!” riep Gerben verontwaardigd. „Straks zegt u nog, dat ik het heb gedaan. Maar zal ik u eens wat zeggen? Ik bemoei mij niet meer met die kwajongens. Laat ze maar opgroeien als halve wilden. Ik steek er geen hand meer voor uit!”

Kwaad liep Gerben naar de deur en verdween met grote stappen in de richting van het dorp.

„Tja,” zei veldwachter Zwart. „De zaak heeft een onverwachte wending genomen. Ik zal het onderzoeken. Het is mij nog niet helemaal duidelijk!”

„Maar mij wel!” zei Klinkhamer. „U heeft te snel geoordeeld, mijnheer Zwart. En dat moet u niet te vaak doen, want dan zou ik weleens kwaad kunnen worden.”

Zwart gaf maar geen antwoord, hij ging ook gauw terug naar

het dorp, want met Klinkhamer kon je beter geen ruzie maken. De smid stond bekend om zijn geweldige kracht. Natuurlijk moesten de jongens hun vader alles haarfijn vertellen en het slot was dat ze er allen nog hartelijk om moesten lachen.

HOOFDSTUK III

De straf voor Gerben. Hielke is een vuurduvel!

Als je een emmer water heel snel rondslingert, zodat de emmer dus, als ze omhoog gaat, een moment ondersteboven in de lucht komt te zweven, zal het water er toch niet uitlopen. Dit komt door de snelheid waarmee de emmer rondgedraaid wordt. Het is eigenlijk zo, dat het water verder weg zou willen vliegen, maar de emmer houdt het tegen. Het wordt dus tegen de bodem van de emmer gedrukt. De kracht die het water tegen de bodem drukt, heet middelpuntvliedende kracht. Je kunt dit het beste demonstreren met een stukje touw waaraan je een steentje bindt.

Slinger je de steen nu, gelijk de propeller van een vliegtuig rond en laat je het touw dan plotseling los, dan vliegt de steen weg.

Nu is het niet mijn bedoeling om jullie hier een natuurkundeles te geven, maar om te vertellen hoe Hielke en Sietse met zo'n rondzwaaiende emmer Gerben te pakken namen. Het had geregend en de jongens waren dus in de werkplaats. Zij hielpen vader een beetje toen Gerben

binnenkwam met zijn fiets.

„Morgen personen!” riep hij luid. „Ik ben ziek van mijn voorband. Er zit geen lek in en toch loopt steeds leeg. Wie helpt mij uit de brand?”

„Je moet er dikkere lucht in pompen,” zei Hielke lachend.

„Goed, grappig jongetje. Hierzo! Doe jij het dan maar!”

Gerben gaf de fiets aan Hielke.

„De binnenband is natuurlijk verdroogd,” zei Sietse.

„Daardoor is ze poreus. Wij moeten er wat water in pompen.”

„Je bent toch zeker wel wijzer?” zei Gerben. „Het is geen waterfiets!”

„Toch heeft het weleens resultaat,” zei Klinkhamer. „Laat de jongens het maar eens proberen.”

„Nou vooruit dan maar,” zei Gerben en hij bleef wantrouwig toekijken, toen Sietse een emmer water uit de koelbak schepte en daaruit de fietspomp vol water zoog. Vervolgens drukte Hielke de slang van de pomp stevig op het ventiel en perste Sietse het water in de band. Zij herhaalden deze handeling een paar maal, totdat Gerben het welletjes vond.

„Schei er nu maar mee uit,” zei hij. „Er zit al bijna een emmer vol in. Mijn fiets is geen tankwagen!”

„Er zit nog geen tiende deel van de emmer in,” zei Sietse.

„Maar goed, ik houd ermee op.”

De jongens draaiden het wiel rond, om het water goed door de hele band te verspreiden.

„Draai maar vlugger,” zei Gerben.

„Dat mag niet,” zei Sietse. „Want dan blijft het water op een plaats, net als bij deze emmer. Kijk maar!”

Sietse nam de emmer en zwaaide hem snel rond zonder dat er een druppel water uit viel.

„Dat kun je goed,” zei Gerben.

„Dat kan jij niet,” zei Sietse.

„Wat? Zou ik dat niet kunnen?” riep Gerben. „Geef hier, dan zal ik het je even laten zien!”

Gerben nam de emmer.

„Weg wezen Hielke!” waarschuwde Sietse. „Zo meteen gooit hij ons kletsnat.”

„Dat had je gedacht,” zei Gerben. „Ik kende dit kunstje al voordat jullie geboren waren. Nou, daar gaat-ie dan!”

Gerben zwaaide de emmer een paar maal heen en weer en telde — een — twee — hup!

Met een ferme zwaai ging de emmer omhoog.

Maar Sietse, die reeds gemerkt had dat als hij de emmer rondzwaaide deze dan rakelings langs de zolderbalken ging, zag nu gebeuren wat hij stiekem gehoopt had,

Gerben, die veel groter was, zwaaide de emmer hoger en sloeg hem pardoos tegen de balken.

Prompt kreeg hij al het water over zich heen. Het was een stortbad dat hem een moment deed snakken naar adem. Het maakte hem drijfnat, zelfs zijn schoenen stonden vol water. „Hoei, hoei!” riepen Hielke en Sietse. „Wat een ezel! Hij kan er niets van!”

„Lelijke bandieten!” riep Gerben. „Jullie hadden het door, hè? Wacht, ik zal jullie...”

Maar Hielke en Sietse bleven niet wachten. In een ommezien waren ze spoorloos verdwenen.

Nors pakte Gerben toen zijn fiets en nog druipend van 't water ging hij naar huis. Hielke en Sietse kwamen nog lachend terug in de smederij.

„Heeft u dat gezien, vader?” vroegen ze.

„Jullie moesten je schamen om Gerben er zo in te laten lopen,” zei Klinkhamer, „'t Was lang niet fraai!”

„Het is z'n verdiende straf!” zei Sietse. „Hij heeft veldwachter Zwart tegen ons opgehitst.”

Buiten was het nu droog geworden en dat bracht Hielke op het idee om een paar waterski's te gaan maken. Sietse was er direct voor te vinden, maar de vraag was hoe ze aan geschikt hout konden komen. De ski's moeten namelijk van voren

enigszins opgebogen zijn en dat is niet zo eenvoudig te maken.

„Hadden wij maar een paar gebogen duigen van een vat,” zei Sietse. „Dan waren wij gauw klaar.”

„Bij de boterfabriek liggen vaak oude vaten,” zei Hielke.

„Zullen wij daar even kijken?”

Dat vond Sietse best en samen op de oude hoge fiets, die zij van mijnheer Siegerdsma, een vriendelijke dorpsgenoot, cadeau hadden gekregen, reden zij naar het dorp. Op het Raadhuisplein passeerden zij veldwachter Zwart die hen argwanend nakeek. Maar toen hij de jongens het terrein van de boterfabriek zag opzwenken, dacht hij dat het wel in orde was. Klinkhamer had dikwijls reparaties voor de boterfabriek en het was dus best mogelijk dat de jongens er iets heen moesten brengen.

Hielke en Sietse fietsten langs de kaasmakerij tot achter de fabriek. Daar zagen zij een vriend van hen. Het was Louw Vrolijk, een zoon van een kaasmaker.

Louw zat aan de rand van de vaart en zag de tweeling niet komen.

„Hé Louw!” riep Sietse. „Wat doe jij daar?”

Louw schrok ervan, maar dan riep hij:

„Hallo jongens. Moet je kijken! Ik heb een boot.”

Louw hield een touw vast waaraan een grote lege kist in het water dobberde.

„Wat denken jullie ervan?” vroeg hij. „Kan ik erin staan, of zou hij zinken?”

„Wel jô, dat kan best,” zei Sietse en hij voegde meteen de daad bij het woord door zich vanaf de gemetselde loswal in de kist te laten zakken.

De kist ging dieper in het water, maar de rand bleef nog wel veertig centimeter boven de spiegel.

„Zie je wel?” zei Sietse. „We kunnen er wel met z'n drieën in.”

„Dat weet ik niet,” twijfelde Hielke.

„We kunnen het proberen,” zei Louw.

En dan lieten hij en Hielke zich ook in de kist zakken, maar voor de zekerheid hielden zij zich aan de rand van de wal vast.

„Doe niet zo bang!” riep Sietse. „Het kan best. Vooruit! We gaan varen!”

Hij gaf een harde duw tegen de wal en de kist dreef weg. Maar dan kapseide hij en onze drie helden lagen in het water te spartelen.

„Stommerd!” schold Hielke. „Heb je nu je zin? Ik zei toch dat het niet kon?”

„Waarom ben je er dan ingestapt?” zei Sietse nuchter,

„Maken jullie maar ruzie,” riep Louw, „ik zal zien dat ik op de wal kom.”

Ze zwommen naar een plaats waar de wal lager was en weldra stonden zij kletsnat op de kant.

„Ik ga naar huis,” zei Louw.

„Ik niet,” zei Sietse. „Ik weet wat beters. We gaan in de machinekamer op de stoomketel. Daar is het lekker warm en zijn onze kleren in een ommezien droog.”

„Maar dat mag niet van de machinist,” zei Louw.

„Die is er niet,” wist Hielke. „Hij komt vanmiddag pas terug.” Zij liepen vlug naar de fabriek. De deur van het ketelhuis bleek gelukkig open te zijn en ongemerkt kwamen zij binnen.

„Hier is het lekker,” zei Louw.

„Boven is het veel warmer,” zei Sietse en hij klom langs een ijzeren laddertje boven op de ingemetselde stoomketel. Ze gingen naar het achterste gedeelte van de ketel waar een ronde opening in de gemetselde vloer was, voor een deksel dat toegang tot het inwendige van de ketel gaf. Dit deksel was natuurlijk gloeiend heet en daarboven konden de jongens dus hun kleren het vlugste drogen.

Het vergde natuurlijk wel enige tijd voordat de kleren droog zouden zijn en daarom zochten de jongens ieder een zitplaats. Louw nam een omgekeerde emmer en Sietse een

kistje. Hielke zag op een van de balken, die als verbinding tussen de muren boven de ketel lagen, een bus staan. Daarop zou hij mooi kunnen zitten. Hij rekte zich zo ver mogelijk uit en kon toen de bus net bereiken. Maar toen hij de bus eraf wilde tillen kwam die in een schuine stand waardoor er van de inhoud van de bus een gedeelte over Hielkes hoofd en schouders stortte. Het resultaat was verbluffend. De bus bleek een rood poeder te bevatten en dat maakte van Hielke meteen een afschrikwekkende Indiaan.

„Verroest! Wat doe je nou?” schrok Sietse.

„Oei,” riep Louw, „je lijkt wel een vuurduvel!”

„Ik dacht dat-ie leeg was,” mopperde Hielke. „Ben ik even jarig?”

Hij probeerde het poeder met zijn handen te verwijderen maar daardoor werd het erger in plaats van beter,

„Ga even zwemmen,” raadde Sietse hem aan.

„En als iemand mij dan ziet, wat dan?” vroeg Hielke.

„Ja,” zei Louw, „stel je voor dat de directeur je ziet. Dan zijn we er gloeiend bij!”

„Kijk eerst door het raam,” zei Sietse. „Als er dan niemand is, hol je vlug naar de vaart en duikt er meteen in.”

Hielke opende het ijzeren raampje in de zijmuur. Hij stak zijn hoofd naar buiten en keek meteen recht in de verschrikte

ogen van Sjoerd, de postbode, die daar juist voorbijkwam. Hielke schrok al niet minder, maar hij herstelde zich vlug en wilde dan aan Sjoerd vragen om hem vooral niet te verraden, doch Sjoerd verdween ineens met een vaartje om de hoek van de fabriek.

„Jongens, kleden jullie je als de weerga aan,” zei Hielke, „Sjoerd heeft mij gezien en nu gaat hij het natuurlijk aan iedereen vertellen en dan weet straks het hele dorp, dat ik als een Indiaan op de ketel zit!”

„Laten we dan vlug naar mijn huis gaan,” stelde Louw voor. „Moeder zal jullie wel helpen.”

Hielke en Sietse begrepen dat dit hun beste kans was om weer toonbaar langs de weg te kunnen gaan en dus begonnen ze zich weer aan te kleden. Het kostte wel enige moeite om de nog lang niet droge kleren aan te trekken, maar het lukte en dan gingen ze vlug naar het huis van Vrolijk dat dicht bij de fabriek stond.

Hielke hield zijn rood gezicht zoveel mogelijk schuil achter een zakdoek. Sietse nam de fiets mee.

Mevrouw Vrolijk schrok wel toen zij Hielke zag, maar Louw vertelde haar vlug wat er gebeurd was. Mevrouw Vrolijk was er niet over te spreken dat de jongens niet direct bij haar waren gekomen, maar toch was ze bereid om te helpen. Hielke

kreeg een teiltje lauw water en zeep en kon zich nu grondig reinigen van de rode kleurstof.

„En gaan jullie nu maar zwemmen,” zei mevrouw Vrolijk.

„Dan zal ik jullie kleren drogen.”

De vrienden doken in de vaart voor het huis en bleven ravotten en stoeien totdat mevrouw Vrolijk kwam waarschuwen dat het reeds tien voor twaalf was. De kleren waren droog en weer keurig in orde. Hielke en Sietse bedankten mevrouw Vrolijk dan ook hartelijk.

„We mogen niet mopperen,” zei Sietse, „m’n overall is nog schoner dan vanmorgen.”

Met Louw werd afgesproken dat hij ’s middags naar de smederij zou komen en toen fietsten Hielke en Sietse naar huis terug.

Tijdens de maaltijd keek mevrouw Klinkhamer met enige verwondering naar haar jongens. Hun haren waren zo netjes gekamd en hun overalls zo schoon dat het wel een wonder mocht heten.

„Wat hebben jullie vanmorgen uitgevoerd, jongens?” vroeg ze.

„Niets bijzonders,” zei Sietse. „We hebben vader geholpen, en daarna zijn we bij Louw geweest en hebben daar gezwommen.”

„Dan hebben jullie zeker met de overalls aan gezwommen?“ vroeg moeder.

„Wie gaat er nu in een overall zwemmen?“ vroeg Klinkhamer.

„Tja,“ zei moeder, „maar vind je ook niet dat de jongens wonderbaarlijk schoon zijn? Het lijkt mij toe dat hup overalls pas gewassen zijn!“

„Nu je het zegt, valt het mij ook op,“ viel de smid haar bij.

„Zo schoon zijn ze nooit midden in de week.“ Hij greep Sietse stevig beet en zei bars: „Vertel op, manneke! Hoe komen jullie zo verdacht schoon?“

„Ja auw! Ik zal 't vertellen!“ riep Sietse. „Wij gingen varen in een kist en die zonk en toen heeft mevrouw Vrolijk onze kleren gedroogd.“

„Aha! Dus de heren lagen weer eens te water?“ zei Klinkhamer. „Nou moeder, je weet nu waarom ze zo schoon zijn!“

„Het is nooit goed,“ mopperde Sietse. „Als we vuil zijn, krijgen we een standje en als we netjes schoon zijn, mopperen jullie ook!“

„Nee Sietse,“ lachte moeder, „ik ben best tevreden over jullie. Ik zou alleen heel graag willen dat jullie altijd zo schoon waren.“

Maar volgens Klinkhamer mocht moeder dat niet verlangen.
Want een goede smid kan niet schoon blijven gelijk een
kantoorman.

„Wel,” zei moeder, „dan worden mijn zoons zeker extra
beste smeden, want ik kan hun overalls dikwijls bijna niet
schoon krijgen.”

HOOFDSTUK IV

Een verwenteld schaap

Sietse had een paar plankjes gevonden, die volgens hem best voor ski's konden dienen.

„Maar ze zijn niet gebogen,” zei Hielke.

„Dat doen we boven het vuur,” zei Sietse. „Kom, we vragen aan vader hoe dat precies moet.”

Ze liepen naar de smederij waar ze aan vader vroegen hoe je hout kon buigen.

„Wel jongens, jullie weten wel dat hout uitzet als het nat wordt en dat het krimpt als het warm wordt. Als je dus van zo'n plankje de bovenkant nat maakt en de onderkant heet, gaat het van boven uitzetten en van onderen krimpen en zo komt er dan een bocht in. Maar ik betwijfel het of dat met deze plankjes zal lukken, want het hout is vol kwasten en de draad loopt veel te gedraaid.”

„We kunnen het proberen,” zei 'Sietse. „Mogen wij het vuur aanmaken?”

„Als je er maar niet te veel kolen op gooit,” zei Klinkhamer. „Ik denk dat het toch allemaal vergeefse moeite is.”

Sietse legde een vetting stuk poetskatoen op de smidse en stak het in brand, Hij schepte er kolen op en zette de windmotor aan. Het vuur laaide weldra hoog op. Nu begonnen Hielke en hij ieder een plankje, dat aan een kant natgemaakt was, boven de vlammen te verwarmen.

Louw kwam ook helpen. Nadat hem verteld was wat Hielke en Sietse gingen maken, begon Louw de plankjes beurtelings nat te sproeien, terwijl zijn vrienden ze boven de vlammen hielden. Maar hun pogingen oogstten weinig resultaat.

Weliswaar begon het hout krom te trekken, maar het had nog lang niet de vorm die het krijgen moest.

„Toch maar volhouden!” zei Sietse en hij hield zijn plankje zo dicht boven het vuur dat het in brand vloog., Vlug dompelde hij het in de koelbak om het vervolgen!., weer opnieuw boven de vlammen te verwarmen.

Het duurde Hielke te lang en daarom probeerde hij zijn 'plankje in de bankschroef verder te buigen. Maar het begon zo onheilspellend te kraken, dat hij zijn poging vlug opgaf. Het werd een echt geduldwerkje.

De jongens bleven nog geruime tijd volhouden, toen Sjoerd, de postbode, in de smederij kwam. Hij gaf Klinkhamer een paar brieven en bleef dan bij de jongens staan kijken. Hielke knipoogde tegen Sietse en deed plotseling een stap achteruit,

alsof hij schrok.

„Wat is er?” vroeg Louw, „krijg je vonken in je gezicht?”

„Hielke zag zeker een vuurduvel,” zei Sietse lachend.

„Wat zag hij?” vroeg Sjoerd plotseling belangstellend.

„Een vuurduvel,” herhaalde Sietse. „Ze zeggen dat er ook weleens eentje in het ketelhuis van de boterfabriek zit. Maar ik geloof die onzin niet!”

„Hm,” zei Sjoerd. „Toch heb ik vanmorgen iets geks bij het ketelhuis gezien. Ik zag een vuurrood gezicht achter het raam!”

„Ha ha,” lachten de jongens. „Wij geloven er niets van. Je wilt ons natuurlijk wat wijsmaken.”

Klinkhamer kwam vragen waarom de jongens zo’n pret hadden en waarom Sjoerd zo kwaad keek.

„Hij heeft een vuurduvel gezien!” riep Sietse spottend.

„Dat kan,” zei Klinkhamer. „Een vuurduvel is een kleine kachel zonder rooster en zonder asla!”

„Dat bedoel ik niet,” zei Sjoerd nors, „Maar ik heb voor het raam in het ketelhuis een vuurrood gezicht gezien!”

„O,” zei Klinkhamer, „dat was natuurlijk van de stoker, die net de vuren onder de ketel had opgepord. Door de hitte was zijn gezicht rood geworden.”

„Nee! Zo was het pertinent niet,” zei Sjoerd. „Het was een

heel vreemd gezicht met een helrode kleur. Alles was rood, het voorhoofd, de hals en zelfs de schouders!”

„Zo? En wat heb jij toen gedaan?” vroeg Klinkhamer. Ben jij meteen naar binnen gegaan om te kijken wie daar was? Of heb je de directeur gewaarschuwd?”

„De directeur had mij toch niet geloofd!” zei Sjoerd.

„Nee,” zei Klinkhamer. „Zulke onzin gelooft niemand!”

„En toch is het waar!” riep Sjoerd en hij liep meteen kwaad de smederij uit, omdat Klinkhamer en de jongens zo stonden te lachen.

„Tjonge,” zei Klinkhamer, „wat kan hij zich toch vreemde dingen inbeelden. Als hij was gaan kijken was het natuurlijk gebleken dat het niets bijzonders was.”

„Dat weet ik wel zeker,” zei Sietse zo nadrukkelijk, dat Klinkhamer hem argwanend aankeek. Zouden die apen weer iets hebben uitgespookt? Maar dan riep Louw:

„O jongens! De ski's! Ze zijn al half verbrand!”

„Dan is alle werk voor niets geweest,” bromde Sietse spijtig.

„Laat ze nu maar verbranden.”

„En hoepelen jullie nu maar op!” zei Klinkhamer. „Ik moet het vuur gebruiken.”

„Laten we gaan varen,” stelde Hielke voor.

„Goed,” zei Sietse, „dan gaan we naar de boterfabriek om een

paar duigen te zoeken.”

„Ik weet er een hele partij te liggen,” zei Louw.

„Had er maar een paar meegenomen,” vond Sietse.

„Zo is 't nou maar net!” riep Louw. „Wist ik het dat jullie ski's wilden maken?”

„Je hebt gelijk, Louw,” zei Hielke. „Wij kunnen niet eisen, dat jij onze gedachten kunt lezen.”

Ze gingen naar de ‚Kameleon’ in het boothuis en voeren dan weldra in de richting van het dorp. Met een matig gangetje voeren zij langs de huizen, want in het dorp mocht je niet zo hard varen. En dan kwamen zij bij de boterfabriek waar Sietse naast een loods aanlegde. Louw bracht hen verder op het terrein, waar naast de kolenhoop enig brandhout lag. Hierbij waren ook dingen van afgedankte vaten. Helaas waren de duigen smaller dan de ski's van juffrouw Truus.

„We zullen er vier meenemen,” zei Hielke. „Als wij ze dan twee aan twee naast elkaar koppelen, zijn ze breed genoeg.”

Ze zochten vier van de mooiste duigen uit en voeren er dan snel mee terug naar de smederij. Met ijzeren stripjes werden de duigen nu twee bij twee naast elkaar vastgemaakt. Zo ontstonden er twee hol gebogen ski's van een bootvormig model. Op ieder werd een leren riempje vastgespijkerd waardoor een voet gestoken kon worden. Met deze

bijzondere ski's wilden de jongens nu gaan oefenen. Ze voeren naar het eiland midden in het meer, waar ze hun zwembroeken aantrokken. Hielke zou het eerst de ski's gaan proberen. Hij zette het visemmertje, dat zij steeds aan boord hadden, op de rand van de wal en ging erop zitten. Hij stak zijn voeten onder de riempjes op de ski's en hield ze dan te water.

Sietse en Louw hadden een lange lijn klaargemaakt waaraan een ronde stok was bevestigd. Deze stok moest Hielke vasthouden, terwijl het andere einde van de lijn aan de ‚Kameleon’ werd vastgebonden.

Sietse startte de motor.

Hielke hield de ski's nu met de punten ver boven water, zoals hij het juffrouw Truus had zien doen.

„Klaar?” vroeg Sietse.

„Jawel kapitein!” riep Hielke.

Sietse liet de ‚Kameleon’ meteen op volle snelheid wegstuiven. Hielke dook in elkaar om zo meteen de schok te kunnen opvangen. Het touw rolde snel af. En dan trok het strak! Met een ruk veerde Hielke omhoog. Het emmertje rolde omver en viel te water. Hielke gleed enige meters met de ‚Kameleon’ mee, maar sloeg dan voorover, alsof iemand hem plotseling bij z'n benen vasthield.

„Stop, Sietse!” riep Louw.

Maar Sietse had het reeds gezien. Hij palmde de lijn in en voer terug naar het eiland. Hielke was al weer op de wal geklauterd.

„Je deed het niet goed, hè?” zei Sietse.

„Dat deed ik wel,” zei Hielke. „Maar die ski's verdwijnen zo maar onder water. Ze zijn vast te zwaar!”

„Ja,” zei Louw. „Even ging het goed. Ik geloof ook dat ze te zwaar zijn!”

„Laat mij het maar eens proberen,” zei Sietse.

„Hij kan het natuurlijk weer beter!” spotte Hielke.

„Waar is het emmertje?” vroeg Sietse.

„Naar de kelder!” zei Louw.

Sietse sprong te water en dook het emmertje weer op. Alles werd weer startklaar gemaakt en nadat Sietse op het emmertje was gaan zitten, stapte Hielke in de ‚Kameleon’.

„Ik ben klaar!” riep Sietse.

Hielke gaf vol gas en de ‚Kameleon’ deed de lijn weer snel afrollen. En dan, hup! En daar ging Sietse.

Maar ook hij sloeg weldra voorover en moest terug zwemmen. Lachend legde Hielke de ‚Kameleon’ weer aan.

„Zie je nu zelf dat het niet gaat?” riep hij.

„Ik denk dat wij meer achter op de ski's moeten staan,” zei

Sietse en hij begon meteen de riemen te verplaatsen.

Hielke en Louw, die dat wel met hem eens waren, hielpen mee en nu konden ze het weldra nog eens proberen.

Hielke ging weer in de ‚Kameleon’ en Sietse, met de ski’s half boven water, hurkte andermaal op de kant van de wal. De ‚Kameleon’ voer met luid brommende motor weer snel weg. Een ruk aan de lijn en daar ging Sietse.

Maar nu dreigden de ski’s van achteren te zinken. Door zich gauw voorover te buigen wist Sietse dit te verhinderen, maar nu gingen ze van voren weer te diep en moest Sietse zich weer snel achteroverbuigen. Het was een komiek gezicht zoals Sietse die buigingen makend over het water gleed. Want hij gleed! Doch dan kwam er een grote boeggolf van een vrachtboot naar het eiland rollen en die was Sietse te hoog. Hij viel achterover en moest zwemmende wachten totdat Hielke hem aan boord nam. De ski’s werden opgevist en in arren moede voeren ze terug naar het eiland.

Louw stond nog lachend te wachten.

„Het ging geweldig!” riep hij. „Jij leek wel de slinger van onze oude Friese klok, zo ging je heen en weer. Maar het was gemeen van Hielke om door die hoge golf te sturen.”

„Een goed skiër moet daar niets om geven,” zei Hielke.

„Het is waardeloos,” zei Sietse. „De ski’s deugen niet. Ze zijn

te kort!”

Hielke was het met hem eens. „Dat heb ik ook al gedacht,” gaf hij toe. „Die van juffrouw Truus waren zeker de helft langer.”

„Dan zullen we andere moeten maken,” meende Louw. Maar de vraag was nu, waarvan en hoe.

„Misschien kunnen we er een paar kopen,” zei Sietse. „Zullen wij het gaan vragen aan die juffrouw Truus?”

„Waar denk je haar te vinden?” vroeg Hielke.

„Wel, hun boot heet ‚Elisabeth Amsterdam’. Misschien ligt hij bij het Paviljoen. Daar waren zij toen ook.”

„We kunnen het proberen,” vond Hielke, raapte de ski's, die Sietse op de wal had gegooid, op en nam ze mee aan boord. Je mag nooit rommel achterlaten, vond hij. Ze kleeadden zich weer aan en voeren het meer over naar het Paviljoen. Maar hoe zij daar ook keken, de ‚Elisabeth’ was er niet.

„Ik dacht het wel,” zei Hielke. „Ze hadden eergisteren nogal haast om te vertrekken.”

„Maar ze komen terug, heeft Truus gezegd!” bracht Sietse daartegenin.

„Jawel, maar dat kan nog wel even duren.”

Langzaam voeren zij nu langs de walkant terug, en keken scherp uit of de ‚Elisabeth’ ook tussen de rietkraag gemeerd

lag. Maar de Amsterdamse boot was nergens te zien, doch wel Gerben. Hij stond midden in een weiland en met beide handen aan zijn mond, riep hij iets naar de jongens.

„Wat roept hij?” vroeg Hielke verwonderd.

„Ik weet het niet,” zei Louw lachend. „Het klinkt net alsof hij roept: ‚Hier is een verwenteld schaap!’”

„Verroest!” zei Hielke. „Zo verstond ik het ook.”

Sietse stopte nu de motor en zo konden zij Gerben beter verstaan.

„Hé jongens!” riep hij. „Kom helpen! Ik heb hier een verwenteld schaap!”

„Hij probeert ons straal voor de gek te houden!” zei Sietse.

„Hij wil zeker wraak nemen omdat hij die emmer water over zijn hoofd kreeg.”

Maar Gerben bleef zo aandringen en met zijn armen zwaaien, dat de jongens toch maar aanlegden.

„Toe dan, ezels!” schold Gerben. „Schiets er een beetje op!”

Gerben stond temidden van een aantal schapen.

„Misschien zit er een schaap in de sloot?” opperde Louw.

„Dat bestaat niet,” riep Sietse. „Er is daar geen sloot!”

„Ga jij maar even kijken, Louw,” zei Hielke. „Hij zal jou niets doen!”

Louw begon het weiland in te hollen, terwijl Hielke en Sietse

bleven wachten. Maar nauwelijks had Louw Gerben bereikt of hij begon ook met z'n armen te zwaaien en riep:

„Kom jongens! Kom gauw!”

Er lag namelijk een schaap op zijn rug in een greppel.

Dat was nu een verwenteld schaap, zoals de boeren het noemen. Het arme dier lag geheel bewegingloos met zijn poten in de lucht.

Hielke en Sietse begonnen nu ook te hollen. Als er geholpen moest worden, kon men op hen rekenen!

Nog hijgend pakten zij dan ook meteen op aanwijzing van Gerben het schaap bij zijn wollige vacht en trokken het arme dier met vereende krachten uit de greppel. Het schaap bleef even op de grond liggen en richtte zich dan langzaam op.

„Het is in orde,” zei Gerben. „We waren net op tijd!”

„Het was gelukkig geen olifant,” zei Louw. „Want die hadden wij er nooit uitgekregen. Ik had nooit gedacht dat een schaap zo zwaar zou zijn.”

„Het kan nog erger,” zei Gerben. „Wanneer een schaap in de sloot valt, zuigt zijn vacht vol water. Daardoor wordt het wel tweemaal zo zwaar. Verleden jaar heb ik het nog beleefd. In het andere weiland is in het midden een kleine sloot en daarin was een schaap gevallen. Ik probeerde het eruit te halen, maar de vacht was reeds volgezogen met water, zodat ik

het arme dier onmogelijk tegen de wal kon optrekken. Maar het ergste was dat er in geen velden of wegen iemand te bekennen viel, die mij kon helpen.

En toch moest er snel gehandeld worden, want een schaap geeft gauw de moed op. Het werkte dan ook al helemaal niet meer mee om uit de sloot te komen. Het deed ai bijna geen moeite meer om de kop boven water te houden, maar telkens wist ik het dan opnieuw een beetje tegen de wal op te trekken, zodat het weer even veilig was. Maar verder kon ik het onmogelijk op de wal krijgen. Wat moest ik nu beginnen?

Het arme schaap had tranen in zijn ogen. Het was vreselijk. Ik kon het dan ook onmogelijk aan zijn lot overlaten, hoewel ik wist dat ik het zonder hulp nooit kon redden. Ik besloot bij het dier te blijven, zolang het nog leefde, al zou het ook de hele nacht moeten duren. Misschien zou dan mijn baas mij komen zoeken en kreeg ik dan toch nog hulp. Ik praatte veel tegen het schaap om het moed in te spreken. Hoe lang ik er zo bij bleef weet ik niet meer, maar plotseling kreeg ik een heel bijzonder idee.

Jullie moeten namelijk weten dat de hele kudde schapen nieuwsgierig langs de kant stond te kijken. Voorts was de sloot niet zo lang en ook niet breed en diep. En dat bracht mij op een plan dat ik meteen uitvoerde. Ik joeg alle schapen de

sloot in!”

De jongens, die vol spanning het verhaal hadden gevolgd, keken hem verbaasd aan.

„Je bent gek!” zei Sietse.

„Dat had je gedacht,” zei Gerben. „Maar jij denkt niet goed na, want wat gebeurde er, toen al die schapen in de sloot stonden? Binnen de tien minuten was de sloot zo goed als droog. Al het water was in de schapenvachten gezogen! Nou en toen joeg ik ze eruit en was de hele zaak opgelost. De schapen schudden hun vachten droog boven het weiland, zodat het droge gras ook nog besproeid werd. En dat alles doordat ik zo goed mijn verstand weet te gebruiken!”

„Ja ja!” riepen de jongens lachend. „Jij bent de pienterste leugenaar van Friesland. Maar toch wist je geen middel te bedenken om het schaap uit de greppel te halen.”

„Dat wist ik wel!” zei Gerben. „Met een schop had ik de greppel breder kunnen graven, zodat het schaap ruimte kreeg om zichzelf weer recht te wentelen.”

„Dus moet je, als je naar het veld gaat, steeds een schop meenemen?” vroeg Hielke.

„Ja zeker!” zei Gerben. „Een boer zonder schop is als een timmerman zonder hamer. Maar toevallig heb ik vandaag een snipperdag en men kan van mij niet verlangen dat ik dan ook

een schop bij mij heb. Jullie vader gaat toch ook niet het aambeeld mee sjouwen als hij uitgaat, nietwaar?”

„Je hebt gelijk, Gerben. En het was een mooi verhaal!” lachten de jongens.

„Zo is het,” zei Gerben. „Laten we mekaar geen Mietje noemen.”

En dan telde hij de schapen die nu weer rustig liepen te grazen.

„Het zijn er eenentwintig.” zei Sietse.

„Dat klopt!” zei Gerben. „Wel vrienden, dan kunnen wij rustig naar huis gaan. Mede namens het schaap, dank ik jullie hartelijk voor de hulp.”

Zo kwam een verwenteld schaap weer op zijn pootjes terecht! Evenals alles goed terechtkomt wanneer men elkander helpt!

HOOFDSTUK V

Een vergadering van de V.V.V. en een vergadering van de jongens

Die avond hield de Vereniging voor Vreemdelingen Verkeer, kortweg de V.V.V. genoemd, een vergadering in het hotel ‚De Rode Leeuw’. Klinkhamer, die voorzitter was, had zijn zondagse pak aangetrokken en wandelde tegen achten naar het Raadhuisplein. Hielke en Sietse gingen op het plein kijken wie er allemaal naar de vergadering gingen. Daar had je de dikke bakker, de lange slager, de kruidenier met zijn bril op het puntje van z’n neus, de timmerman met zijn auto, de sigarenwinkelier, de barbier, de schilder en nog vele anderen waarbij ook Gerben was.

Klinkhamer had thuis verteld dat het een heel belangrijke vergadering werd, het ging om de toekomst van het dorp. En daarom was er een grote toeloop van belangstellenden.

„Het zal daarbinnen wel warm worden,” zei Sietse. „De hele zaal loopt vol.”

„Kijk,” zei Hielke. „Mijnheer Groen zet de ramen open. Als wij stiekem de tuin in gaan, kunnen wij daar alles afluisteren!”

„Verroest ja! Dat doen we!” Sietse wilde meteen naar het smalle tuintje naast het hotel gaan, maar Hielke hield hem tegen. Veldwachter Zwart was in aantocht. Heel parmantig liep hij het plein over in de richting van ‚De Rode Leeuw’. De jongens vonden het raadzamer om even te verdwijnen. Zij gingen naar de andere kant van het plein en verdwenen om de hoek. Daar bleven zij wachten totdat de veldwachter het hotel was binnengegaan. Nu was de kust veilig en kwamen Hielke en Sietse terug. Behoedzaam slopen zij nu naar de tuin waar zij achter een struik onder een open raam een prachtig plaatsje vonden om het gesprokene op de vergadering af te luisteren. Zij konden alles duidelijk verstaan wat er in de zaal werd besproken. Eerst was er een geroezemoes van stemmen, maar dan klonken er een paar luide tikken van de voorzittershamer en het werd stil. „Heren!” zo begon Klinkhamer. „Deze vergadering is bijeengeroepen op speciaal verzoek van de bakker. Hij verliest steeds meer klanten...” „Dan moet hij maar beter brood bakken!” riep iemand. Er’ werd luid gelachen, maar Klinkhamer tikte met de hamer en het werd weer stil. „Het is geen kwestie van slecht brood!” vervolgde Klinkhamer. „Maar het is een gevolg van het feit, dat steeds

meer mensen ons dorp verlaten. De slager, de barbier, de schoenmaker, kortom alle winkeliers krijgen daardoor steeds minder klanten. Als dit zo doorgaat blijft hier binnen afzienbare tijd geen sterveling over. Wij moeten zorgen dat de mensen hier blijven en daarvoor moeten hier meer bestaansmogelijkheden komen!”

„Juist. Zeer juist!” riep de bakker.

„Maar,” vervolgde Klinkhamer, „de vraag is nu: wat kunnen wij doen? Voor industrie ligt ons dorp niet erg gunstig. De vervoerskosten van de producten zouden te hoog worden.”

„Dat ben ik niet met u eens!” riep Gerben. „Als wij hier een vliegtuigfabriek krijgen, kunnen de vliegtuigen op eigen kracht de fabriek verlaten en is het vervoer dus helemaal geen probleem!”

„Jij bent zelf een probleem!” zei veldwachter Zwart en de hele zaal lachte.

„Nee Gerben!” riep Klinkhamer. „Jij weet wel altijd raad, maar dat idee gaat een tikkeltje te hoog. Een groot bedrijf zou zich hier nooit gaan vestigen. Wij moeten met een plan komen dat uitvoerbaar is. Wie heeft een voorstel?”

„Tja,” zei de bakker. „Als ik naar het dorp kijk aan de overkant van het meer, valt het mij steeds op, dat daar veel meer toeristen komen dan hier. En waarom? Is ons dorp niet

mooi genoeg?”

„Dat komt omdat ze daarginder een jachthaven hebben,” merkte de kruidenier op.

„En het Paviljoen!” vulde de slager aan.

„En ze houden daar veel vaker zeilwedstrijden!” riep de barbier. „Daardoor wordt hun dorp vaker in de krant genoemd en krijgt het meer bekendheid.”

„Ons dorp moet dus meer bekendheid krijgen,” zei Klinkhamer. „Wij moeten voor attracties zorgen die de toeristen hierheen doen trekken!”

„Laten wij dan een toren bouwen, zoals in Pisa!” riep Gerben.

„En dan nog schever! Hij is dan van verre al zichtbaar en daar zullen de mensen op afkomen als wespen op de honing.”

Klinkhamer schudde zijn hoofd.

„Als jij niets beters weet, Gerben, kun je je beter stil houden!”

„Goed,” riep Gerben. „Ik weet wat beters. We bouwen een heel groot hotel met een tuin die tot in het meer loopt en met een heel lange aanlegsteiger voor honderd boten. Daar is het Paviljoen maar een lucifersdoosje bij. En ik wil dan in mijn vrije tijd wel voor kelner spelen! Wie doet er mee?”

Natuurlijk deed niemand aan dat dwaze plan mee. Wat moest men met een groot hotel doen, terwijl er in ‚De Rode Leeuw’ bijna nooit gasten kwamen? Maar Gerben hield koppig vol

dat het best kon.

Hij vond dat de dorpelingen niet genoeg ondernemingsgeest en durf bezaten en verontwaardigd keerde hij de vergadering de rug toe en ging uit het raam hangen.

Hè, de frisse lucht deed hem goed. Het was ook zo warm in de zaal. Maar wat zag hij daar onder het raam? Nee maar, daar zaten de twee apen van Klinkhamer. Die wilden natuurlijk stiekem alles afluisteren! Maar dat zou Gerben hun weleens even inpeperen. Hij ging naar het buffet om een groot glas water te halen. Hielke en Sietse, die niets van Gerben hadden bemerkt, zaten stilletjes te lachen om de gekke voorstellen die hun vriend aan de vergadering deed. Maar dan zagen zij plotseling mevrouw Batenstein de tuin in komen. Zij droeg een ligstoel en een boek en zocht een plaatsje om te gaan zitten.

„Verroest!” zei Hielke. „Zij komt hierheen. Weg wezen!” Vlug kropen zij achter de struiken langs tot ze weer bij het hek waren. Vandaar zagen zij met lede ogen hoe mevrouw Batenstein haar stoel op dezelfde plaats zette waar zij hadden gezeten.

Maar nauwelijks had mevrouw op de stoel plaatsgenomen of zij gaf een luide gil. Tot grote verbazing van Hielke en Sietse

sprong zij kwaad op en stond dan oog in oog met de verblufte Gerben die door het raam een glas water over haar had uitgestort.

„Grote pummel!” riep mevrouw. „Ben jij helemaal gek geworden om mij zomaar nat te gooien? Wie denk jij wel dat ik ben? Ik zal een aanklacht tegen je indienen wegens baldadigheid! Ik duld die flauwe grappen niet!”

„Oei!” lachte Hielke. „Die is goed. Gerben had ons natuurlijk gezien en dat water wou hij over onze hoofden gooien!”

„Stil!” zei Sietse. „Daar is Zwart ook. Luister!”

De hele vergadering was door het incident onderbroken. Voor het raam verschenen vele mannen.

„Mevrouw,” zei Zwart, „als hier iemand een proces-verbaal verdiend heeft, zegt u het maar. Ik ben gaarne tot uw dienst. Heeft dit heerschap u met water gegoooid?”

„Ja zeker agent! Kijkt u maar. Hij heeft het glas nog in de hand. Ik vind zo’n grap meer dan walgelijk. Als ik een kerel was, zou ik hem leren om grappig te zijn!”

„Laat u dat maar gerust aan mij over, mevrouw,” zei Zwart. „Ik zal een proces-verbaal tegen hem opmaken wegens huisvredebreuk.”

„Huisvredebreuk?” vroeg mevrouw verbaasd.

„Ja zeker!” zei Zwart. „U bent hier gehuisvest, nietwaar? En u

wordt hier gemolesteerd. Dus is dat huisvredebreuk en dat wordt streng gestraft! Drie jaar cel bijvoorbeeld.”

„Maar,” begon Gerben zich te verdedigen. „Het was een vergissing. Ik dacht...”

„Jij denkt nooit,” viel Zwart hem in de rede. „Jij bent de hele avond al aan het onzin verkopen. Wel mevrouw, zullen we het maar op huisvredebreuk houden? Wij kunnen hem hier best drie jaartjes missen!”

„Nee!” zei mevrouw beslist. „Dat is te gek. Maar als ik nog eens last van hem krijg, zal ik niet aarzelen om hem te laten verbaliseren. Je bent dus gewaarschuwd, jongeman!”

„Het spijt me,” zei Gerben. „Het zal niet weer gebeuren.”

„Ik heb nog wat te zeggen!” riep de bakker. „Ik stel voor dat Gerben de vergadering verlaat. Hij stuurt alles in de war en daarvoor is de zaak te belangrijk, vind ik.”

„Dat voorstel kunt u wel intrekken!” riep Gerben. „Want ik ben toch al van plan om weg te gaan. Het wordt met deze vergadering toch niets. Dat heb ik allang begrepen. Ajuus!” Kwaad verliet Gerben het hotel en werd buiten opgewacht door de beide Klinkhamertjes.

„Hé Gerben,” vroeg Sietse, „hoe hoog wordt die scheve toren?”

„En hoeveel kamers komen er in het hotel?” vroeg Hielke.

„Maak dat je wegkomt!” riep Gerben. „Of ik maak een dubbele huisvredebreuk van jullie!”

Hielke en Sietse bleven op een eerbiedige afstand en keken hun vriend lachend na. Met zijn handen diep in zijn zakken en zijn pet extra schuin op één oor, verdween Gerben met grote stappen van het plein.

„Hij heeft de smoor in,” zei Hielke.

„Wij kunnen ook wel naar huis gaan,” meende Sietse. „Want die mevrouw zit daar nog steeds.”

En dus verlieten ook zij het plein, waar op dat ogenblik besluiten moesten worden genomen over de toekomst van het dorp.

Anderhalf uur later kwam Klinkhamer ook weer thuis.

„En?” vroeg moeder nieuwsgierig. „Hebben jullie reeds grote besluiten genomen?”

Klinkhamer schudde mismoedig z’n hoofd.

„Het is niet veel bijzonders, moeder. Het enige besluit dat met algemene stemmen is aangenomen, betreft een extra zeilwedstrijd. In plaats van één wedstrijd per jaar, gaan wij er nu twee houden. Dat is alles.”

„En wat geeft zo’n extra wedstrijd nu voor het dorp? Krijgt de bakker daardoor meer klanten?” vroeg moeder.

„Tja, het zal niet veel geven, vrees ik. De naam van ons dorp

komt een keer vaker in de krant en dat geeft misschien wat meer bekendheid bij de toeristen. Maar overigens hadden er wel betere besluiten genomen kunnen worden, zoals bijvoorbeeld het maken van een flinke jachthaven. Maar ach, als het geld moet kosten zijn onze burgers niet thuis.”

„Dat is toch dom,” vond moeder. „Als er een jachthaven is, komen hier meer bezoekers en wordt er meer geld verdiend. Denk je ook niet, vader?”

„Tja, maar dat maak je zelfs de bakker niet wijs!”

„En vader, waarom bouwen ze geen scheve toren?” vroeg Sietse.

„Een scheve toren?”

„Of een groot hotel met een tuin in het meer?” vroeg Hielke lachend.

„Een groot hotel?”

„Of een vliegtuigfabriek?” vroeg Sietse.

„Wel alle duivels!” riep Klinkhamer. „Hebben jullie de vergadering afgeluisterd? Maar nu gaat mij een licht op! Jullie zaten zeker onder dat open raam? En toen dacht Gerben jullie met water te gooien, maar mevrouw Batenstein kreeg de volle laag!”

„Goed geraten, vader,” zei Hielke en nu vertelden zij hoe alles gegaan was.

„Hoor je dat, moeder?” zei Klinkhamer. „Mijn eigen zoons hebben de vergadering in de war gestuurd!”

„Foei jongens!” zei moeder hoofdschuddend. „Het is verre van netjes om voor luistervink te spelen. Zoiets behoort een fatsoenlijke jongen niet te doen!”

„Maar niemand had last van ons!” zei Sietse. „Als Gerben niet met water was gaan gooien, was er niets gebeurd!”

„Maar jullie zijn gewaarschuwd!” dreigde Klinkhamer. „Als ik weer naar een vergadering ga, zal ik jullie eerst met kettingen aan het aambeeld vastklinken. En nu naar bed. Het is de hoogste tijd.”

Toen de volgende morgen Louw bij Hielke en Sietse op bezoek kwam, vond hij zijn twee vrienden achter de smederij onder de perenboom.

„Hallo!” riep hij. „Wat kijken jullie ernstig? Is er iets bijzonders gebeurd?”

„Ja! Ons dorp sterft uit,” zei Sietse.

„Je bent gek!” zei Louw lachend.

„Is jouw vader dan gisteravond niet naar de vergadering geweest?” vroeg Sietse.

„Vergadering? Welnee, mijn vader moest werken in de fabriek. Wat was dat dan voor een vergadering?”

„Van de V.V.V.,” zei Hielke. „Ze willen meer bezoeken naar

ons dorp trekken omdat er hier anders niet genoeg verdiend wordt. De bakker klaagt erover dat hij steeds meer klanten verliest doordat de mensen in Holland gaan wonen en werken.”

„Dat klopt,” zei Louw. „De vader van Klaas Smit heeft ook al plannen om te vertrekken.”

„Maar Smit werkt toch bij de helling?” zei Sietse.

„Jawel, maar de hellingbaas heeft bijna niets te doen.”

Door de heg die tussen het erf van Klinkhamer en buurman Bleeker stond, kwam een jongen. Het was een neefje van de familie Bleeker, die vaak een paar dagen kwam logeren.

Natuurlijk kende hij de Klinkhamertjes goed en zij hem. Met enige moeite wrong hij zich door de struiken en kwam dan vrolijk roepend naar het drietal onder de perenboom.

„Hallo jongens! Daar was-ie weer. Blij dat ik jullie weer eens zie!”

„Hallo Cor,” riepen de vrienden. „Kom erbij zitten.”

Cor liet zich op z'n knieën in het gras vallen en vroeg: „Wat voor plannen zijn jullie aan het maken?”

„Wij willen iets bedenken waardoor er meer vreemdelingen in ons dorp komen,” zei Sietse. „Gisteravond hebben ze in een vergadering van de V.V.V. besloten om voor dat doel een extra zeilwedstrijd te houden, maar dat is niet genoeg. Er

moet meer gebeuren.”

„Goed zo!” lachte Cor. „Maar wat kunnen wij daaraan doen?”
„Als wij eens skiwedstrijden gingen houden?” stelde Sietse voor.

„Ja,” riep Hielke, „dan doen wij ook meel”

„Geweldig,” riep Cor, „dat wordt een reuzenattractie! Dat hebben ze nog nergens gehad!”

„Maar,” zei Louw, „we hebben geen ski’s!”

„Dat komt wel,” zei Sietse. „Desnoods lenen wij ze van juffrouw Truus.”

„Kunnen wij nog meer bedenken?” vroeg Hielke. „Skiën en zeilen is niet genoeg. Ons dorp moet voortdurend in de krant staan.”

„Dan moet er een groot monster in het meer komen,” zei Cor. „Net als in Engeland in het meer van Loch Ness.

Niemand heeft het ooit goed gezien en toch kwamen de mensen uit heel de wereld erheen om ernaar te kijken.”

„Hoe wil je nou een monster in het meer krijgen, dat er niet is?” vroeg Sietse spottend.

„Wel jô, dat is heel eenvoudig,” meende Cor. „Wij gaan aan iedereen vertellen dat wij iets vreemds in het meer hebben gezien. Als dat dan in de krant komt, zullen er vast en zeker mensen komen kijken, want velen zijn op sensatie belust.

Maar wij moeten er dan natuurlijk wel voor zorgen, dat niemand te weten komt hoe wij alles gefantaseerd hebben!”

„Hm,” zei Louw. „Niemand zal ons geloven.”

„Als wij goed afspreken, dat wij steeds precies hetzelfde vertellen, zullen jullie zien dat men ons wél gelooft,” hield Cor vol.

„En wat moeten wij dan over dat monster vertellen?” vroeg Hielke.

„Nou, bijvoorbeeld, dat het een dik rond lichaam heeft van wel drie meter lang met een kop als van een koe.”

„Ha ha!” lachte Sietse. „Wie dat gelooft is een kalf.”

„En toch,” riep Cor, „zal men ons geloven als wij dat verhaal steeds weer opnieuw vertellen.”

„Maar dat is bedriegerij,” zei Hielke.

„Dat is waar,” stemde Cor toe. „Maar het gaat in het belang van jullie dorp, nietwaar? Als jullie iets beters weten, is het mij natuurlijk ook best!”

Maar ja! Wat moest je bedenken? Ze zaten allemaal diep in gedachten toen Klinkhamer de vergadering kwam storen. Hij droeg een jutezak waarin enige tandwielen zaten.

„Hierzo!” zei hij tegen zijn zoons. „Breng dit even als de weerlicht naar boer Braam. Hij zit erom te springen.”

„Goed vader,” zei Hielke en hij nam de zak aan. Ze stonden

allemaal op en gingen naar het boothuis. De ‚Kameleon’ werd gestart en de jongens voeren het meer op in de richting van de polderbrug, welke in de verte bij de polderdijk zichtbaar was. Onder die brug door konden ze naar de boerderijen in de polder varen. Sietse liet de motor met een regelmatige gang draaien en zo voeren ze kalm het meer over. Louw, die voorin zat, tuurde naar alle kanten rond.

„Ik zie het monster nog nergens,” zei hij spottend.

„Wie weet varen hier over een week wel honderd boten op zoek naar het monster,” zei Cor optimistisch. „Als het eerst maar eens in de krant heeft gestaan, zul je wat beleven!”

„Dan lach ik mij dood,” zei Hielke.

„Je mag dan juist helemaal niet lachen,” zei Cor. „Dan zou je alles bederven.”

„Schei toch uit met die onzin!” riep Sietse. „Het draait toch op niets uit.”

Maar Cor was van het tegendeel overtuigd en wilde desnoods het plan wel alleen uitvoeren! Ze voeren intussen onder de polderbrug door en kwamen nu in een smalle vaart. Bij de eerste boerderij die zij weldra bereikten, moest de zak met tandwielen worden afgeleverd. Hielke ging het erf op, terwijl Sietse de ‚Kameleon’ draaide. Hielke kwam spoedig terug en terstond voeren zij weer naar het meer. Bij de polderbrug

draaide Sietse het roer een kwartslag en koerste nu in de richting van de grote watermolen die op de polderdijk stond. De ‚Woudaap’, zo heette de molen, moest het water in de polder op peil houden. De molen werd bewoond door de familie Dijkstra, bestaande uit vader, moeder en zoon. Die zoon heette Kees en was een vriendje van de jongens van de ‚Kameleon’. Kees bezat veel fantasie. Dikwijls te veel!

Hetgeen hem meermalen een pak slaag had bezorgd, want in zulke dingen was vader Dijkstra meestal erg ‚prompt’. Kees kwam juist uit de molen, toen de ‚Kameleon’ daar aanlegde. „Zeg jongens!” fluisterde Cor. „Ik wil een proef nemen met Kees. Jullie mogen vooral niet lachen, hoor!” En dan riep hij: „Hé Kees! Heb jij weleens een vreemd dier in het meer gezien?”

„Ikke niet!” zei Kees.

„Heb jij dan werkelijk nooit eens iets gezien, waarvan je dacht, hé wat zou dat zijn?”

„Nou ja,” bedacht Kees zich. „Soms zie ik weleens een spoor door het water trekken, of een beetje beroering, maar ik heb altijd gedacht dat het een snoek of zoiets was.”

„Welnee jô!” zei Cor. „Dat was een soort monster.”

„Een monster?”

„Ja, je kunt het geloven of niet! Maar er is een vreemd dier in

het meer. Wij hebben het zelf gezien!”

„Je meent het?” vroeg Kees argwanend.

„Wis en waarachtig,” zei Cor. „Wij waren aan het zwemmen en toen dook het naast ons op. Het had een zwart rond lichaam van wel drie meter lang en een soort van koeienkop met heel kleine horens. Het keek ons even met grote ogen aan en verdween toen weer onder water,”

„Dan was het een nijlpaard,” zei Kees. „Zeker eentje die met een ooievaar uit Egypte hierheen is gevlogen. Hè hè, wat kan jij verschrikkelijk liegen, Cor!”

„Geloof je het niet?” vroeg Sietse, „Het was werkelijk een monster.”

„Jullie proberen mij wat wijs te maken,” zei Kees weifelend.

„Er bestaan geen monsters!”

„Zie je nu wel Cor, dat dit spelletje nooit lukt?” riep Louw.

„Waarom wilde jij mij dat wijs maken, Cor?” vroeg Kees.

„Moest ik het dan misschien weer verder vertellen, totdat iedereen het geloofde?”

„Je raadt het precies!” zei Hielke. „Maar je begrijpt er natuurlijk niets van. Kom, wij zullen je alles vertellen.”

Ze gingen naast de molen in het gras liggen en vertelden Kees van hun plannen.

„Dus jullie gaan skiwedstrijden houden om publiek naar ons

dorp te trekken?” begreep Kees. „En om nog meer mensen te trekken, wilden jullie overal vertellen dat er een monster in het meer zit?”

„Nou ja, dat laatste wordt toch niets,” zei Hielke. „Misschien weet jij iets beters?”

Kees dacht even na en zei dan:

„Onze molen zou bezichtigd kunnen worden.”

„Ja!” juichte Louw. „Dat is een best plan.”

„Niet gek,” zei Cor. „Dat moeten wij op een bord bekend maken, in het Hollands, Engels, Duits en Frans moeten de mensen het kunnen lezen.”

„Ja,” stemde Sietse mee in. „En dat bord plaatsen wij dan aan de weg bij het’ begin van het dorp.”

„Als je vader het maar goedvindt, Kees?” vroeg Hielke.

„Natuurlijk wel!” zei Kees. „Vader zal wat trots zijn als er veel vreemdelingen komen kijken! Het is immers voor een goed doel?”

„Heb je nog meer ideeën, Kees?” vroeg Sietse.

„Zo direct niet,” zei Kees. „Maar wie weet, bedenk ik nog wel iets.”

Ja! Wie weet!

HOOFDSTUK VI

Is er toch een monster?

De ronde klok boven de werkbank in de smederij wees die avond kwart over zes, toen Klinkhamer zijn gereedschap neerlegde en zei: „Kom, jongens, we gaan eten.”

Ze wilden naar binnen gaan, maar juist verscheen daar Sjoerd, de postbode, in de deuropening. Hij zag heel bleek en riep opgewonden:

„Ik ben me doodgeschrokken. Er was een slang zo dik als een telefoonpaal en hij kronkelde vlak voor mijn voeten over de polderdijk!”

Klinkhamer en de jongens keken hem verbaasd aan.

„Ik weet het wel,” riep Sjoerd. „Jullie geloven het niet! Maar ik mag op staande voet ontploffen als het niet de zuivere waarheid is!”

„Kom, kom,” zei Klinkhamer. „Ik wil best geloven dat je een slang zag. Maar dat hij zo dik was als een telefoonpaal, wil er bij mij toch niet in. Het lijkt mij een beetje overdreven.”

„Nou ja, hoe dik hij precies was, kan ik natuurlijk niet zeggen. Maar ’t was een griezel. Brr! Ik ril er nog van. In het vervolg

neem ik een dikke knuppel mee. Stel je voor dat zo'n beest je aanvalt."

„Waar was het ongeveer, Sjoerd?" vroeg Sietse.

„En waar bleef die slang?" vroeg Hielke.

„Hij kwam uit het meer!" zei Sjoerd.

„Dan was het een dikke paling," zei Klinkhamer. „Hij kroop zeker naar de sloot aan de overkant van de dijk?"

„Daar heb ik verder niet naar gekeken," zei Sjoerd. „Ik was allang blij dat hij verdwenen was!"

„Jammer," zei Hielke, „jij had dus heel gemakkelijk een reuzenpaling kunnen vangen."

„Of was het een grote rat?" vroeg Sietse.

„Absoluut niet!" zei Sjoerd, „het had geen poten en het kronkelde en was wel twee meter lang."

„Wat het ook geweest mag zijn, jij neemt in het vervolg maar een knuppel mee, Sjoerd," raadde Klinkhamer. „En wij gaan eten. Kom jongens!"

„Dacht ik het niet!" riep Sjoerd kwaad. „Jullie geloven mij niet. Maar wacht maar! Als de jongens weer gaan zwemmen bij de ‚Woudaap', worden zij misschien door de slang gebeten. En dan heb ik er tenminste voor gewaarschuwd!"

„Oké Sjoerd! Je wordt bedankt," riepen Hielke en Sietse, waarop Sjoerd driftig zijn weg naar het dorp vervolgde.

Aan tafel werd de ontdekking van Sjoerd natuurlijk verder besproken.

„Ik hoop maar, dat hij het niet aan iedereen vertelt,” zei Klinkhamer bedenkelijk, „want dat zou ons dorp geen goed doen. Als het in de krant komt, wil niemand hier meer zwemmen of vissen uit angst voor die reuzenslang.”

„Maar,” zei moeder, „het is toch onzin? Er is helemaal geen slang!”

„Ik geloof het ook niet, moeder, maar een praatje gaat soms zo ver. Het behoeft je helemaal niet te verwonderen, als volgende week iedereen weet te vertellen dat er hier een monster in het meer zit!”

Sietse lachte. „Maar, dat zou juist veel mensen trekken! In Engeland was dat toch ook zo?”

„Wacht even,” zei Klinkhamer, „hebben jullie misschien dat monster bedacht? Is het jullie bedoeling om ons dorp op deze manier in de publieke belangstelling te brengen?”

Hielke schudde het hoofd. „Nee vader. Wij weten echt van niets. Maar wij zullen straks even gaan kijken. Ik wil graag weten wat het is.”

„Blijven jullie maar liever thuis,” raadde moeder. „Het kan best gevaarlijk zijn!”

„Ha moeder,” riep Sietse. „Nu gelooft u er al aan en eerst zei

u dat het onzin was!”

„Het is onzin en ’t blijft onzin,” zei Klinkhamer. „Het beste is er verder geen aandacht aan te besteden. Geef mij nog maar een bakje koffie, moeder.”

Voor Hielke en Sietse was hiermee de zaak nog lang niet afgedaan. Nauwelijks hadden zij hun brood op of ze gingen naar buiten.

„We gaan met de boot,” zei Sietse. „Dan zijn wij het vlugst bij de ,Woudaap’!”

„Maar zullen we eerst niet Cor gaan vragen of hij meegaat?” vroeg Hielke. „Misschien weet hij er meer van. Het was immers zijn plan om een monster te laten optreden.”

„Goed,” zei Sietse, „dan gaan we hem roepen.”

Zij kropen door de heg en kwamen achter de woning van buurman Bleeker, de notarisklerk. Bij de deur riepen ze:

„Hoei Cor! Hoor eens!”

Gevolgd door zijn tante, kwam Cor bij de deur.

„Ga je mee?” vroeg Hielke hem.

„Geen spraeke van!” zei mevrouw Bleeker. „Cor moet zijn melk nog drinken en dan vroeg naar bed.”

„Het is pas half zeven geweest,” zei Sietse.

„Ik houd er niet van dat Cor er tegen de avond nog op uittrekt,” hield mevrouw vol. „Dáer komt toch máer

kattekwaed van!”

„Hij mag gerust thuisblijven,” zei Hielke. „Wij willen hem alleen maar iets vragen.”

„Ik kom zo!” beloofde Cor en hij ging vlug naar binnen om zijn beker melk te drinken. Drie minuten later was hij weer present.

„Zeg jô, heb jij een monster op de dijk losgelaten?” vroeg Hielke.

„Wat zeg je? Is er werkelijk een monster? Wie vertelt dat?”

„Sjoerd, de postbode!” lichtte Sietse hem in. „Hij zag een slang zo dik als een telefoonpaal, die vlak voor hem de dijk overstak!”

„Nee maart” riep Cor verrukt. „Het is geweldig! Hoera, we hebben dus toch een monster!”

„Dus jij hebt dat zo in elkaar gezet?” vroeg Hielke.

„Welnee,” zei Cor. „Ik weet van niets! Ik ben immers telkens bij jullie geweest, hoe kon ik dan tegelijkertijd op de polderdijk zijn?”

„Ik heb het wel gedacht,” zei Sietse. „We moeten bij Kees zijn. Hij weet er vast alles van. Kom, we gaan.”

„Tot ziens Cor,” zei Hielke. „Morgen hoor je alles wel!”

„Maar ik ga meel” riep Cor. „Wat dachten jullie wel, dat ik hier rustig blijf, terwijl jullie een reuzevangst gaan doen?”

„En je tante dan?” vroeg Sietse lachend.

„O, als ik om acht uur maar terug ben, zal zij er niets van zeggen. Dus laten we maar geen tijd verspillen en meteen weggaan.”

In een ommezien zaten de jongens in de boot en voeren op topsnelheid naar de ‚Woudaap’. Hun vriend Kees zat voor een open raam een boek te lezen. Verwonderd keek hij op toen zijn vrienden aanlegden.

„Wat komen jullie doen?” vroeg hij. „Hebben jullie weer een plan bedacht?”

„Nee, dat niet!” zei Sietse. „Maar jij hebt Sjoerd de postbode zo laten schrikken, dat hij nu aan iedereen vertelt van een heel grote slang die op de dijk huist!”

„Verroest!” riep Kees. „Is er een slang?”

„Dat weet jij best,” hield Sietse aan. „Jij hebt hem zelf gemaakt.”

„Heb ik een slang gemaakt?” vroeg Kees verbaasd. „Hoe krijg je dat in je smidshoofd? Brrr. Ik ben doodsbang voor slangen.”

Daar kwam Gerben. Hij ging op z’n fiets naar huis.

„Hallo, stoere knapen,” riep hij. „Ga maar gauw naar huis. Het is kindertjesbedtijd!”

„Hé Gerben!” riep Kees. „Heb jij ook een slang...”

Maar of hij een slang gezien had, kon Kees niet meer vragen, want Gerben fietste snel door.

Maar plotseling hoorden de jongens hem schreeuwen en zagen zij hoe hij, door te snel remmen, van zijn fiets tuimelde. Haastig krabbelde hij overeind en fietste dan snel terug naar de molen.

„Komt me daar een raar beest voor mijn fiets langs,” vertelde hij hijgend. „Zoiets heb ik nog nooit gezien. Het leek wel een rat van twee meter lang!”

De jongens keken hem hoogst verbaasd aan. Het bleek duidelijk dat Gerben flink was geschrokken.

„Ik ga kijken!” zei Sietse kordaat.

„Doe het niet!” waarschuwde Gerben, die zowaar nog stond te trillen op zijn benen. „Je weet niet wat voor een ondiep het is.”

„Ik neem de vaarboom mee,” zei Sietse manhaftig. „Daarmee geef ik hem een tik op z’n test.”

„Ik ga mee,” zei Cor.

„En ik!” zei Hielke.

Cor zocht een knuppel en Hielke nam de peddel uit de boot. Kees, die voor geen geld ter wereld nu een voet buiten de molen durfde te zetten, keek met Gerben het moedige drietal na. De jongens liepen een kleine honderd meter en dan wees Sietse naar sporen op de weg, die gemaakt waren door de

omgevalen fiets van Gerben.

„Hier moet het zijn,” zei Sietse.

„Kssst! Kssst!” riep Hielke om het dier op te schrikken. Maar er gebeurde niets. Voorzichtig gingen zij tussen het gras speuren, maar het enige wat zij ontdekten was vermoedelijk de plaats waar het monster in de sloot was gedoken. Er was een kleine ronde opening in het kroos en dat was alles.

„Het kruipt dus uit het meer in de sloot,” zei Sietse. „Het kan dus geen slang zijn, want die leven niet onder water.”

„Gerben zei dat het een rat was,” merkte Cor op.

„Gerben is een sufferd,” zei Sietse. „Als ik in zijn plaats was geweest, had ik het dier in ieder geval goed bekeken.”

„Je vergeet dat Gerben van niets wist,” zei Hielke. „En dus schrok hij erg.”

„Toch hoop ik dat voorlopig niemand het dier te pakken krijgt,” mompelde Cor. „Want dit kan een reuzereclame voor het dorp worden. Morgen staat het vast in de krant. Daar zorgen Gerben en Sjoerd wel voor.”

Ze gingen terug naar de ‚Woudaap’, waar Kees en Gerben reeds van verre vroegen:

„Hebben jullie iets ontdekt?”

„Alleen maar een openingetje in het kroos,” zei Hielke. „Het is vast in de sloot verdwenen.”

„Hij is veni vidi foetsie, Gerben,” zei Sietse.

„Geloof jij mij misschien niet?” vroeg Gerben argwanend.

„Natuurlijk wel!” zei Sietse. „Sjoerd heeft dat dier immers ook gezien!”

„Maar,” zei Hielke, „Sjoerd vertelde dat het een slang was, zo dik als een telefoonpaal.”

„Dat klopt,” bevestigde Gerben. „Zo dik is-ie! Ik ga Sjoerd opzoeken om precies te horen wat hij ervan denkt.”

Hij stapte weer op zijn fiets en reed dan met een sneltreinvaart langs de plek waar het monster verdwenen was.

„Hij is goed bang,” zei Kees.

„Maar dat ben jij ook,” zei Sietse. „Je durft niet eens buiten te komen.”

„Dat zal ik je dan eens laten zien,” riep Kees, klom door het raam en stond dan tussen de vrienden.

„Bravo Kees,” zei Cor. „Het valt mij reuze van je mee!”

„Maar ik ga voor geen duizend gulden in het donker langs de dijk!” bibberde Kees.

„Als je een knuppel bij je hebt, kan je niet veel gebeuren,” zei Sietse.

„Wie moet er geknuppeld worden?” vroeg Dijkstra, die juist om de hoek van de molen kwam.

„Een monster, vader,” zei Kees.

„Ja mijnheer,” zei Cor. „Sjoerd en Gerben hebben er een over de dijk zien kruipen. Het was twee meter lang en zo dik als een telefoonpaal!”

„Geloven jullie er maar niets van,” zei Dijkstra. „Sjoerd en Gerben zijn me nog al twee besten. Zij houden jullie prompt voor de gek!”

„Maar Gerben rolde van schrik met zijn fiets ondersteboven,” zei Hielke. „En hij zag helemaal bleek!”

„Dat is allemaal komedie,” lachte de molenaar.

„Maar als het wel waar is, dan mag u wel goed uitkijken, Dijkstra, want het ondieer is hier dichtbij!”

„Laat me niet lachen, jongen. Ik ken dat dieer.”

„Is het waar?” riepen de jongens verbaasd. „Wat is het dan?”

„Het heeft twee namen,” zei Dijkstra. „Gerben en Sjoerd! En dromen jullie vannacht niet van monsters, want die bestaan niet! Zeg Kees, sluit je raam. Straks word je opgegeten door de muggen.”

Dat Dijkstra niets van het verhaal over dat ondieer geloofde was de jongens nu wel duidelijk. Maar toen Dijkstra de volgende dag in de krant een verslag las van de ontdekking die Sjoerd en Gerben hadden gedaan, begon hij toch te twijfelen. Zou er dan toch een vreemd dieer in het meer huizen?

Klinkhamer schudde zijn hoofd toen hij het bericht las.

„Het is wonderlijk, dat juist de twee grootste helden van ons dorp dat dier hebben gezien. Als het werkelijk bestaat, heeft het bepaald veel mensenkennis, want het komt alleen maar te voorschijn, als de minst dapper en daar passeren. Ik voor mij blijf geloven dat het kwajongenswerk is.”

Daarbij keek hij zijn zoons met een vorsen de blik aan.

Maar Hielke en Sietse wisten toch echt van niets en zo bleef de zaak voorlopig een raadsel. De voorspelling van Cor, dat een monster in het meer veel publiek zou trekken, werd ten volle bewaarheid. Het bericht in de krant deed vele mensen naar het dorp trekken. Iedereen wilde graag weten waar het monster gezien was. Velen lachten daarbij spottend, omdat ze er niet in geloofden, maar ja, voor de aardigheid wandelden zij dan toch maar even over de polderdijk. Maar wie daarbij toevallig Gerben of Sjoerd ontmoette, kreeg dan zo'n beklemmend verhaal te horen, dat sommigen niet verder de dijk op durfden en haastig op hun schreden terugkeerden. En juist deze mensen gingen het verhaal dan verder aandikken, zodat het monster in de verbeelding steeds groter werd. Toen het op die manier gegroeid was tot de afmetingen van een zwaar Belgisch paard, vond de burgemeester het hoog tijd om een einde aan deze geschiedenis te maken. Hij gaf Zwart opdracht om in de kortst mogelijke tijd het monster te

vangen. Als helper koos Zwart Gerben, want die kon precies vertellen waar het dier zich af en toe vertoonde. En zo kwam Gerben dan in de smederij vertellen dat hij met Zwart op jacht moest.

„Nou ja,” zei hij, „ik loop natuurlijk niet voorop. Dat moet Zwart maar doen. Hij heeft per slot van rekening een revolver. Maar ik moet hem de plaats wijzen.”

„Ik hoop van harte dat jullie een einde aan deze geschiedenis zult maken,” zei Klinkhamer. „Als het zo door gaat, krijgt ons dorp nog een kwade naam. Dan durft niemand hier meer te komen.”

„Hoe laat gaan jullie?” vroeg Sietse.

„Dat zal ik jou niet aan je neus hangen,” zei Gerben. „Wij hebben geen vervelende pottenkijkers nodig. Trouwens, als Zwart jullie ziet, stuurt hij jullie toch weg!”

„Moet Sjoerd niet mee?” vroeg Klinkhamer. „Hij heeft het dier het eerst gezien.”

„Sjoerd?!” riep Gerben minachtend. „Die is nog banger dan een wezel. Hebben jullie gezien wat voor een knots hij bij zich draagt als hij langs de dijk moet? Het is een complete boomstam. Een Botvier had hem niet kunnen tillen! Als hij ermee op de grond stampt staat de kerktoeren aan de overkant van het meer te zwiepen als een riethalm.”

„Neem jij dan die knots mee,” zei Hielke. „Wanneer Zwart misschien, kun jij het monster een klap geven!”

„Ik heb je raad niet nodig,” wees Gerben hem terecht. „Wij knappen dat zaakje zonder die onwijze knots wel op!”

„Het zal wel knots worden,” zei Sietse. „Gaan jullie op de fiets?”

„Waarom wil je dat weten?” vroeg Gerben.

„Nou ja, ik dacht dat het wel verstandig was om op de fiets te gaan, want het dier kan reuzesnel kruipen. Stel je voor, dat je ervandoor moet gaan!”

„Hm,” zei Gerben. „Tja, ik kan voor de zekerheid mijn fiets wel meenemen. Maar ik waarschuw jullie, dat niemand er iets van weten mag. Anders komt er een hele volksoploop.”

De jongens beloofden hem te zullen zwijgen, maar ze namen zich wel voor om zelf te gaan kijken. Direct na het avondeten voeren zij dan ook stilletjes weg met de ‚Kameleon’. Bij het begin van de polderdijk legden zij aan en tussen het riet verscholen, bleven zij wachten op de komst van Gerben en de veldwachter. Hun geduld werd wel op de proef gesteld want ze waren er al een paar uur en nog kwamen de jagers niet opdagen.

„Zou Gerben ons voor de mal hebben gehouden?” vroeg Sietse.

„Het begint er wel op te lijken,” mompde Hielke. „En toch geloof ik niet dat hij het fantaseerde.”

Ze bleven weer een tijdje geduldig wachten en ja, daar hoorden zij iemand naderen.

„Ja!” fluisterde Hielke. „Het is Zwart. En verroest ja, daar is Gerben ook. Nu wordt het spannend!”

Vlug begonnen ze de ‚Kameleon’ langs het riet te trekken, om de beide jagers te volgen. Zwart en Gerben fietsten vrij langzaam en keken daarbij scherp rond, Gerben stapte weldra af en ging lopen.

„Zijn we er al?” vroeg Zwart, die nu ook afstapte.

„Ik geloof van wel,” hoorden de jongens Gerben zeggen. Maar dat was niet waar, want ze hadden nauwelijks de helft van de weg afgelegd.

„Gerben is nu al bang,” fluisterde Hielke lachend.

„Zoveel te beter,” zei Sietse. „Dan kunnen wij ze bijhouden.” Langzaam gingen Zwart en Gerben verder.

Ze liepen een paar honderd meter en dan zei Zwart: „Hoe zit het? Zijn we er nu bijna?”

„Ja, nog een klein eindje,” zei Gerben vaag en hij bleef steeds verder achter.

„Wat drommel!” mompde Zwart. „Dan hadden we nog lang niet behoeven af te stappen. Of ben je misschien bang?”

„Welnee,” zei Gerben met hese stem. „Maar ik dacht zo, je kunt niet weten of dat beest nu ergens anders zit!”

„Jij verkoopt smoesjes,” zei Zwart bits. „Zal ik jou eens wat vertellen? Ik geloof niets van dat monster! Ik ben eigenlijk wel gek dat ik hier nog met je loop. Het is omdat de burgemeester het wil, maar anders... Nou vooruit! Schiet op. Waar is precies de plaats?”

Gerben deed nu zijn best om zijn angst te verbergen en zoetjes aan naderden zij de plaats waar het vreemde dier was gezien.

Dan bleef Gerben staan.

„Wat is er?” vroeg Zwart.

„Daar!” zei Gerben. „Ik zag het gras bewegen. Oeaaa!” gilde hij dan en sprong op zijn fiets en maakte dat hij wegkwam.

Op hetzelfde moment zag Zwart een rond zwart dier over de dijk kronkelen. Vlug loste hij een schot uit zijn revolver en nog een en nog een.

Te vergeefs!

De reuzenpaling of wat het dan ook geweest mocht zijn, verdween reeds aan de andere kant van de dijk in de sloot. Zwart holde er vlug heen en loste nog een schot in het water, maar er viel van het dier niets meer te ontdekken. Hielke en Sietse sprongen nu op de wal en kwamen kijken. Zwart keek hen verbaasd aan.

„Waar komen jullie zo eensklaps vandaan?” vroeg hij bars.

„Uit onze boot,” zei Sietse. „Wij dachten, misschien kunnen wij helpen.”

„Wie had jullie verteld, dat ik hier op jacht ging?”

„Gerben, mijnheer Zwart.”

„Dacht ik het niet,” mopperde Zwart. „Heeft die bange kletskous zijn mond weer niet kunnen houden? Enfin, het dier is verdwenen. Maar ik wil weten wat het is, desnoods moet de sloot maar leeggepompt worden. Of weten jullie er meer van?”

„Natuurlijk niet!” zei Sietse. „Niemand weet het, hoe kunnen wij het dan wél weten?”

Bij de ‚Woudaap’ had men de revolvergeschoten gehoord en nu kwamen Dijkstra en Kees kijken of het ondier geraakt was.

„Is-ie er al geweest?” vroeg Dijkstra.

„Ik moet hem minstens twee keer geraakt hebben,” meende

Zwart. „Maar dat beest heeft waarschijnlijk een olifantshuid. Er is geen spoor van bloed!”

„Dan klopt er iets niet,” zei Dijkstra. „Met twee treffers had het prompt dood moeten zijn.”

Maar wat klopte er niet? Het was een raadsel en dat bleef het. Zwart moest onverrichterzake terugkeren om aan de burgemeester verslag uit te brengen dat hij niets had bereikt, Op het Raadhuisplein zag hij een hele volksoploop. Het middelpunt ervan was Gerben. Hij had juist verteld, dat Zwart wel zestien maal op het monster had geschoten en dus kwam de hele menigte meteen op onze veldwachter af om te vragen of het dier nu werkelijk dood was.

Zwart schudde ontkennend zijn hoofd.

„Niet?” riep de bakker verbaasd. „Maar na zestien schoten moet zo’n dier toch minstens verpulverd zijn?”

„Hoe komt u aan die onzin?”

„Dat zegt Gerben,” riep de slager. „U schoot eerst de staart eraf en toen de kop!”

„Ik heb kop noch staart gezien,” zei Zwart nors. „En die laffe Gerben heeft helemaal niets gezien. Hij lag al met zijn neus op het stuur voordat ik geschoten had. Die grote held.”

„Dus er was wel een monster?” vroeg de barbier.

„Wat het was, weet ik niet,” zei Zwart. „Ik heb geen tijd voor

klatspraak!”

En de mensen in raadselen achterlatend, ging hij naar de burgemeester.

HOOFDSTUK VII

Dijkstra doet een goede vangst en Gerben schiet een bok

Hielke en Sietse vertelden thuis hoe Zwart en Gerben op jacht waren geweest.

„Wel verdraaid nog an toe!” riep Klinkhamer ontstemd.
„Waren jullie er weer bij? Zwart had jullie wel kunnen raken.
Wat deden jullie daar? Of is het misschien toch waar, wat ik
steeds vermoed heb! Is dit een spelletje van jullie om de
mensen voor de gek te houden?”

„Hoe kan dat nou?” zei Sietse. „Wij waren bij u in de
werkplaats toen Sjoerd voor het eerst van een monster kwam
vertellen. Wij weten er nog minder van dan Zwart, want hij
heeft het dier nu ook gezien en wij nog nooit.”

„Ik vind het wel gek, dat het dier steeds op dezelfde plaats
over de dijk kruipt,” bracht Sietse in het midden.

„Tja,” zei Klinkhamer. „Maar in de wildernis gaan de dieren
ook steeds langs dezelfde paden naar hun drinkplaatsen.”

„Wat het ook is,” zuchtte moeder, „de jongens moeten daar
in het vervolg uit de buurt blijven. Vooral nu er door de
politie op geschoten wordt.”

„Je hebt gelijk moeder,” zei Klinkhamer. „Het meer is groot genoeg, dus gaan jullie maar ergens anders aanleggen. Zodra ik hoor dat jullie daar toch weer geweest zijn, hang ik jullie boot in de perenboom!”

„Dan valt de boom om,” zei Sietse.

„Dat doet er niet toe,” zei Klinkhamer. „Maar jullie zijn gewaarschuwd!”

Er werd aan de kamerdeur geklopt en daar stond tot ieders verbazing Dijkstra reeds bij de tafel.

Hij was erg opgewonden en begon meteen heel kwaad tegen Hielke en Sietse uit te varen.

„Mooie jongens zijn jullie,” riep hij, „om de hele wereld voor de gek te houden. Schande! Ze moeten jullie naar de tuchtschool sturen. En het gemeenste van alles is dat mijn Kees het vuile werk moest doen! Als het dan ontdekt werd, kreeg hij alleen de schuld, hè? Bah! Wat een min soort jongens zijn jullie!”

„Maar wat is er dan gebeurd?” vroeg moeder Klinkhamer verbaasd.

„Dat zou ik ook weleens willen weten!” riep Sietse kwaad. „Ik laat me niet zo maar voor alles uitschelden.”

„Dacht ik het niet,” riep Dijkstra. „Nu houd je je van de domme, hè? En Kees alleen de schuld krijgen, hè? Maar dat

zal niet gebeuren! Ik ga prompt naar de burgemeester.”

„Wacht even,” zei Klinkhamer kalm. „Vertel ons eerst eens precies wat er allemaal gebeurd is?”

„Dat is gauw verteld,” zei Dijkstra en hij begon een heel omslachtig verhaal over een kluwen nylondraad waarmee hij de zeilen van de molenwieken af en toe moest repareren. Dat kluwen bleek verdwenen te zijn en nadat hij zijn hele schuurtje ondersteboven had gehaald, was hij ten einde raad naar het kamertje van Kees gegaan. En wat zag hij daar? Onder het raam stond de haspel waarmee Kees weleens ging vliegeren. En op die haspel zat het nylondraad. Maar toen Dijkstra de haspel mee wou nemen, bleek de nylondraad door een klein gaatje onder de vloer te verdwijnen. Dijkstra ging nu buiten kijken en zag hoe de draad van onder de molen over de sloot liep en vervolgens bijna onzichtbaar langs het prikkeldraad verder ging. Hij volgde het en zag dat het naar de plaats ging waar het monster steeds over de dijk kroop. En wie was daar druk bezig om het monster uit de sloot te vissen? Kees!

„En nu vraag ik u, Klinkhamer,” vervolgde Dijkstra: „Hoe kwam mijn zoon op zo’n gek idee? Wel! Hierzo! Die brave jongens van u hebben dat plan bedacht. Zij willen vreemdelingen naar ons dorp trekken. Nou, ze zijn er best in

geslaagd. Maar ik neem het niet!”

„Die Kees toch!” riep Hielke. „Hij zat gewoon in zijn kamertje en dan draaide hij aan de haspel en het monster kroop over de dijk? Dat vind ik knap bedacht. Hahaha!”

„Je wilt me toch niet vertellen, dat hij dat alleen bedacht heeft?” vroeg Dijkstra weifelend.

„Cor had een voorstel om het praatje rond te strooien dat er een monster in het meer zat,” zei Hielke. „Maar dat vonden wij geen goed plan. Kees ook niet. Daarom waren wij allemaal verbaasd toen er toch een monster bleek te zijn. Maar geen van ons wist dat Kees dit deed. Hij had er ons niets van verteld.”

„Maar jullie hadden hem toch op die gedachte gebracht!” stelde Dijkstra vast. „En dus zijn jullie mede schuldig.”

„Niet waar!” riep Sietse. „Ik ben steeds tegen dat plan geweest.”

„Hoor eens jongens,” zei Klinkhamer. „Als jullie niet begonnen waren met plannen te maken om hier meer vreemdelingen naar het dorp te trekken, had deze geschiedenis van het monster nooit plaatsgevonden. Het is mede door jullie schuld dat ons hele dorp in opspraak is gekomen en daarom vind ik het niet meer dan billijk dat jullie nu naar de burgemeester gaan en hem alles precies vertellen.

Kees heeft jullie willen helpen, helpen jullie hem nu ook en doe een goed woordje voor hem.”

„Zeer juist,” zei Dijkstra en hij ging op de stoel zitten die mevrouw Klinkhamer hem aanbood. „Ik wacht hier prompt, tot jullie terugkomen.”

„’t Is wat moois,” mopperde Sietse. „Kees heeft alles maar op z’n eigen houtje gedaan. Hij had er eerst weleens met ons over kunnen praten.”

„Dat zou nogal verschil gemaakt hebben,” spotte Dijkstra. „Jullie zijn nogal lieverdjes. Ik geloof eerder dat het monster dan nog eens zo groot was geworden!”

„Dat weet ik wei zeker,” zei Klinkhamer. „Nou jongens: Allee! Vlug naar de burgemeester, want het is al half negen.”

„Waar moeten wij zijn?” vroeg Hielke. „Op het gemeentehuis?”

„Natuurlijk niet. Jullie bellen netjes bij zijn huis aan en denk erom dat jullie beleefd zijn, hè?”

Klinkhamer duwde zijn zoons de deur uit en met grote tegenzin ging ons tweetal op weg.

„We zijn eigenlijk gek dat we gaan,” zei Sietse. „Kees is de dader. Wij niet! Ik heb nota bene dat hele monster niet eens gezien. Waar zou die schooier het van gemaakt hebben?”

„Dat zou ik ook weleens willen weten,” zei Hielke. „Die Kees

is toch wel vernuftig om zoiets te bedenken. Jammer dat zijn vader alles ontdekt heeft. Wie weet hoelang hij ons allemaal nog voor de mal had gehouden?”

„Ja,” lachte Sietse. „En Zwart iedere avond maar op het monster gaan schieten. Om je ziek te lachen!”

„Wij moeten dus wel een goed woordje voor Kees doen,” zei Hielke. „Hij is toch onze vriend.”

„Hm,” bromde Sietse en daaruit begreep Hielke dat zijn broer het wel met hem eens was. Weldra waren zij nu bij het huis van de burgemeester en Hielke trok aan de bel. De dienstbode liet hen in de gang en ging de burgemeester zeggen, wat voor bezoek er was. En dan moesten Hielke en Sietse verder komen in de woonkamer waar de burgemeester en zijn vrouw hen hartelijk ontvingen.

„Kijk eens aan,” riep de burgemeester vrolijk. „Daar hebben we onze vrienden Klinkhamer. Ga zitten jongens en vertel maar wat jullie op het hart hebben.”

„Wij komen u over het monster vertellen,” zei Hielke.

„Aha,” zei de burgemeester. „Weten jullie er alles van?”

„Jawel,” zei Sietse. „Maar we hebben het nog nooit gezien.”

„Maar jullie weten er wel alles van. Wat was het dan?”

„Een ding,” zei Hielke.

Mevrouw proestte het uit van het lachen.

„Dat is geen antwoord,” vond de burgemeester.

„Wel,” zei Hielke, „het monster is gemaakt door Kees Dijkstra. Maar wat hij precies gemaakt had, weten wij niet, omdat wij het nooit gezien hebben. Kees had een nylondraad vanuit de molen langs het prikkeldraad bij de sloot gespannen. Door aan die draad te trekken liet hij het monster over de dijk kruipen. Dat was alles.”

„Zo!” zei de burgemeester. „Was dat alles? En waarom komen jullie mij dit vertellen, terwijl Kees de dader is? Ik wil toch niet aannemen dat jullie er behagen in scheppen om jullie vriend te verraden?”

„Natuurlijk niet,” zei Sietse. „Wij willen Kees juist helpen, want wij zijn begonnen met plannen te maken om meer mensen naar ons dorp te trekken. Cor deed het voorstel om iedereen wijs te maken dat er een monster in het meer was, dat zou veel publiek trekken. Maar wij vonden het geen goed plan.”

„Dat was het inderdaad niet,” bevestigde de burgemeester. „Maar,” vervolgde Sietse. „Kees heeft toen op z’n eentje een monster gemaakt. Niemand wist het, totdat vanavond zijn vader het ontdekte.”

„Gelukkig maar,” zei de burgemeester. „Die grap heeft at veel te lang geduurd. Als jullie weer eens plannen bedenken om

het belang van onze gemeente te dienen, kom het dan eerst met mij overleggen, hè. Dat voorkomt misverstanden.”

„Jawel burgemeester. En wat vindt u van het plan om een bord bij de polderdijk te plaatsen, waarop staat dat de ‚Woudaap’ te bezichtigen is?” vroeg Hielke.

„Dat vind ik uitstekend,” prees de burgemeester.

„En wij wilden ook skiwedstrijden houden,” zei Sietse. „Dat hebben ze nog nergens in de omtrek gehad.”

„Maar dat is geweldig, jongens,” zei de burgemeester. „Jullie kunnen op mijn medewerking rekenen! Wanneer zijn die wedstrijden?”

„We moeten het eerst nog leren,” zei Hielke. „Daarna vragen wij vader of de V.V.V. de wedstrijden wil organiseren.”

„Dus jullie gaan ook meedoen?” vroeg de burgemeester.

„Dan kom ik kijken,” zei mevrouw.

„Jullie plannen hebben mijn volle belangstelling,” verzekerde de burgemeester. „En over dat monster zullen wij verder maar zwijgen, hè? We zullen maar denken, wie werkt, maakt fouten.”

„Kunnen wij dan aan Dijkstra vertellen, dat hij Kees niet verder hoeft te straffen?” vroeg Hielke. „Dijkstra was erg kwaad, weet u?”

„Zeg hem, dat hij er maar aan moet denken, hoe hij vroeger

zelf achter een heg heeft gelegen met een touw waaraan een portemonnaie was gebonden. Die portemonnaie lag dan midden op de straat en zodra dan iemand hem wilde oprapen, trok hij hem weg. Dat was dus ook al zoiets als Kees nu deed. Nee, Dijkstra mag niet meer kwaad zijn. Hij was heus geen haar beter. Nu, ga maar gauw en tot ziens, jongens.”

De burgemeester liet Hielke en Sietse persoonlijk uit en onze vrienden gingen heel wat opgewekter naar huis dan ze er vandaan waren gekomen. Hun burgemeester was een kerel van formaat, vonden ze en lachend kwamen zij thuis, waar Dijkstra nog steeds met een nors gezicht zat te wachten. Klinkhamer zag in één oogopslag, dat alles in orde was.

„En?” vroeg Dijkstra vol spanning. „Wat gaat er nu gebeuren? Wat heeft de burgemeester gezegd?”

„Dat u zelf geen haar beter bent,” zei Sietse.

„Wat?” riep Dijkstra hoogst verbaasd.

„De burgemeester heeft gezegd,” zei Hielke, „dat u er nog maar eens aan moest denken, hoe u vroeger zelf achter de heg lag en een portemonnaie aan een touwtje van de weg trok.”

„Heeft hij dat gezegd?” riep Dijkstra.

„Jazeker!” zei Sietse.

„Het is nog waar ook,” zei Dijkstra en dan moest hij lachen. „Tja, die grap met de portemonnaie haalden wij toen uit. De burgemeester deed zelf het hardst mee. Maar dat was toch onschuldiger dan wat jullie gedaan hebben, vind ik. Maar ja, als de burgemeester er anders over denkt is het mij ook goed.”

„Welja,” zei Klinkhamer. „Laten wij erom lachen. Er is toch helemaal geen ramp gebeurd? Hierzo Dijkstra, steek een sigaartje op.”

De molenaar nam de sigaar graag aan en terwijl hij grote rookwolken uitblies, zei hij:

„Als ik er nog aan denk hoe de gierige kruidenier alle moeite deed om de portemonnaie te pakken, moet ik nog lachen.”

Nou en dat deed hij dan ook. En al lachende ging hij terug naar zijn molen.

Om half acht, de volgende morgen, kwam Gerben in de smederij. Gerben was reeds om vijf uur opgestaan om de koeien te melken. Daarom was hij de avond tevoren vroeg naar bed gegaan en wist dus van de ontknoping omtrent het monster nog niemendal.

Met veel bravoure kwam hij dan ook de smederij binnen en riep: „Móge Klinkhamer. Móge jongens. Dat was me gisteravond een feest. Maar ik ga nooit meer met Zwart op

jacht. Want dat is brandhout! Hij kan er niets van. Z'n hele revolver heeft hij leeggeschoten en nog kon hij het beest niet raken. Nou, toen heb ik het maar weer laten lopen!"

Klinkhamer en de jongens knipoogden tegen elkaar en dan vroeg Sietse:

„Hield jij het monster dan vast, Gerben?"

„Jazeker," zei Gerben fier. „Dat wil zeggen, ik sneed het telkens de pas af, zodat het niet kon vluchten. Maar Zwart beefde zo, dat hij er meters naast schoot. Ik moest nog uitkijken, anders had hij mij nog geraakt!"

Hielke en Sietse lachten hem uit.

„Jullie geloven het natuurlijk weer niet?" vroeg Gerben. Klinkhamer schudde zijn hoofd.

„Ben jij wel goed, Gerben?" vroeg hij nuchter.

„Waarom zou ik niet goed wezen?" zei Gerben. „Zolang mijn hoofd nog dikker is dan mijn hals, zal het best gaan. Maar als die domme Zwart beter had kunnen schieten, was het monster nu verleden tijd geweest!"

„Het is al verleden tijd, Gerben," zei Klinkhamer. „Dijkstra heeft het monster gevangen. Zijn zoon Kees had het gemaakt en trok het aan een draad over de dijk. En dat was alles."

Gerben stond sprakeloos.

„En jij beefde als een juffershondje," zei Sietse. „Voordat

Zwart geschoten had, fietste jij al halverwege het dorp!”

„Ja,” lachte Hielke, „wij hebben alles gezien.”

„En wat kan jij hard fietsen,” plaagde Sietse.

Gerben draaide zich met een ruk om en verliet meteen de smederij.

„Gerben fantaseert om zichzelf schoon te praten,” zei

Klinkhamer. „Hij schoot evenwel een lelijke bok!”

„Ja,” lachte Sietse. „Deze bok maakte hij wat al te vet!”

HOOFDSTUK VIII

De ‚Woudaap’ krijgt bezoek. Gerben zuigt weer op zijn duim

Kees kreeg dus geen straf. Integendeel. Hij werd de held van de dag. Er kwam een foto van hem in de krant waarbij hij het monster van eigen fabrikaat toonde. Het bestond uit twee aan elkaar gekoppelde nylonkousen die volgestopt waren met gras en grind. Duidelijk was op de foto zichtbaar waar Zwart het monster driemaal had geraakt. Het waren zeer goede treffers geweest en dat gaf onze veldwachter de voldoening dat hij werd aangemerkt als een goed schutter. Gerben en Sjoerd daarentegen waren niet zo best te spreken. Zij hadden immers stellig in het monster gelooft en keken nu lelijk op hun neus. Maar volgens Klinkhamer duurde een boze bui nooit langer dan drie dagen en nog geen week later had Gerben al weer evenveel praatjes als voorheen. Onze vrienden hadden intussen ook niet stil gezeten. Vol ijver maakten zij een sierlijk bord in de vorm van een hand, welke met één vinger in een bepaalde richting wees. Op dat bord schilderden zij zwart op wit met keurige letters:

Bezoekt deze molen

This mill is on view.

Vous pouvez visiter ce moulin.

Sie können diese Mühle besichtigen.

Dat Engels, Frans en Duits had buurman Bleeker voor de jongens op een briefje geschreven. Want al waren onze vrienden lang niet dom, van vreemde talen hadden zij nog geen kaas gegeten!

Dit fraaie ,internationale' bord, zoals Cor het noemde, moest bij het begin van de polderdijk geplaatst worden, om vreemdelingen te bewegen de ,Woudaap' te bezoeken.

Op aanraden van Kees werd er met het plaatsen gewacht tot de volgende dag, want dan gingen zijn vader en moeder naar de stad. Dan konden de jongens dus ongestoord gasten in de molen ontvangen.

„Maar Kees,” zei Hielke, „is het niet beter om eerst toestemming aan je vader te vragen?”

„Niks hoor,” zei Kees. „Dan wil vader er vast niets van horen. Maar zodra hij ziet hoe fijn de mensen een bezoek aan de molen vinden, wordt hij wel anders. Vader is reuzetrots op de ,Woudaap'!”

„En als Dijkstra nu eens heel kwaad wordt en alles verbiedt,” opperde Louw. „Dan hebben wij dit mooie bord voor niets gemaakt.”

„Wel, dan ga ik naar de burgemeester!” zei Sietse. „Want die vindt het een goed plan.”

„Het komt best in orde,” verzekerde Kees. „Jullie wachten morgen maar op de bus die om negen uur naar de stad gaat. Als vader en moeder daarmee weggaan, is de kust veilig en kunnen jullie het bord plaatsen.”

Zo zaten dan de volgende morgen Hielke, Sietse, Louw en Cor in de smederij te wachten op de komst van Dijkstra en zijn vrouw. Kwart voor negen kwamen zij. Bij de smederij was de bushalte en dus kwam Dijkstra even een praatje met Klinkhamer maken.

„Zijn jullie plotseling rijk geworden?” vroeg Klinkhamer spottend. „Dat loopt maar midden in de week in het zondagse pak.”

„Als ik rijk was, kocht ik een paar nieuwe schoenen en bleef ik altijd thuis,” zei Dijkstra gemelijk.

„Hij is het liefst bij zijn molen,” zei mevrouw Dijkstra. „Als wij straks in de stad gaan winkelen, kijkt hij om de vijf minuten op zijn horloge, zo graag wil hij dan terug naar de ‚Woudaap!’”

„Ik kan het best begrijpen,” zei Klinkhamer lachend.

„Wilt u wel geloven dat ik geen dag zonder dit aambeeld kan?”

„Die is goed,” lachte Dijkstra. „Verroest! De bus!”

Hij holde naar buiten en wist de chauffeur nog net op tijd een teken te geven dat hij mee moest.

Nauwelijks waren Dijkstra en zijn vrouw vertrokken of de jongens holden naar het boothuis, waar de ‚Kameleon’ reeds klaar lag, geladen met het bord en een schop. Vlug vertrokken zij naar de polderdijk en daar waar de dijk en de weg naar de stad samenkwamen begonnen zij in de berm een gat te graven.

Toen het gat, volgens Sietse, meer dan diep genoeg was, werd de paal met het bord erin gezet. Dit zag veldwachter Zwart die juist uit de richting van het dorp kwam fietsen.

„Wat moet dat?” vroeg hij bars. „Gooi ogenblikkelijk dat gat dicht!”

„Maar dit bord moet hier staan,” zei Cor.

„Aha,” mompelde Zwart en hij begon vol aandacht het opschrift te lezen. „Ik begrijp het. Jullie wilden weer eens een kwajongensstreek uithalen hè. Dat bord moest zeker bij iemand in de tuin gezet worden hè? Maar dat gaat niet door! Vooruit, stamp het goed vast en wee je gebeente als je er weer aan zit te knoeien!”

Dat Zwart zich vergiste vertelden de jongens hem maar liever niet. Integendeel! Zijn bevel was hun reuze welkom. En onder het wakend oog van de veldwachter, werd het bord

keurig recht naast de weg geplant.

„Zo is het in orde!” zei Zwart. „En nu ingerukt. Mars!”

De jongens konden ternauwernood hun lachen verbergen.

Zij haastten zich dan ook naar de ‚Kameleon’ en voeren snel weg. Pas, toen ze zo ver gevaren hadden, dat Zwart hen niet meer kon horen, barstte de vrolijkheid los.

„Die was prachtig!” riep Louw. „In plaats dat hij het verbood, gaf hij ons bevel om het bord daar te plaatsen.”

„Zwart heeft natuurlijk gedacht dat het een bord van de V.V.V. was,” zei Hielke.

„Dat komt omdat wij het zo mooi hebben gemaakt,” zei Cor.

„En Zwart kwam natuurlijk helemaal onder de indruk van die vreemde talen!”

Nog lachend legden zij bij de ‚Woudaap’ aan. Kees stond reeds te wachten.

„Hallo, staat het bord er al?” vroeg hij.

„Ja jô!” riepen zijn vrienden. „Wij hebben het op bevel van de politie extra stevig moeten vaststampen!”

Daar begreep Kees niets van, maar toen hij het verhaal te horen kreeg, lachte hij al net zo hard als zijn makkers.

En dan zochten zij een plaatsje naast de molen, vanwaar zij de polderdijk goed konden overzien en bleven daar op de uitkijk naar de gasten die zouden komen.

Maar er kwam geen bezoek...

De torenklok sloeg tenslotte twaalf uur en het was tijd om te gaan eten. Cor, Louw, Hielke en Sietse voeren snel met de ‚Kameleon’ naar huis. Maar ’s middags waren zij weer present bij de ‚Woudaap’, waar Kees een verrassing had.

Er was reeds een klant geweest, vertelde hij opgetogen en als bewijs liet hij een gulden zien. Die had hij gekregen van een mijnheer die met zijn vrouw in een mooie auto bij de molen had gestopt. De sporen van de banden stonden nog in de grond gedrukt.

„En hoe vonden zij de molen?” vroeg Cor.

„Ik kon hen niet verstaan,” zei Kees. „Het waren buitenlanders. Maar ik denk wel dat zij het mooi vonden, want ze hebben wel tien foto’s gemaakt. Nou en zonder dat ik erom vroeg, kreeg ik een gulden! Machtig hè? Ik heb nog geen tijd gehad om mijn boterham te eten, maar voor mijn part krijg ik er op die manier helemaal geen tijd meer voort”

„Dat zou je niet lang volhouden,” zei Louw lachend,

„Nou ja, ’t is maar bij wijze van spreken, maar ik hoop wel dat vader en moeder nog even wegblijven, misschien komen er nog een paar klanten.”

Maar in plaats van een paar, kwamen er wel veertig klanten. Het was ongeveer twee uur toen een grote touringcar vol

toeristen over de polderdijk de ‚Woudaap’ naderde. De jongens sprongen verheugd op. Kees keek wel een beetje onthutst toen al die dames en heren uitstapten. Zoveel tegelijk had hij niet verwacht. Wat zou zijn vader wel zeggen als hij al die mensen in de molen zag?

Maar vader was immers nog in de stad, dus wat kon er Kees gebeuren? Niets nietwaar? En dus ging hij evenals z’n vrienden de bezoekers eerst eens bekijken. Het bleken Amerikanen te zijn. Van de Engelse taal die zij spraken konden de jongens niets verstaan, maar de reisleader bleek een Hollander te zijn.

„Waar is de eigenaar van de molen, jongelui?” vroeg hij.

„Dat ben ik,” zei Kees. „Vader is niet thuis. Jullie mogen de molen wel bekijken, maar iedereen moet goed zijn voeten vegen en niemand mag in de woonkamer komen!”

De reisleader vertelde de Amerikanen wat Kees gezegd had en dat vonden zij blijkbaar nogal grappig, want zij lachten goedkeurend.

„Wel jonge vriend, wijs ons dan maar de weg!” zei de reisleader en het hele gezelschap volgde Kees naar binnen. Kees bracht hen eerst naar de grote watervijzel onder in de molen. Hij wees hen op de houten tandwielen die aan een rechtopstaande spil zaten en die de vijzel in beweging

moesten brengen.

De spil verdween door de zolder tot boven in de kap van de molen. Om de constructie daar verder te bekijken moest het gezelschap een steile trap op. De trap was eigenlijk een ladder met brede treden en werd boven op zijn plaats gehouden door een ijzeren haak. In plaats van een leuning was er een touw waaraan men zich vast kon houden. Enige oudere dames durfden de trap niet op, maar verreweg het grootste deel van het gezelschap volgde Kees naar boven. Men vond het leuk om alles te bekijken, vooral de heren toonden veel belangstelling voor de constructie van de draaibare kap met de grote wieken. Zij bekeken alles alsof zij het plan hadden om in Amerika ook zo'n molen te bouwen.

Kees opende een deur naar de balustrade rond de molen. Vandaar hadden zij een prachtig uitzicht over het meer en de polder. Ook werd hier het wiel met de kettingen bezichtigd, waarmee de wieken naar de wind gedraaid konden worden, „Het is jammer, dat je vader er niet is,” zei de reisleader tegen Kees. „Wellicht had hij de molen even kunnen laten draaien, dat was nog interessanter geweest.”

„Tja,” zei Kees en hij dacht er sterk over, om zelf de molen in werking te stellen, Maar dan kreeg hij de schrik van zijn leven, want beneden hoorde hij de stem van vader, die juist

teruggekeerd was uit de stad.

„Wel alle donders!” bulderde Dijkstra. „Wat moeten al die vreemde snoeshanen in mijn molen? Wie geeft jullie daar toestemming voor, brutale indringers?”

„Kees! Waar zit je? Kees! Drommelse uilskuiken! Wat heb je me nu weer gebakken? Háá! Daar is-ie. Ik zal je krijgen.

Prompt.”

Dijkstra, die door het zolderluik het bleke gezicht van zijn onthutste zoon zag, tussen de verwonderd kijkende toeristen, vloog woest de trap op. Maar hij deed dat zo onstuimig dat de trap van de haak schoot en naar beneden viel. Dijkstra, die bijna boven was, viel mee, maar bleef achter een grote spijker haken. Daar hing hij nu hulpeloos in de lucht te zweven. De dames gilden, maar de reisleader, geholpen door enige heren, wist Dijkstra te grijpen en trok hem op de zolder.

„Dank u wel,” zei Dijkstra nog bleek van schrik.

„Neemt u het ons niet kwalijk,” zei de reisleader. „Ons bezoek schijnt u niet erg welkom te zijn, maar bij het begin van de dijk staat een bord, waarop in vier talen is vermeld, dat de molen te bezichtigen is. En voor deze Amerikanen is dat reuzeleuk om zo’n echte Hollandse molen van binnen en buiten te mogen bekijken. En temeer omdat deze molen zo prachtig en goed verzorgd eruit ziet.”

„Amerikanen?” vroeg Dijkstra verbaasd. „Maar dat verandert de zaak. De Amerikanen zijn bij mij altijd welkom! Na de oorlog hebben wij zoveel van hen gekregen, dat ik daarvoor graag iets terug doe! Maar dat mijn zoon zonder mijn toestemming een bord aan de weg heeft geplaatst, gaat toch wel een beetje te ver, vindt u ook niet? Kees! Waar ben je?” Maar Kees had zich vlug langs het touw naar beneden laten glijden en stond nu veilig op de grond.

„Hé kwajongen!” riep Dijkstra. „Zet die trap omhoog.” Kees weifelde, maar nu kwam ook de burgemeester op bezoek en hopend dat die hem wel in bescherming zou nemen, zette Kees, geholpen door Sietse en Louw, de trap weer op zijn plaats.

Dijkstra kwam naar beneden waar de burgemeester hem op zijn schouder klopte en zei: „Goed zo Dijkstra! U ontvangt de gasten prima! U heeft er zelfs uw zondagse pak bij aangetrokken? Dat is heel attent. En kan de molen ook even draaien? Dat geeft nog meer reclame, hè?”

„Natuurlijk kan dat,” zei Dijkstra. „En als u dat zo vraagt, wil ik dat met alle plezier doen.”

Dijkstra klom weer naar boven en op de voet gevolgd door de belangstellende toeristen, begon hij de zeilen op de wiken te ontrollen. Dan draaide hij met het spaakwiel de kop van de

molen in de wind en liet vervolgens de vang los. De molen begon heel majestueus met haar lange armen door de lucht te zwaaien. De houten tandwielen brachten de vijzel in beweging en het water uit de poldersloot begon in het meer te stromen. De Amerikanen vonden het prachtig. Zij klopten Dijkstra op de schouders en betuigden luide hun bewondering voor de molen. Hoewel Dijkstra hen niet verstond, begreep hij hen toch best en het deed hem zichtbaar goed, zoveel lof te mogen oogsten. Gewillig liet hij zich dan ook talloze malen fotograferen, fier staande op de balustrade met één hand aan het spaakwiel als een kapitein aan het roer van zijn schip. „Het gaat best, jongens,” fluisterde Cor en de vrienden keken allemaal heel blij. Hun plan was reuze geslaagd, dat leed geen twijfel. Zelfs moeder Dijkstra vond het bezoek leuk en welwillend liet zij de Amerikaanse dames een kijkje in de huiskamer nemen.

Toen iedereen alles bezichtigd had en de reisleader het hoog tijd vond om te vertrekken, wilden de Amerikanen een fooi geven, maar Dijkstra weigerde iets aan te nemen. Dat had evenwel een averechtse uitwerking, want met zoveel te meer gulheid werden er toen fooien op het tafeltje naast de trap gelegd. De chauffeur had intussen de touringcar op het erf van de boerderij van Jellema gezwaaid en kwam nu weer

voorrijden. Het gezelschap stapte in en nagewuifd door Dijkstra, zijn vrouw en de jongens, vervolgden de toeristen hun tocht door ons mooie land.

De burgemeester die gewacht had tot het gezelschap was vertrokken, wendde zich nu tot Dijkstra en zei: „Mijnheer Dijkstra, dit is een heel goed begin geweest en ik hoop dat u begrijpt, hoe belangrijk het voor onze gemeente kan zijn, als u de molen steeds wilt blijven openstellen voor bezoek. En wanneer hier een terrasje komt met tafeltjes en stoelen, kan de molen tevens als uitspanning dienst doen. Het zou dan zelfs met het Paviljoen kunnen wedijveren!”

„Als u maar niet denkt, dat ik met een wit schortje voor en een handdoek over de schouder, voor kelner ga spelen,” zei Dijkstra.

„Daar zou mijnheer Groen voor kunnen zorgen,” zei de burgemeester. „Hij klaagt steeds over te weinig klanten.”

„Van mij mag hij z’n gang hier gaan,” zei Dijkstra. „En wie belangstelling voor de molen heeft, is welkom!”

„Ik wist dat ik op u kon rekenen, Dijkstra,” zei de burgemeester. „En jongens, jullie plan heeft veel succes. Gefeliciteerd!”

De vrienden lachten trots, behalve Kees, want die was in de molen verdwenen. Hij raapte het geld, dat de Amerikanen op

het tafeltje hadden gelegd, bijeen en kwam ermee buiten.

„Moeten jullie hier eens kijken,” zei hij. „Zes gulden fooi en de rest is vreemd geld. Daar hebben we niets aan.”

„Maar jongetje,” zei de burgemeester lachend, „dat zijn dollars! Die zijn per stuk drie en een halve gulden waard.”

„Ik heb er twaalf,” zei Kees. „Hoeveel geld is dat dan?”

„Wel jô, dat is twaalf maal drie en een half,” zei Louw. „Dat is dus, driemaal twaalf is zesendertig en twaalf maal een half is zes, dat is samen tweeënveertig gulden!”

„Verroest!” zei Kees. „En nog zes is achtenveertig. Zo worden wij nog rijk!”

„Als je maar niet denkt, dat ik bij de deur ga staan om een hand op te houden,” zei Dijkstra. „Ik heb een hekel aan geschooi. Van mij mag iedereen de molen gratis bezichtigen. Ik doe mijn medemenssen graag een plezier!”

„Nou ja,” zei Kees, „dan hangen we een bus met een gleuf erin aan de deur. Wie dan wat geven wil, kan het daarin doen!”

„Jij weet altijd wat,” zei Dijkstra. „Hoe kom je er altijd op om iets te verzinnen?”

„Dat weet ik niet,” zei Kees. „Het komt zo maar.”

„Je hebt het toch goed bedacht, Kees,” prees de burgemeester.

„Het is veel beter als van dat monster, vind je ook niet?”

„Maar mijn vrienden hebben ook geholpen,” zei Kees. „Zij hebben dat mooie bord gemaakt.”

„Dan krijgen jullie de helft van de fooien,” bood Dijkstra de jongens aan.

„Geeft u ons liever een paar waterski's,” zei Sietse.

„Daar zitten wij om te springen!”

„Waterski's?” vroeg Dijkstra verbaasd. „Hoe zien die dingen eruit? En waar kun je ze kopen?”

Dat wisten de jongens ook niet.

„We kunnen het mijnheer Koremans gaan vragen,” stelde Sietse voor. „Die weet misschien waar juffrouw Truus ze gekocht heeft.”

„Dan hoor ik er nog wei van,” zei Dijkstra. „Jullie kunnen op mij rekenen, want hoe meer ik erover nadenk, des te meer vind ik dit plan van het bezichtigen van de molen een reuzeidee. Dat ik daar zelf nooit op ben gekomen. Stel je voor, burgemeester. Straks staan foto's van de ‚Woudaap’ helemaal in Amerika op de schoorsteenmantels. Zo wordt mijn molen nog beroemd!”

„En u ook, Dijkstra,” zei de burgemeester lachend.

„Dat is de bedoeling niet,” antwoordde Dijkstra, ofschoon zijn glunderende ogen iets heel anders vertelden.

„Kom jongens! Wie gaat er mee naar mijnheer Koremans?“ vroeg Sietse.

Ze gingen allemaal in de ‚Kameleon’, behalve Kees, want die had nog steeds niets gegeten. Sietse stuurde in de richting van de boerderij van Jellema, waar de ‚Meermin’ van mijnheer Koremans nog steeds voor de wal lag.

Er stond ook iemand te vissen en toen de ‚Kameleon’ dichterbij kwam, herkenden de jongens Gerben.

„Hij heeft zeker beet,” zei Hielke. „Hij is zo vol spanning!” Inderdaad bleek Gerben bezig te zijn met het ophalen van een grote vis. Het topje van zijn hengel stond flink gebogen en heel voorzichtig palmde Gerben de lijn stukje voor stukje verder in.

„Houd ’m vast, Gerben!” riep Louw. „Het is misschien wel een reuzesnoek.”

Sietse zette de motor af en geruisloos gleeed de ‚Kameleon’ naderbij. De vis vocht voor zijn leven. Wild vloog hij heen en weer en af en toe moest Gerben de lijn even vieren om breken te voorkomen. Zijn tactiek was erop gericht de vis zoveel mogelijk te vermoeien. Tenslotte moest hij het dan wel winnen. Maar de vis was nog lang niet aan het einde van zijn krachten. Hij vloog van links naar rechts, sprong zelfs boven water uit en verdween dan weer in de diepte.

„Het is een kanjer!” riep Gerben. „Jullie mogen wel helpen, anders slaat die woesteling m’n hele tuig kapot. Proberen jullie hem te scheppen. Mijn net ligt hier in het gras!”

De ‚Kameleon’ werd naar de kant gestuurd en Louw raapte vlug het schepnet op. Daarmee ging hij voor in de boot staan en dan peddelde Hielke de ‚Kameleon’ voorzichtig naar de plaats waar de vislijn onder water verdween. Gerben, die de lijn steeds zo strak mogelijk hield om de snoek geen gelegenheid te geven zich met een ruk te bevrijden, begon nu weer langzaam in te palmen.

„Het is er eentje van wel twintig pond,” riep hij opgewonden. „Ik kan hem bijna niet trekken!”

Vol spanning keken de jongens in het water. Maar de vis liet zich nog steeds niet zien.

„Schiet een beetje op, Gerben!” riep Hielke.

„Het wil niet,” zei Gerben. „Er is geen beweging meer in te krijgen!”

Sietse greep de lijn beet en hielp trekken. Maar het ging zo zwaar, dat het snoer dreigde stuk te gaan.

„De snoek is vast in een hol geschoten,” zei Sietse.

„Verroest!” zei Gerben. „Wat nu?”

„Wachten, tot hij eruit komt,” zei Cor.

„Maar ik moet straks melken,” zei Gerben.

„Wij gaan duiken,” zei Hielke. „Ik durf hem wel te pakken!” Cor, Sietse en Hielke kleedden zich vlug uit en doken naast het snoer naar beneden. Gerben en Louw keken vol spanning toe. En dan voelde Gerben dat hij de lijn weer omhoog kon trekken. Louw stond al klaar met het schepnet. Daar doken de zwemmers weer op.

Maar in plaats van een snoek, hadden zij een brok beton waaruit een staafje ijzer stak. En om dat ijzer zat het snoer gewikkeld, maar van een snoek was niets te bekennen.

„Gerben, je kunt een nieuwe haak gaan kopen!” riep Hielke. „De snoek is ermee vandoor!”

„Wat een gemeen varken!” riep Gerben teleurgesteld. „Als ik hem te pakken had gekregen, was ik zeker in de krant gekomen. Het was er een van wel dertig pond.”

„Daarnet zei je van twintig pond,” merkte Louw op.

„Ja, maar hij is in die tussentijd al weer zoveel gegroeid,” zei Hielke lachend.

Mijnheer Koremans, die vanaf zijn zeiljacht gezien had hoe Gerben en de jongens een gevecht met een vis leverden, kwam nu nieuwsgierig vragen wat er precies aan de hand was.

„Ik heb pech, mijnheer Koremans,” zei Gerben. „Een snoek van bijna veertig pond heb ik verspeeld.”

„Veertig pond?” riep mijnheer Koremans verbaasd.

„Ja mijnheer,” zei Hielke. „Eerst woog hij twintig pond, maar iedere vijf minuten komt er tien pond bij. Als de snoek zo doorgroeit kunnen wij straks niet meer in het meer varen!”

„Gekheid is niet nodig,” zei Gerben. „Maar het was een kanjer! En het was zeker geen domme jongen, want hij heeft het snoer netjes om dit betonijzer gewonden en de draad vervolgens op het cement stuk geschuurd. Dat is voor mij het bewijs dat het geen jong onervaren snoekje was, maar een oudvader van minstens zestig pond!”

„Dat was dan wel jammer,” vond mijnheer Koremans.

„Misschien vang je hem een volgende keer, Gerben.”

Sjoerd de postbode kwam ook langs en hij wilde graag even horen wat er voor visnieuws was. De jongens vertelden hem hoe Gerben een reuzesnoek had verspeeld.

„Jij kunt er niets van, Gerben,” plaagde Sjoerd. „Ik heb gisteren zonder hengel, maar doodgewoon met het schepnet een snoek gevangen van zes pond!”

„Dat bestaat niet,” zei Gerben.

„Ik behoef het je niet te vertellen,” zei Sjoerd. „Want je gelooft het toch niet. Maar het is de zuivere waarheid!

Veldwachter Zwart is mijn getuige, want hij stond erbij te kijken!”

„U maakt mij wel nieuwsgierig,” zei mijnheer Koremans.

„Hoe ging dat dan precies met die snoek?”

„Doodgewoon,” zei Sjoerd. „Ik was bezig met mijn schepnet kleine aasvisjes te vangen en juist toen ik een visje in het net had, sprong de snoek erop af. Ik had hem gewoon voor ’t opscheppen!”

„Merkwaardig,” vond mijnheer Koremans. „En toch is het niet onmogelijk!”

„Het zal wel waar zijn,” zei Gerben. „Ik heb ook wel vreemde dingen beleefd. Verleden week nog. Ik zat te vissen bij de polder brug, toen de lijn plotseling strak stond. Voorzichtig haalde ik op en wat dachten jullie dat er aan de haak zat?”

„Geen idee,” zei mijnheer Koremans.

„Het monster!” raadde Sietse.

„Nou? Wat dan?” vroeg Sjoerd wantrouwig.

„Een oud petroleumstel!” zei Gerben.

„Wat is daar nu voor merkwaardigs aan?” vroeg mijnheer Koremans.

„Zo op het oog niets!” zei Gerben. „Er wordt zoveel rommel in het water gegooid, nietwaar? Maar het bijzondere was: dit petroleumstel brandde nog!”

De jongens proestten het uit van ’t lachen.

„Zie je nu wel?” riep Sjoerd kwaad. „Die gemene leugenaar gelooft mijn verhaal niet. Daarom staat hij nu te fantaseren.

En toch is het waar! Volkomen waar!! Versta je dat?! Vraag het aan Zwart!!...”

Sjoerd wond zich zo op dat hij met gebalde vuisten voor Gerben ging staan. En als mijnheer Koremans niet tussenbeide was gekomen, had het misschien nog op een vechtpartij uitgedraaid.

Sjoerd keerde hun de rug toe en ging mopperend verder. „Had ik die even beet?” zei Gerben, terwijl hij zijn snoer oprolde. „Het vervelende is dat Sjoerd niet tegen een grapje kan. Hij is direct kwaad. Maar ja, wie als ezel geboren is kan niet als paard sterven!”

„Jullie zijn een fraai stel,” zei mijnheer Koremans. „Jij en Sjoerd kunnen best optreden voor de televisie!”

„Dat zou ik best willen,” zei Gerben. „Kunt u ons zo’n baantje bezorgen?”

Maar dat kon mijnheer Koremans niet.

„Misschien kunt u ons wel met iets anders helpen,” zei Hielke. „Wij willen graag een paar waterski’s kopen. Weet u waar wij die dingen kunnen krijgen?”

„In een sportwinkel natuurlijk,” zei Gerben.

„Ja jongens,” zei mijnheer Koremans. „Daarvoor moeten jullie in de stad zijn bij een sportzaak.”

„Verroest ja!” riep Cor. „Dat ik daar niet aan gedacht heb!”

„Jij bent net als Joris die verleden jaar op de boerderij kwam helpen,” zei Gerben.

„Wat was er dan met die Joris, Gerben?” vroegen de jongens gretig, omdat zij begrepen dat hun vriend weer een mooi verhaal zou verzinnen.

„Och niets bijzonders,” zei Gerben. „Joris was een man uit de stad en hij heeft een week bij boer Jellema geholpen met het hooien. Hij was geen slechte knecht, maar wel een opschepper. Als je hem hoorde, kon hij van alles. Op een avond, na het eten, zat hij te vertellen wat hij allemaal voor baantjes had opgeknapt. Met zijn vijftiende jaar ging hij naar zee. Achttien jaren lang zwierf hij over alle zeeën, maar toen hij genoeg van de wereld had gezien, zocht hij een baantje aan de wal en werd portier bij een bioscoop. Dat bleef hij twaalf jaar, maar toen begonnen al die films hem te vervelen en zocht hij een baantje in het bouwvak. Zeven jaren sjouwde hij bakstenen maar gaf er toen de brui aan en werd kelner. Dat beviel hem best, maar helaas het hotel werd gesloten en na acht jaren stond hij weer op straat. Hij werd toen stuurman op een rondvaartboot in de stad. Dat hield hij twaalf jaren vol, maar toen begon zijn zwerversnatuur weer te spreken en werd hij helper op een vrachtauto die boter en kaas naar het buitenland vervoerde. Maar dat viel bitter tegen, want ’s

winters met gladde wegen, mist en vorst is het geen pretje met zo'n auto. En na vijf jaren gaf hij ook dat baantje op. Hij was nog drie jaren nachtwaker op een fabriek, maar werd tenslotte los werkmán. Zo werkte hij nu zomers bij de boeren en 's winters in de stad. Maar één ding klopte er niet in zijn verhaal. En wat is dat, denken jullie?"

De jongens die niet op zo'n vraag hadden gerekend bleven hem het antwoord schuldig.

„Toch is het heel eenvoudig,” zei Gerben. „Juffrouw Jellema had stilletjes genoteerd hoeveel jaren Joris overal gewerkt had. Toen zij de aantallen optelde kwam zij tot het getal tachtig, terwijl Joris nauwelijks veertig was. Zij rekende het Joris voor waarop hij zei, net als Cor daarnet: ,Verroest, dat ik daar niet aan gedacht heb’.”

„Een leuk verhaal,” zei mijnheer Koremans.

„Jammer dat er geen steek van waar is,” riep Sietse. „Want er is verleden jaar niemand bij Jellema geweest om te helpen hooien!”

„Nou ja,” lachte Gerben. „Wat doet dat ertoe? Als een verhaal maar mooi is, nietwaar?”

HOOFDSTUK IX

Mevrouw Batenstein geeft een vat benzine! Skilopen en wat daaraan vastzit

In vaders telefoonboek hadden de jongens het nummer gevonden van een sportwinkel in de stad.

Sietse draaide het nummer en kreeg een juffrouw aan de telefoon.

„Verkoopt u ook waterski's?” vroeg Sietse.

„Een ogenblikje,” zei de juffrouw.

„Hebben zij ze niet?” vroegen de vrienden vol spanning.

„De juffrouw gaat het vragen,” zei Sietse.

„Dat begint al slecht,” vond Louw. „Misschien hebben zij er nog nooit van gehoord.”

„Wat dacht jij wel?” vroeg Cor verontwaardigd. „Dat ze in de stad achterlijk zijn?”

„Stil!” zei Sietse. „Er is iemand.”

„Hallo, met wie spreek ik?” vroeg een mijnheer.

„Met Sietse Klinkhamer, mijnheer.”

„Aha! Met een van de schippers van de ‚Kameleon’?”

„Jawel mijnheer,” zei Sietse verwonderd. „Kent u mij?”

„Nee jongeman, maar jullie hebben al zo dikwijls in de krant gestaan, dat ik mij jullie namen goed kan herinneren. En wat hoor ik? Willen jullie gaan waterskiën?”

„Dat wil zeggen, als de ski's niet te duur zijn,” zei Sietse voorzichtig.

De mijnheer lachte.

„Wel Sietse, voor vijftien gulden kan ik jullie een paar heel mooie ski's leveren. Dat is zeker niet te duur.”

„Ik zal het even vragen,” zei Sietse en hij legde de hand op de hoorn. „Zeg Kees, is vijftien gulden niet te veel?”

„Welnee!” zei Kees. „Vader verdient er nu genoeg geld bij. Hij zal het vast wel betalen.”

„Dan bestel ik ze,” zei Sietse en hij vertelde de mijnheer dat de ski's geleverd konden worden aan de smederij van Klinkhamer.

Reeds de volgende dag hadden de jongens ze in hun bezit. Het oefenen kon nu beginnen.

Zij voeren naar het eiland midden in het meer, waar ze niet door nieuwsgierige mensen gestoord zouden worden. Er werd geloot, wie er het eerst mocht proberen.

Kees trok nummer een, maar hij wou liever ruilen met Louw die nummer vijf had. En dus ging Louw op het omgekeerde emmertje zitten met de ski's aan zijn voeten die hij schuin

omhoog gericht in het water hield. Hielke zorgde ervoor dat Louw de juiste houding aannam en gaf hem dan de stok waaraan de lijn zat.

Sietse die, zoals gewoonlijk, alleen in de ‚Kameleon’ zat, gaf de motor vol gas! De lijn rolde snel af. Dan een ruk en daar ging Louw. Het ging niet direct zo sierlijk, maar het ging toch. Louw wist zich goed staande te houden en deed snel met de ‚Kameleon’ mee.

„Hoera!” riep Hielke en hij deed met Cor een vreugdedans. Zij waren blij dat de ski’s het zo goed deden. Sietse stuurde rond het eiland en dan moest Louw ermee stoppen. Louw zwenkte naar de wal en liet dan de stok los. Door de snelheid vloog Louw tegen de wal op en viel met een smak in het gras. „Dat moet je niet weer doen, Louw!” riep Hielke. „Zo gaan de ski’s stuk!”

„Ik ben zelf stuk,” zei Louw, terwijl hij zich pijnlijk over de schouder wreef. „Het ging sneller dan ik dacht, maar het gaat monster. Waarom moest ik zo gauw stoppen, Sietse? Je had mij best het hele meer rond mogen trekken.”

„Dat kost te veel benzine,” zei Sietse. „Wie is er nu aan de beurt?”

„Dat ben ik persoonlijk zelf!” riep Hielke en hij stak zijn voeten tussen de riempjes op de ski’s. Er volgde weer een

vlotte start en daar gleed Hielke achter de ‚Kameleon’ aan. Hij deed het al even goed als Louw en hij vond ook dat één zo’n rondje om het eiland veel te vlug voorbij was. Maar Sietse was onverbiddelijk. De benzine ging toch al zo vlug op, vond hij.

Hielke liet het touw tien meter voor de wal los. Hij gleed nog even verder en zonk dan naar beneden.

Met een paar slagen was hij toen bij de wal en klom op het droge.

„Moet je altijd zo stoppen?” vroeg Kees. „Dan word je dus altijd nat?”

„Wat geeft dat?” zei Hielke. „Daarvoor heb je toch alleen maar je zwembroek aan?”

De beurt was nu aan Cor. Bij de start verloor hij bijna z’n evenwicht, maar toch wist hij zich op de been te houden en maakte ook een rondje om het eiland.

Daarna nam Hielke het stuur van de ‚Kameleon’ over en mocht Sietse de ski’s gaan proberen. Sietse had een vlotte start en probeerde dan of hij ook op één been kon staan. Maar hij begon daarbij erg te slingeren en moest die poging opgeven. Even later probeerde hij het weer en ging het al beter. Maar ja, dan was de cirkel rond het eiland reeds weer afgelegd en moest Sietse ermee stoppen!

„Sietse mag wel even doorgaan!” riep Kees.

„Welnee,” zei Hielke. „Het is jouw beurt.”

Maar Kees was een beetje bang.

„Kan ik geen ongeluk krijgen?” vroeg hij. „Als ik val zal mijn hoofd zinken en blijven mijn voeten drijven aan de ski's.”

„Welnee jô,” zei Cor lachend. „Je kunt je voeten heel gemakkelijk los trekken en dan ga je gewoon zwemmen.”

„Komen jullie mij direct te hulp als ik val?” vroeg Kees. „Kan ik door zo'n smak niet bewusteloos raken?”

„Niet zeuren, Kees,” zei Hielke. „Wij helpen je wel. Kom ga op de emmer zitten.”

Eindelijk was Kees dan klaar voor de start en hup, daar ging-ie! Maar hij was nauwelijks tien meter uit de wal of hij viel voorover. Hij verdween in hoog opspattend water, maar kwam meteen weer boven.

De ski's dreven naast hem. Zwemmende kwam hij naar de wal, de ski's voor zich uit duwende.

„Zo,” zei hij lachend, toen hij weer op het droge stond. „Dat weet ik al vast! Zo'n smak valt best mee. Nu ben ik niet bang meer.”

„Heb jij je dan met opzet laten vallen?” vroeg Hielke.

„Natuurlijk niet! Ik stond te veel voorover. Daardoor gingen de ski's onder en was het net alsof iemand mij bij de benen

vasthield. Toen moest ik wel vallen of ik wou of niet.”

„Wat gaan we doen?” vroeg Sietse. „Wil Kees het nog een keer proberen of is Louw weer aan de beurt?”

„Natuurlijk wil ik het nog eens proberen,” zei Kees. „Ik kan het toch zeker net zo goed leren als jullie?”

Hij ging weer op de emmer zitten, maar sprong dan meteen weer op, roepende:

„Kijk! Een boot in brand!”

Hielke, die juist de lange lijn stond op te rollen, wierp het touw in het gras en sprong in de ‚Kameleon’.

„Vooruit Sietse!” riep hij. „Geef gas!”

De sterke motor begon luid te ronken en de ‚Kameleon’ stoof het meer op. In snelle vaart ging het naar een luxe motorboot welke midden op het meer in brand was geraakt. De vlammen, welke uit de kajuit sloegen, bedreigden een dame die zich achter in de kuip van de boot bevond. Haar enige kans op redding was in het water springen, maar kennelijk kon zij niet zwemmen en wanhopig hing zij zover mogelijk buiten boord. Voor in de boot was een man die met zijn handen aan de mond, luidkeels om hulp riep. Hij liep nog geen direct gevaar omdat de wind de vlammen naar achteren stuwde. Behalve de ‚Kameleon’ naderde er ook een zeilboot om hulp te bieden.

„Verroest!” riep Hielke. „Het is de ‚Wêtterwille’ van Jelke!” Jelke was de man die roeibootjes verhuurde. Een week geleden had hij een motorboot gekocht omdat er dikwijls mensen bij hem kwamen vragen of hij hen het meer kon rondvaren. Hij had de boot voor weinig geld kunnen krijgen, omdat de motor niet zo best meer was. En juist nu hij een best betalende passagier aan boord had, was die motor in brand gevlogen. De passagier was mevrouw Batenstein, die nu groot gevaar liep levend te verbranden. Hielke en Sietse, die dit gevaar duidelijk zagen, overlegden haastig wat hun te doen stond.

„Stuur naar het achterschip!” riep Hielke.

„Ik neem hem eerst van voren!” riep Sietse. „Dan duw ik hem om, zodat de vlammen niet meer naar achteren slaan!”

„Ja goed. Vlug dan!” riep Hielke vol spanning.

Met hoge voorsteven stormde de ‚Kameleon’ op de brandende boot af. Jelke, die hen zag komen, wenkte en wees naar achteren. Hij beduidde hun dat zij eerst mevrouw Batenstein moesten redden.

Maar Sietse stuurde regelrecht naar de voorsteven van de ‚Wêtterwille’. Tot grote schrik van Jelke, naderde de ‚Kameleon’ met onverminderde vaart. Als die domme jongens niet uitkeken werd het een reuzebotsing! Nog tien

meter en nog steeds voer de ‚Kameleon’ op volle snelheid.
„Stop!!” gilde Jelke angstig.

En dan schakelde Sietse vlug op volle kracht achteruit. De voorsteven van de ‚Kameleon’ dook nu diep naar beneden en veroorzaakte een grote golf. En temidden van die golf botste de ‚Kameleon’ tegen de zijkant van de ‚Wêtterwille’ die nu in een ommezien een kwartslag gedraaid lag. De vlammen sloegen nu over het zijboord en bedreigden mevrouw Batenstein niet langer. Sietse stuurde nu naar de achtersteven van de ‚Wêtterwille’ om mevrouw aan boord te nemen.

Nog trillend van emotie, stapte mevrouw in de ‚Kameleon‘. „Jullie zijn kranige jongens,” zei ze. „Jullie hebben bewonderenswaardig gehandeld, En het was net op tijd. Ik ben jullie reuze dankbaar!”

Hielke en Sietse luisterden nauwelijks naar haar en brachten de ‚Kameleon‘ nu naast de voorsteven om Jelke aan boord te nemen.

„Maak meteen dat je wegkomt!” riep Jelke naar Sietse. „Er kan een ontploffing komen. De tank is boordevol!”

Sietse liet de ‚Kameleon‘ vlug zwenken en voer dan snel naar het zeiljacht dat ook hulp kwam bieden.

Het was mijnheer Koremans met de ‚Meermin‘. Hij had Gerben bij zich aan boord.

Hielke beduidde hun om te stoppen.

Mijnheer Koremans stuurde de ‚Meermin‘ met de kop in de wind zodat de boot weldra met klapperende zeilen stil lag. De ‚Kameleon‘ legde naast de ‚Meermin‘ aan.

„De mensen zijn gered!” riep Hielke.

„Maar de brand is nog niet geblust!” riep mijnheer Koremans.

„Dat is te gevaarlijk,” zei Jelke. „De benzinetank is tot z’n nek toe gevuld!”

„Als hij zo vol is, ploft hij niet direct,” zei Gerben. „Wij

hebben een blusapparaat. Daarmee kunnen we de brand misschien blussen.”

„Vooruit!” riep mijnheer Koremans. „Er is geen tijd te verliezen.”

De ,Meermin’ koerste weer recht op de brandende ,Wêtterwille’ aan. Vanuit de ,Kameleon’ keek men vol spanning toe.

De ,Meermin’ lag weldra zo dicht mogelijk bij de ,Wêtterwille’ en dan nam mijnheer Koremans een rode cilinder waaruit hij een wit poeder in het vuur spoot. De vlammen zakten direct ineen en binnen de vijf minuten was de brand geblust.

„Dat noem ik wonderbaarlijk!” riep Jelke. „Ik had niet verwacht dat de boot nog te redden was.”

„U had ook zo’n blusapparaat aan boord moeten hebben,” mopperde mevrouw Batenstein. „U heeft nu gezien hoe nuttig dat is.”

De ,Kameleon’ voer nu ook naar de ,Wêtterwille’. Gerben was reeds aan boord om te kijken of alles goed geblust was. Een kussen van een der banken, dat nog een beetje smeulde, wierp hij overboord. Verder viel er geen vuur meer te ontdekken. Gerben ging in de houding staan en saluerend riep hij naar mijnheer Koremans: „Brand meester!”

Van alle kanten kwamen er nu boten opdagen. Iedereen vroeg verwonderd hoe de brand zo snel geblust was.

Mijnheer Koremans toonde het poederapparaat en prees het zeer. Hij was er namelijk zelf de fabrikant van...

Jelke, die weer in zijn boot was geklommen, vroeg aan Hielke en Sietse, of zij hem naar huis wilden brengen.

„Welja!” zei Sietse. „Wilt u misschien liever in een zeilboot, mevrouw?” vroeg Hielke aan mevrouw Batenstein. „Een zeilboot vliegt niet in brand!”

„Maar die kan omslaan,” zei mevrouw. „Als het mag blijf ik liever bij jullie aan boord. Het is misschien wel vreemd, maar in deze boot voel ik mij het veiligst.”

„Onze motor vliegt niet in brand,” zei Sietse. „Hij zit helemaal onder een ijzeren kap en de tank zit achterin.”

„Tóch moeten jullie ook zo’n poederspuit aan boord nemen,” vond mevrouw. „Je kunt nooit weten wat er gebeurt.”

De ‚Kameleon’ duwde de boot van Jelke terug naar het dorp. De brugwachter, die alles had zien gebeuren, had de brug reeds geopend.

„Dat was een dubbeltje op zijn kant, Jelke!” riep hij. „De Kameleonschippers kwamen net op tijd!”

„Gelukkig wel!” riep Jelke terug. Ze passeerden de brug en

legden weldra bij het erf van Jelke aan.

„Wat ben ik jullie schuldig?” vroeg Jelke aan de jongens.

„Niets,” zei Hielke. „Wij mogen nooit een beloning aannemen van vader.”

„Nou ja,” zei Sietse. „Als uw motor toch helemaal stuk is kunt u ons wel een beetje benzine geven.”

„Natuurlijk!” riep Jelke. „Ik zal jullie tank vullen.”

En hij haalde de overgebleven benzine uit de ‚Wëtterwille’ en goot het in de tank van de ‚Kameleon’.

„En van mij krijgen jullie ook nog een beloning,” zei mevrouw Batenstein. „Jullie zullen er wel van horen,” Met deze belofte liep zij het erf op en ging terug naar het hotel.

De jongens bedankten Jelke hartelijk voor de benzine en voeren dan snel terug naar het eiland waar Cor, Louw en Kees vol ongeduld zaten te wachten.

„Het leek wel of jullie nooit terugkwamen,” bromde Louw.

„We moesten eerst tanken,” zei Hielke. „De tank is weer boordevol dus kunnen wij nu maar raak gaan skiën.”

„Laten we maar meteen weer beginnen,” zei Sietse. „Het is nog steeds jouw beurt, Kees.”

Terwijl Hielke de anderen vertelde van de brand, ging Kees zich gereed maken voor de start.

„Klaar!” riep hij en Sietse liet de ‚Kameleon’ weer op volle toeren vertrekken. Daar ging Kees. En hij deed het nu heel goed. Hij begon zelfs sierlijke bochten te trekken.

„Verroest!” riep Louw. „Hij kan het al beter dan wij.”

Sietse stuurde nu tweemaal rond het eiland en Kees genoot zichtbaar. Het lukte hem zelfs een hele afstand op één ski af te leggen. Natuurlijk probeerden de anderen het op hun beurt ook en zo oefenden zij tot het tijd werd om naar huis te gaan. De morgen was omgevlogen.

Aan tafel keek Klinkhamer zijn zoons streng aan en vroeg:

„Wat hebben jullie uitgehaald?”

„Wij? Niets vader. We hebben geskied en we hebben Jelke en mevrouw Batenstein uit de brandende ‚Wêtterwille’ gered!”

„Dat weet ik,” zei Klinkhamer. „En hebben jullie toen om benzine gevraagd?”

„Een beetje,” bekende Sietse. „Jelke kon de benzine toch niet meer gebruiken en toen heeft hij onze tank gevuld!”

„Juist!” zei Klinkhamer. „En die mevrouw Batenstein heeft jullie een vat vol gegeven. Ik wou het weigeren, maar zij was zo kordaat om zelf een vat vol van de tankwagenchauffeur te kopen die hier juist voor de deur stond.”

„Hoera!” riep Hielke. „Dan kunnen wij nu maar raak gaan

skiën. Wilt u binnenkort skiwedstrijden organiseren?”

„Skiwedstrijden?”

„Ja vader,” zei Sietse. „De burgemeester vindt het best.”

„Asjemenou?” riep Klinkhamer verbaasd. „Hoor je dat, moeder? Die knapen willen maar organiseren. Het lijkt wel alsof zij in het bestuur van de V.V.V. zitten in plaats van ik. En hoe denken de heren dat die wedstrijden moeten worden gehouden?”

„Dat weten wij nog niet,” zei Hielke. „Het moeten behendigheidswedstrijden worden!”

Klinkhamer keek peinzend naar de punt van zijn mes en zei dan: „Ik zal er met de andere heren over praten. Het is geen gek idee, dat moet ik toegeven.”

, „Wacht u er niet te lang mee, vader?” vroeg Sietse. „Anders gaan de lui aan de overkant van het meer ook skiwedstrijden houden en zijn wij te laat.”

„Ik zal mijn best doen, jongens,” beloofde Klinkhamer.

De volgende dagen gingen de jongens zoveel mogelijk oefenen. Zij leerden verwonderlijk vlug en tenslotte kenden zij het al net zo goed als juffrouw Truus.

„Maar,” zei Cor, „wat moet je nu precies bij een wedstrijd presteren? Als wij dat weten, kunnen wij daarvoor speciaal gaan trainen!”

„Je hebt gelijk,” zei Hielke. „Laten wij het aan mijnheer Koremans gaan vragen. Hij weet er misschien meer van.” En zo voeren zij op een middag weer naar de ‚Meermin’, die zoals gewoonlijk bij de boerderij van Jellema lag.

Mijnheer Koremans, die achter in de kuip van zijn boot luierend in slaap was gevallen, schrok zichtbaar toen de ‚Kameleon’ naast zijn jacht aanlegde.

„Wat is er? Is er weer brand?” vroeg hij tot groot vermaak van de jongens.

„Wij komen u alleen maar iets vragen, mijnheer,” riepen zij lachend.

„Weet u ook, hoe skiwedstrijden worden gehouden?”

„Hoe skiwedstrijden worden gehouden? Tja, ik heb het wel eens gezien in Italië. Maar waarom willen jullie dat weten?”

„Wel mijnheer, wij gaan hier ook wedstrijden houden!”

„Nee maar! Nu begrijp ik waarom jullie zo geducht aan het oefenen waren. Ik vind het een reuzeplan, jongens. Ik wil jullie graag helpen.”

„En Wat moeten wij dan doen bij zo’n wedstrijd, mijnheer?”

„Wel, er worden ballonnetjes op het water gelegd en daaromheen moet de skiër sturen, zonder een ballon te raken.”

„Drijven de ballons dan niet weg?” vroeg Kees.

„Die moeten natuurlijk verankerd worden met een zware steen of iets dergelijks.”

„Maar mijnheer?” vroeg Sietse. „Moet de motorboot dan ook om al die ballonnen heen varen?”

„Nee, nee! We nemen twee rijen ballons, net als bomen aan weerskanten van een weg. De boot gaat dus rechthoekig tussen de rijen door, terwijl de skiër beurtelings naar links of rechts moet zwenken om rond een ballon te gaan. Is dat duidelijk?” De jongens hadden het begrepen.

„Het lijkt mij niet zo heel moeilijk,” zei Louw.

„Dat zal je tegenvallen,” meende mijnheer. „Je moet niet vergeten, dat de boot rechthoekig gaat, terwijl jij van links naar rechts moet zwenken, waarbij je beslist geen ballonnetje mag raken.”

„En wat moet er meer gebeuren, mijnheer?” vroeg Sietse.

„Er moet een springplank gemaakt worden. De boot vaart er langs en de skiër glijdt er tegen op en maakt dan een sprong. Daarbij is het een grote kunst om staande te blijven als je weer op het water terechtkomt.”

„Ja, dat wordt machtig!” riep Cor. „Wat zullen de mensen daar van opkijken.”

„Het wordt een reuze attractie!” meende mijnheer Koremans, die ook al enthousiast begon te worden. „Nou en

verder mag iedere deelnemer enige vrije figuren beschrijven en dat is dan alles.”

„Nu moeten wij nog weten waar we de wedstrijden zullen houden,” zei Cor. „Het beste is, zo dicht mogelijk bij het dorp.”

„Dan gaan we naar de burgemeester,” zei Sietse. „Die zal ons wel vertellen waar de wedstrijden gehouden mogen worden.”

Mijnheer Koremans moest lachen om de voortvarendheid van de jongens, maar hij vond het wel goed dat zij eerst bij de autoriteiten gingen informeren welk deel van het meer ze mochten gebruiken.

En zo tuften de vrienden met de ‚Kameleon’ naar het dorp. Bij het Raadhuisplein legden zij aan en begaven zich naar het gemeentehuis. Op de stoep stond veldwachter Zwart.

„Wat moet dat allemaal?” vroeg hij bars.

„Wij willen de burgemeester spreken,” zei Hielke.

„Allemaal tegelijk?” vroeg Zwart. „Dat zal niet gaan. Waarover willen jullie de edelachtbare spreken?”

„Over skiwedstrijden,” zei Cor.

Zwart keek bij dat woord zo verbaasd, dat hij een moment niet oplette en van die gelegenheid maakten Hielke en Sietse vlug gebruik om de gang in te glippen.

„Wel verdraaid!” bulderde Zwart. „Hier jullie!”

Maar Hielke en Sietse, die wel vaker in het gemeentehuis waren geweest, klopten vlug aan de deur van de burgemeesterskamer.

„Binnen!” werd er geroepen en Hielke en Sietse glipten vlug door de deur.

„Aha, mijn grote vrienden,” zei de burgemeester lachend.

„Waarmee kan ik de heren van dienst zijn?”

„Burgemeester, wij komen vragen waar wij de ski wedstrijden mogen houden. Mogen onze vrienden hier ook even komen?”

„Natuurlijk jongens!”

Hielke ging naar de gang en riep de anderen, die Zwart nu wel moest doorlaten.

Toen ze dan allemaal voor het bureau van de burgemeester stonden, vertelden zij hoe ze reeds konden skiën en dat mijnheer Koremans hen wel wilde helpen bij het organiseren van de wedstrijden.

„Wat dat organiseren betreft,” zei de burgemeester, „dat moeten jullie maar aan het bestuur van de V.V.V. overlaten. Maar nu de plaats voor de wedstrijden. Wat hadden jullie gedacht?”

„Bij de ‚Woudaap’, langs de polderdijk,” zei Sietse. „Dan kunnen de toeschouwers langs de dijk zitten.”

„Heel goed,” zei de burgemeester. „In die hoek van het meer zullen jullie de scheepvaart niet belemmeren. En het is tamelijk dicht bij het dorp. Dus jongens, mijnerzijds is er geen bezwaar. En als jullie aan de wedstrijden mee gaan doen, hoop ik, dat jullie de eer van ons dorp hoog zullen houden!” Met de belofte dat zij hun best zouden doen, verlieten de vrienden de burgemeesterskamer met een haast alsof de wedstrijden meteen zouden beginnen.

De jongens kregen nu een drukke tijd.

Het bestuur van de V.V.V. was bereid zijn volle medewerking te verlenen. Mijnheer Koremans vroeg bij de redactie van een sportblad alle gegevens omtrent de voorschriften die voor zo’n wedstrijd gelden. Onder zijn leiding werd er een baan uitgezet met kleurige ballonnen. Gerben en Klinkhamer maakten een springplank, door vier palen, twee lange en twee korte, in het meer te heien. De schuinlopende plank die zij hierop bevestigde, liep tot flink onder water en werd met vet spiegelglad gemaakt.

De jongens konden nu naar hartelust gaan oefenen.

Het skiën rond de ballonnen leerden zij weldra foutloos, maar het springen vanaf de glijplank bleek veel moeilijker. Herhaaldelijk dook er eentje kopje onder.

Volgens mijnheer Koremans kwam dit doordat de snelheid

van de ‚Kameleon’ te gering was. Er was voor de wedstrijden een snelheid van ruim vijftig kilometer voorgescreven. De ‚Kameleon’ kon niet zo hard als een echte raceboot, daarvoor was ze nu eenmaal te lomp gebouwd, maar voor het oefenen was zij best genoeg.

Bij een grotere snelheid zou het immers zoveel gemakkelijker gaan? Het oefenen van de jongens trok steeds meer belangstelling. Bij de ‚Woudaap’, waar hotelhouder Groen tafels en stoelen had neergezet, was het nu steeds druk met bezoekers, die na het bezichtigen van de molen, daar graag bleven toeven om naar het skiën van onze vrienden te kijken. Mevrouw Batenstein kwam ook steeds en samen met mijnheer Koremans bracht zij vele uren door op het terrasje bij de ‚Woudaap’. Zij werden dikke vrienden.

„Met die twee draait het nog wel op een trouwerij uit!” voorspelde Gerben. „Ik hoop maar dat zij hun bruiloft in ons dorp vieren, want dat kan een monsterfeest worden.”

In de krant kwam weldra een grote advertentie te staan, met de aankondiging dat er op de zeventiende juli grote skiwedstrijden zouden worden gehouden. Het gevolg was dat er een week tevoren reeds een stroom van watersportliefhebbers in allerlei boten naar het dorp kwamen. Het werd reuzegezellig.

De winkeliers waren nu best tevreden want zij deden goede zaken. Sjoerd de postbode was de enige die mopperde. Hij moest nu veel meer brieven bezorgen bij al die boten, waarvan hij sommige nauwelijks kon vinden. Maar Gerben zei tegen hem:

„Wij moeten allemaal een steentje bijdragen, Sjoerd. Het gaat om het bestaan van ons dorp!”

Daarbij liet hij stiekem een baksteen in Sjoerds brieventas glijden, maar Sjoerd zag het en het gevolg was dat de twee vrienden weer eens voor de zoveelste maal met ruzie uiteengingen.

De vriendschap tussen mevrouw Batenstein en mijnheer Koremans daarentegen werd zo stevig, dat zij zich gingen verloven. Ter ere daarvan loofden zij voor de wedstrijden een prachtige prijs uit. Het was een zilveren molen, voorstellende de ‚Woudaap’.

De burgemeester stelde een bronzen molen beschikbaar, speciaal voor de junioren. Het bestuur van de V.V.V. loofde medailles uit evenals de dokter, de notaris en de directeur van de boterfabriek. De bakker beloofde drie taarten en de slager enige dikke worsten en al die prijzen werden uitgestald in de etalage van de bakker. De jongens stonden al dat fraais te bekijken toen juffrouw Truus zich bij hen voegde.

„Hallo jongens, gaan jullie ook meedoen?” vroeg ze.

„Natuurlijk, u ook?” vroegen Hielke en Sietse.

„Ik wil die mooie molen winnen,” zei Truus.

„Wij ook!” riepen de jongens.

Dat iedereen zijn best zou doen voor zo’n mooie molen was wel te begrijpen. En er zou flink voor gestreden moeten worden, want er waren ruim dertig deelnemers. Maar of de jongens al of niet een prijs zouden winnen was per slot van rekening bijzaak.

Het voornaamste was, dat het dorp door deze wedstrijden veel meer bekendheid kreeg.

En daaraan viel niet te twijfelen!

HOOFDSTUK X

Om de „Zilveren Woudaap"

De zeventiende juli klom de koster van de kerk in de hoge toren om door het luikje boven de galmgaten de vlag uit te steken. De bode deed hetzelfde boven de ingang van het gemeentehuis en weldra wapperden overal in het dorp de vlaggen alsof het de verjaardag van de koningin was.

De jongens waren al vroeg bezig met het plaatsen van palen met vlaggen langs de polderdijk.

Kees had weer iets nieuws bedacht. Hij toonde zijn vrienden een vat met een gleuf erin.

Daarop had hij geschreven: Steunt onze V.V.V.

„Dat is prachtig,” zei Sietse. „Dat vat zetten wij bij het begin van de dijk. Niemand hoeft entree te betalen en als men de wedstrijden mooi vindt, geeft men vast wel wat!”

„Maar laten wij ermee wachten tot vader en de andere mannen naar huis gaan,” zei Hielke. „Want misschien vinden zij het niet goed!”

„Kijk daar eens,” zei Louw. „Daar komt een raceboot. Die is zeker van die mijnheer, die ons straks moet trekken!”

De raceboot kwam rechtstreeks naar de ‚Woudaap‘. ‚Zwaluw‘ stond er op de voorstevan en de eigenaar bleek inderdaad degene te zijn die de skiërs zou trekken. De ‚Zwaluw‘ kon wel tweemaal zo hard als de ‚Kameleon‘, maar hij gebruikte dan ook wel viermaal zoveel benzine.

Toen de jongens dat hoorden zei Sietse:

„Geef mij dan maar onze ‚Kameleon‘. Die kan desnoods nog een groot schip duwen en dat kan zo’n raceboot niet.”

„Maar jullie boot moet ook meedoen,” zei mijnheer Koremans. „Jullie moeten degenen, die te water vallen, ophalen. Als de ‚Zwaluw‘ dat ook nog zou moeten doen, duren de wedstrijden te lang!”

Nu, dat vond Sietse fijn, de heren van de jury konden op hen rekenen.

Tegen twaalfen was alles voor de wedstrijden klaar en ging iedereen gauw naar huis om te eten.

Hielke en Sietse moesten echter niet veel hebben. Zelfs van de pudding, die moeder ter ere van het feest gemaakt had, namen zij slechts weinig.

„Wat is er met jullie?” vroeg moeder. „Anders zijn jullie altijd dol op pudding.”

„Dat zijn de zenuwen, moeder,” verklaarde Klinkhamer, „Zij zitten nu al vol spanning voor de wedstrijd.”

„Welnee,” zei Sietse. „Ik ben zo kalm als een losgebroken zebra. Maar met een volle maag ben je niet vlug genoeg en ik wil een prijs winnen!”

„En als je niets wint, is het jammer dat je dan geen pudding hebt gehad,” zei Klinkhamer.

„Nou ja,” beloofde moeder lachend. „Ik bewaar de rest wel voor vanavond.”

Om één uur was iedereen op het Raadhuisplein present. Het muziekkorps begon een vrolijke mars te spelen en dan trok een lange stoet naar het meer.

Bij de ‚Woudaap’ hield de stoet halt. De jury, waarin onder andere mijnheer Koremans en mevrouw Batenstein zitting hadden genomen, nam plaats achter een tafel en dan konden de wedstrijden beginnen.

Het eerst waren de junioren aan de beurt, jongens en meisjes tot de leeftijd van zeventien jaar konden in deze afdeling deelnemen. Een jongen uit de stad, die nummer een had geloot, verscheen aan de start. Op een speciaal gebouwd steigertje ging hij zitten met zijn ski's in het water. De motor van de ‚Zwaluw’ begon te brommen en trok de jongen dan mee naar de ballonnen. Sierlijk gleed hij op de voorgeschreven manier om de ballonnen heen en zonder een fout te maken, ging het nu met flinke snelheid naar de

springplank. Hup! Daar ging hij ertegenop, zweefde door de lucht en pats, daar kwam hij weer op het water terecht. Maar helaas, hij kon zijn evenwicht niet houden en viel overzij. De kans op een prijs was voor hem verkeken. Hielke en Sietse voeren met de ‚Kameleon’ naar de onfortuinlijke skiër en hielpen hem aan boord.

Terwijl ze hem aan de wal brachten, startte reeds nummer twee. Dat was juffrouw Truus. Vol spanning volgden de jongens haar verrichtingen. Truus gleed heel sierlijk rond de ballonnen en zij kwam ook goed over de springplank, maar het scheelde niet veel of ook zij was gevallen. Doordat zij nu erg veel moeite had om staande te blijven kwam er van haar vrije figuren niet veel terecht. De volgende deelnemer was Louw.

„Houd je taai, Louw!” riep Gerben.

„Ja, als een ouwe kalkoen!” riep Louw terug.

Maar hij deed het heel wat beter dan de eerste twee. Vlot ging hij rond de ballonnen en kwam heel goed en stevig over de springplank. En bij de vrije figuren deed hij zijn best door van de ene ski op de andere te springen, door zigzag te glijden en tot slot op één been een grote boog te beschrijven.

Hij kreeg dan ook een welverdiend applaus.

Een meisje uit een naburig dorp kwam reeds bij de ballonnen

te vallen en moest dus door Hielke en Sietse weer naar de wal worden gebracht. Het meisje had de tranen in de ogen van spijt.

„Huil maar niet!” zei Sietse. „Want al had je het nog zo goed gedaan. Ik win toch de prijs.”

„Opschepper,” zei het meisje en moest toen lachen.

De wedstrijd werd nu even onderbroken, omdat men moest wachten totdat de ‚Kameleon’ weer aan wal was. Sietse was nu namelijk aan de beurt.

„Nu zullen we het beleven,” riep Gerben, toen Sietse klaar zat voor de start. „Hier komt een beer op sokken!”

„Pas jij maar op!” riep Sietse. „Er ligt weer een monster op de loer!”

Tot verdriet van Gerben, begonnen de leden van het muziekkorps daar vrolijk om te lachen. Zelfs veldwachter Zwart lachte en dat maakte Gerben zo kwaad, dat hij Sietse best een draai om z’n oren zou willen geven, maar daarvoor was hij te laat. Want Sietse, voortgetrokken door de ‚Zwaluw’, gleed reeds weg naar de ballonnen. Met het grootste gemak wist hij deze hindernis te nemen en evenzo ging het bij de springplank. Maar hier maakte hij de fout door extra ver te willen springen en daardoor kwam hij nogal met een harde plons op het water neer.

Zijn vrije oefeningen kregen nu iets krampachtigs doordat hij moeite had met zijn evenwicht. Toch bracht hij de wedstrijd tot een goed einde. Ook hij kreeg applaus. Een Amsterdams meisje, dat nu volgde, kreeg ieders bewondering door de sierlijkheid en het gemak waarmee zij de figuren uitvoerde. De strijd begon nu steeds spannender te worden, doordat er meerdere deelnemers kwamen die alles perfect uitvoerden. Cor en Hielke deden ook hun uiterste best en mochten ook veel applaus in ontvangst nemen.

Het laatste was Kees aan de beurt. Kees was nogal nerveus en Sietse, die zeker verwachtte dat het wel mis zou gaan, startte reeds de motor van de ‚Kameleon’. En daar ging Kees! Hij kwam goed langs de ballonnen en ging tot ieders bewondering heel fraai over de glijplank. Maar dan begon hij aan de vrije figuren en daarbij gebeurde iets gekks. Kees wilde een extra korte wending maken en zette de ene ski dwars.

Wat er toen precies gebeurde begreep Kees zelf niet, maar plotseling was hij een halve slag gedraaid en gleed hij nu achterste voren. Het publiek juichte hem luid toe. Kees hoorde er niets van want hij had alle aandacht nodig om zich

staande te houden. Hij naderde reeds de eindstreep en daarom probeerde hij voorzichtig zijn ski's zo te zetten dat hij weer recht kon draaien. En dan ineens met een snelle ruk gelukte het hem wederom een halve draai te maken en zo gleed hij weer keurig recht over de eindstreep. Het extra lange applaus dat hij kreeg bewees wel hoe het publiek over zijn prestaties dacht.

„Verroest,” zei Sietse tegen Kees. „Wanneer heb jij dat omdraaien geleerd?”

„Dat heb ik niet geleerd,” zei Kees. „Het ging per ongeluk!”

„Dan win jij nog per ongeluk de prijs,” zei Louw.

Nu kwamen de wedstrijden van de ouderen. Deze moesten op één ski om de ballonnen glijden en dat was natuurlijk veel moeilijker. Het publiek en de jongens genoten daarbij buitengewoon van de behendigheid en sierlijkheid van vele deelnemers. De middag vloog dan ook om en toen de laatste deelnemer de eindstreep gepasseerd was bleek het reeds vijf uur te zijn geweest. Niemand wist nu nog wie de prijswinnaars waren en daarom trokken allen met het muziekkorps mee naar het Raadhuisplein waar de prijzen zouden worden uitgereikt.

Klinkhamer, die als voorzitter van de V.V.V. een toespraak moest houden, beklom de stoep van het gemeentehuis, maar

werd dan aan zijn mouw getrokken door de dochter van boer Brandsma.

„Mijnheer Klinkhamer?” vroeg zij dringend. „De melkmachine weigert. Kunt u mijn vader alstublieft komen helpen?”

Omdat de smid zijn klanten nooit in de steek liet, was Klinkhamer direct bereid om naar de boerderij van Brandsma te gaan. Hij riep de bakker, die de vice-voorzitter was en vertelde hem dat hij nu de toespraak moest houden. De bakker bloosde ervan en nogal zenuwachtig ging hij op de stoep staan en begon:

„Dames en heren. Deze middag hebben wij een zeer geslaagd feest gehad. Het plan van onze vereniging voor vreemdelingenverkeer om skiwedstrijden te organiseren heeft aan aller verwachtingen voldaan!”

„Dat is niet waar!” riep Gerben, „De jongens van Klinkhamer en hun vrienden hebben het bedacht en niet de V.V.V. .Stilte!” riep Zwart bars.

Er ging een geroezemoes door het publiek en de bakker moest luid roepen om zich verstaanbaar te maken.

„Het bestuur van de V.V.V. heeft reeds anderhalve maand geleden vergaderd om plannen te maken, waardoor ons dorp meer bekendheid zal krijgen bij de watersportliefhebbers.

Daarvan zijn deze skiwedstrijden een gevolg!”

„Nu bak je ze helemaal bruin!” riep Gerben kwaad. „Jullie wisten niets anders te bedenken dan zeilwedstrijden. Maar dames en heren. Deze jongens hebben de skiwedstrijden bedacht! Hiep! Hiep! Hoera! voor hen!”

Het publiek, dat zichtbaar genoot van deze verstoorde toespraak, juichte met Gerben mee.

De bakker was helemaal de kluts kwijt en wiste zich het zweet van zijn voorhoofd.

Maar dan kwam de burgemeester hem snel te hulp.

„Dames en heren,” zei hij. „De jongens van Klinkhamer en hun vriendjes hebben inderdaad het initiatief genomen om skiwedstrijden te houden. Ook was het hun idee om de ‚Woudaap’ ter bezichtiging voor het publiek open te stellen!” Er klonk luid applaus.

„De vereniging van vreemdelingenverkeer heeft verder de wedstrijden heel lofwaardig georganiseerd waarbij vooral de heer Koremans een extra woord van hulde toekomt. Voorts stel ik het als burgemeester van deze gemeente op prijs dat zoveel vreemdelingen hierheen zijn gekomen om aan de wedstrijden deel te nemen of van hun belangstelling te doen blijken. Dat zij hier steeds van harte welkom zijn, zullen zij zeker wel van mij willen aannemen, hoop ik. Ons dorp

ontvangt u graag. En liefst nog vele malen!!”

De burgemeester kreeg een daverend applaus en daarna was de beurt aan mijnheer Koremans die samen met mevrouw Batenstein, de prijzen uit mocht reiken. Hij hield daarbij steeds een toespraakje en mevrouw overhandigde dan de prijs. Iedereen keek reikhalzend uit naar de winnaar van de mooie ‚zilveren Woudaap’. Het bleek een mijnheer uit Dreint te zijn, en dat nog wel uit de provincie met het minste water. De tweede prijs was voor een mijnheer uit Rotterdam en de derde voor een juffrouw uit Leeuwarden.

En dan kwamen de prijzen voor de junioren. Keef bleek nummer één te zijn. Door zijn ongeluksdraai had de jury zoveel bewondering voor hem gekregen, dat hij met lof de prijs in ontvangst mocht nemen.

Zegevierend tilde Kees de ‚bronzen Woudaap’ omhoog» „Verroest!” riep Dijkstra. „Nu hebben we twee molens!” De tweede prijs was voor het meisje uit Amsterdam en Hielke kreeg de derde. Hij mocht een kleine medaille en een taart in ontvangst nemen.

„Als ik dat geweten had, had ik liever de derde prijs gehad,” bromde Kees, de snoeper bij uitstek.

Daarbij keek hij begerig naar de taart. Mevrouw Batenstein zei lachend: „Jullie mogen in het hotel zoveel lekkers eten en

drinken als jullie maar lusten!”

Nu, dat lieten de jongens zich geen tweemaal zeggen en weldra zaten zij zich in ‚De Rode Leeuw’ te goed te doen. Op het plein speelde het muziekkorps vrolijke wijsjes en het werd een dansfestijn waaraan iedereen meedeed. Tot middernacht duurde het feest en toen keerde iedereen vermoeid maar voldaan naar huis. Het was een dag geweest om nooit te vergeten. Geen wonder dat er nadien steeds meer vreemdelingen naar het dorp kwamen. Bij de ‚Woudaap’ vonden zij dan een gezellig zijte, vanwaar ze een prachtig gezicht op het meer hadden en waar onze vrienden steeds doorgingen met waterskiën.

Dijkstra werd een van de meest gefotografeerde mannen in het dorp. Trots kwam hij in de smederij om foto’s te laten zien welke hij toegestuurd had gekregen van de Amerikanen, zijn eerste bezoekers.

„U wordt nog beroemd,” zei Gerben, die ook in de werkplaats was en samen met veldwachter Zwart, Klinkhamer en de jongens de foto’s bekeek.

„Of ik beroemd word, weet ik niet,” lachte Dijkstra „Maar de ‚Woudaap” wordt het vast en zeker. En dat allemaal door die kwajongens!”

„Ha!” lachte Gerben. „Kijk hier eens. Daar hangt Dijkstra in

de lucht aan een spijker te spartelen, als een varken in een slagerij.”

„Jij bent zelf een varken!” riep Dijkstra ontstemd.

„Dat is-ie zeker!” bevestigde Zwart. „Jullie hadden hem moeten zien toen hij na afloop van het feest naar huis ging. Of beter gezegd, jullie hadden hem moeten horen. Hij zong als een borstige haan!”

De jongens schaterden van ’t lachen.

„En u bent de...” begon Gerben kwaad.

„Wat ben ik?” vroeg Zwart dreigend. „Weet tegen wie je spreekt, broer!”

Klinkhamer gaf een luide klap met de voorhamer op het aambeeld. Ze schrokken er allemaal van.

„Wat drommel!” riep hij met z’n zware stem. „Willen jullie nu gaan ruzie maken na zo’n prachtig feest? En dat nog wel in mijn smederij? Denk erom hoor of ik leg jullie een voor een op het aambeeld. Ons dorp wordt van nu af aan een gezellig dorp. Daar is geen plaats voor ruziemakers.

„Begrepen?!”

„Ik ben het prompt met u eens,” zei Dijkstra.

„Natuurlijk,” gaf Gerben toe.

„Ja,” zei Zwart. „En aan de jongens wil ik dit zeggen: Het dorp mag trots op jullie wezen. En als de veldwachter zoiets van je

zegt, zegt dat heel wat, nietwaar?!”

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit
29. De Kameleon treft doel!
30. Volle kracht Kameleon!
31. Met de Kameleon op avontuur
32. De Kameleon maakt schoon schip
33. De Kameleon knapt het op!
34. Met de Kameleon vooruit!
35. De Kameleon steekt van wal
36. De Kameleon doet een goede vangst!
37. De vlag in top voor de Kameleon
38. De Kameleon in de storm
39. Alle hens aan dek Kameleon
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden
41. Op reis met de Kameleon
42. De Kameleon heeft succes
43. De Kameleon vaart voorop!
44. Lang leve de Kameleon!

45. De Kameleon helpt altijd!
46. De Kameleon ruikt onraad
47. De Kameleon geeft vol gas
48. De Kameleon maakt plezier
49. De Kameleon ligt op de loer
50. De Kameleon in het goud
51. De Kameleon houdt stand
52. De Kameleon vaart door
53. De Kameleon gooit het roer om
54. Recht door zee Kameleon
55. De Kameleon op dreef
56. De Kameleon in woelig water
57. Met de Kameleon voor de wind
58. De Kameleon heeft goed nieuws
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij
60. De Kameleon maakt het helemaal
61. De Kameleon slaat alarm
62. De Kameleon stuurloos
63. De Kameleon op jacht